

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JULIANNE MACLEAN

*Yeminimi
Bozana Kadar*

Sisters Planet

©psilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*İhtiyaçları özgürlükleri, onurları ve
sevdikleri kadın uğruna savaşmaya yemin ederler.*

VAHŞİ BİR SAVAŞÇIDAN...

Seni saçları, savaşla yontulmuş kasları ve örkütücü kükreriğiyle "Aslan"
Angus Macdonald, Leydi Gwendolen'in o güne kadar gördüğü en korkunç
savaşçıdır. Babasının şatosu sürpriz bir saldırıyla ele geçirildiğinde,
Gwendolen klanını bozguna uğratan adamla yatağını paylaşmak
zorundadır. Ancak Angus ne kadar çekici olsa da genç kadın savaşmadan
mumunliyetini vermeyi reddeder...

TUTKUNUN KÖLESİNE...

Baş döndüren güzelliği, cüretkarlığı ve küstah gülümsemesiyle Gwendolen,
Angus'un gördüğü en sinir bozucu kadındır. Angus iki klanın birleşmesi
için genç kadını eşi olmaya zorlar. Ama Gwendolen'in kalbini fethetmek
için bir akıllı olarak bütün yeteneklerini kullanması gerekir. Angus her
gece dolunusuyla onu ateşler ve öpüşüyle şehvetini körükler. Ama ıppkı
Gwendolen'in bedeninin kendisine ihanet ederek Angus'a arzu duyması
gibi, gizli bir düşman da her ikisine ihanet etmek için planlar kurmaktadır.

www.apollonyayinlari.com

instagram.com/apollonyayinlari

facebook.com/apollonyayinlari

twitter.com/apollonyayinlari

₺20

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Aşk romanı yazma
konusunda Julianne
MacLean'e her zaman
güvenebilirsiniz."

Teresa Medeiros

rükleyici ve buram buram
şehvet kokuyor."

Elizabeth Hoyt

"Enfes."

Jo Beverly

koç romantizmi en iyi bu
şekilde anlatılabilir."

Laura Lee Guhrke

lianne MacLean'de okuru
başka âlemlere götürme
yeteneği var."

Once Upon a Romance

Yeminimi Bozana Kadar

YEMİNİMİ BOZANA KADAR

Orijinal Adı: Claimed by the Highlander

Yazarı: Julianne MacLean

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Ülker Uyanık

Editör: Eren Abaka

Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Tasarım: Dilara Kavaklıoğlu

1. Baskı: Haziran 2016

ISBN: 978-605-173-153-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2011 Julianne MacLean

Türkçe Yayın Hakkı: Aslı Karasuil ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Mimoza Matbaacılık

Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123

Kat: 1-3 Topkapı-İst

Tel: (0212) 482 99 10 Fax: (0212) 482 99 78

Sertifika No: 33198

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Yeminimi Bozana Kadar

Julianne MacLean

**Çeviri
Ülker Uyanık**

@psilon®

Sürgüne gönderildi ve adı unutuldu. Ama çok yakında
geri dönecek. Uyuyan aslan uyanacak ve o zaman
MacEwen'lar kükremesini duyacaklar.

Kehanet, 3 Mart 1718
Batı İskoçya Adaları

BÖLÜM 1

Kinloch Şatosu, Kuzey İskoçya Dağları, Temmuz 1718

Kuşatma başlamadan birkaç dakika önce rüyasından sıçrayarak uyandı.

Gwendolen MacEwen nefesini tutarak doğruldu, başını pencereye çevirdi. Sadece bir rüyaydı, dedi kendi kendine soluklarını düzene sokmaya çalışırken. Daha sonra bu olayı bir önsezi olarak adlandıracaktı ama şu anda, yüreğindeki bu dehşetin uykusundaki huzursuzluktan kaynaklandığından emindi.

Uyku sersemliğiyle boğuşarak yorganı bir kenara itti ve yataktan kalkıp sabahlığına uzandı. Şafak vaktinin serinliğinde iyice sarınarak pencereye yaklaştı. Ufuktan yükselen soluk ışıkla yeni yeni aydınlanıyordu camlar.

Yeni bir gün başlamıştı. Sonunda... Gözlerini kapadı, kardeşi Murdoch'un seyahatten sağ salim dönmesi için sessizce içinden dua etti. MacEwen'ların liderlerine ihtiyaçları vardı, eğer bir an önce dönüp doğuştan sahip olduğu haklarına sahip çıkmazsa bir başkası gelip elinden alacaktı. Köyde hoşnutsuzluk söylentileri başlamıştı bile.

Kendi hizmetçisinden duymuştu. Ona da köydeki meyhanenin sahibiyle evli olan kız kardeşi söylemişti. Şimdi de gördüğü bu rüya...

Aniden avludan bir boru sesi yükseldi.

Sabahın bu saatinde, bütün şato uykudayken böyle gürültülere alışık olmayan Gwendolen pencerenin önünden çekildi. Neler oluyordu Tanrı aşkına?

Boru sesi ikinci kez duyuldu. Sonra üçüncüsü geldi.

Bu işaretin ne anlama geldiğini iyi bildiği için birden paniğe kapıldı. Çatıdaki kuleden geliyordu ses ve kesinlikle bir tehlikeyi haber veriyordu.

Gwendolen kapıya koştu, ardına kadar açarak dışarı çıktı. Kulenin merdivenlerine yöneldi.

“Neler oluyor?” diye sordu sabahın ayazında nöbet tutan askere. Adamın soğuktan nefesinin buharlaştığını görebiliyordu. Eliyle işaret ederek, “Şuraya bakın Miss Gwendolen!” dedi.

Gwendolen ayaklarının ucunda yükseldi, kale duvarlarına dayanarak alacakaranlıkta ovada hareket eden gölgeleri seçebilmek için gözlerini kısarak aşağı baktı.

Ormandan çıkıp ovaya doğru yürüyen, kimi atlı kimi yayalardan oluşan bir öncü gruptu.

“Kaç kişiler?” diye sordu.

“En azından iki yüz,” diye cevapladı asker. “Daha fazla da olabilir.”

Gwendolen duvardan uzaklaştı ve soğukkanlılıkla sordu: “Ne kadar vaktimiz var?”

“En fazla beş dakika.”

Gwendolen arkasını döndü, merdivenleri koşarak çıkan eli tüfekli bir askerle göz göze geldi. Asker panik için-

de önünde hazır ola geçti. “Nereden çıktıkları belli değil,” diye açıkladı. “Ama şurası kesin, çok kötü durumdayız Leydi MacEwen, bir an önce buradan kaçımalısınız. Çok geç olmadan.”

Gwendolen’in tepesi attı birden. İki adım atıp adamın yakasını iki eliyle kavradı. “Ne dedin sen? Hadi bir daha tekrar et de kafanı vurdurayım.” Öteki askere döndü. “Git kâhyayı kaldır, hemen!”

“Ama-”

“Dediğimi yap, şimdi!”

Başlarında liderleri yoktu. Babası ölmüştü. Şu anda savaş konusunda tek yetkili, şatoda bile yaşamayan, babasının ölümünden sonra her gecesini dışarıda, köyde geçiren sarhoş herifin tekiydi. Erkek kardeşi anakaradan dönmemiştii henüz. Ellerinde sadece kâhyaları Gordon MacEwen vardı. Adam rakamlar ve hesaplar konusunda çok iyiydi ama savaş konusunda hiçbir bilgisi yoktu.

“Silahın dolu mu?” diye sordu Gwendolen panik içindeki askere. “Yeterli barutun var mı?”

“Evet!”

“Tamam o zaman, hemen mevzilen ve ana kapıyı koru.”

Gwendolen aşağıdaki ön avluyu dikkatle incelerken asker telaşla yerini aldı. Şato halkı nihayet avluda toplanabilmişti. Meşaleler yakılmış, herkes bir ağızdan şaşkınlık içinde bağırsıyordu.

“MacEwen’lar beni dinleyin!” diye bağırdı Gwendolen. “Doğudan bir ordu yaklaşmakta. Kısa süre sonra saldırıya geçeceklerdir. Hemen silahların ve savaş durumuna geçin!”

Birden derin bir sessizlik oldu, bütün gözler ona çevrildi. Gwendolen o an hâlâ geceliğiyle olduğunu fark etti.

“Sen, oradaki!” Bir delikanlıyı işaret etti. “Kendine bir kılıç bul. Bütün kadın ve çocukları topla. Hepsini kiliseye götür, kapıları arkadan sürgüle ve savaş bitene kadar orada kalın.”

Delikanlı cesaretle başını salladı ve cephaneliğe doğru hızla koştu.

“Gelenler MacDonald’lar!” diye bağırdı bir nöbetçi karşı kuleden. Douglas MacEwen’dı seslenen. İyi bir dost, usta bir askerdi.

Gwendolen sabahlığının eteklerini toplayarak adama doğru koştu. “Emin misin?”

“Evet, şuraya bakın.” Sabah çiyi ve pusunun altında titreyen ovayı işaret ediyordu. “Ellerinde Aslan Angus bayrağı var.”

Gwendolen, Kinloch’un eski sahibi, MacDonald’ların eski liderinin reddedilmiş oğlu Angus MacDonald hakkında birçok hikâye duymuştu. Jakobit bir hain olduğu için kral, Gwendolen’in babasını ‘Ateş ve Kılıç’ nişaniyle onurlandırarak şatoyu Krallığın hizmetine sunmasını sağlamıştı.

Angus’un korkunç İskoçya Kasabı (bütün İngiliz ordusunu efsanevi baltasıyla doğrayan hain bir Jakobit) olduğuna dair söylentiler vardı.

Kimilerine göre de bazı gizli, ağza alınamayacak suçları yüzünden kendi öz babası tarafından kuzeye sürülmüş alçak bir haindi.

Her iki durumda da korkunç, acımasız bir savaşçı; savaş alanlarında hızlı ve vahşi biri olarak tanınıyordu. Hatta bazıları kimsenin onu yenemeyeceğini öne sürüyorlardı.

En azından bu kısmı doğrudu. Usta bir savaşçı oldu-

ğu ve kadınlara karşı da savaşçılara olduğu kadar acımasız davrandığı bir gerçektir.

“Bu da nesi Tanrı aşkına?” diye sordu Gwendolen surlardan aşağı bakarken. Yüreği uğursuz bir önseziyle sıkışıyordu.

Douglas sisin içindekileri daha iyi görebilmek için uzandı, sonra birden sapsarı oldu. “Bu bir mancınık ve atların çektiği de bir koçbaşı.”

Gwendolen yaklaşanların ağır, gök gürültüsü gibi ayak seslerini duyabiliyordu. Kalbi göğüs kafesinin içinde deli gibi atıyordu.

“Ben dönene kadar buradan sen sorumlusun,” dedi. “Kapıyı koruyacaksın. Ne pahasına olursa olsun Douglas.”

Douglas sessizce başını salladı. Gwendolen cesaret vermek için kolunu okşadı, sonra kulenin merdivenlerine yöneldi. Birkaç saniye sonra yatak odasının kapısındaydı. Hizmetçisi yatağın yanında kaygıyla bekliyordu.

Gwendolen hiç duraksamadan konuştu. “Saldırıya uğradık,” dedi. “Fazla vaktimiz yok. Çocukların ve kadınların toparlanmasına yardım et. Herkesi kiliseye götür ve ortalık sakinleşene kadar orada kalın.”

“Emredersiniz Leydi MacEwen,” dedi ve hızla odadan çıktı.

Kapıyı arkasından kapatan Gwendolen geceliğini yırtarak çıkardı, yere fırlattı. Giyecek bir şeyler bulmak için gardırobuna yaklaştı.

Tam o sırada kapısı şiddetle vurulmaya başladı.

“Gwendolen! Gwendolen! Uyanık mısın?”

Olduğu yerde kaldı bir an. Ah, hâlâ rüya görüyor ol-
saydı.

“İçeri gel anne. Saldırıya uğradık.”

“Emin misin?” Onora sanki baloya gidiyormuş gibi giyinmişti. Uzun dalgalı saçları alelacele fakat yine de şık bir topuzla toplanmıştı. Mavi ve beyaz renkli yeni bir gece elbisesi giyyordu. “Boruyu duydum ama yanlış alarm olduğunu sandım.”

“Değil,” dedi Gwendolen. Gardırobuna döndü, rastgele seçtiği bir eteği başından aşağı geçirdi. “Biz burada konuşurken MacDonald’lar kapıları zorlamaya başlamışlardır. Fazla vaktimiz yok. Mancınık ile dev bir koçbaşı getiriyorlar.”

Onora odaya süzüldü ve kapıyı arkasından kapattı. “Ne kadar çağ dışı. Sanki orta çağdaymışız gibi.”

“Gerçekten öyle. Başlarında Aslan Angus var.” Gwendolen annesine kısa bir an baktıktan sonra ayakkabılarını aramaya koyuldu.

“Aslan Angus mu? MacDonald’ların liderinin reddettiği oğlu mu? Ah, Tanrı yardımcımız olsun. Eğer kazanırsa ikimizi de öldürür.”

“Benim yanımda böyle şeyler söyleme anne,” diye cevap verdi Gwendolen. “Daha şato duvarlarını geçemediler. Onları dışarıda tutacak gücümüz hâlâ var.”

Sonuçta burası güçlü ve muhteşem Kinloch Şatosu’ydu. Etrafını çeviren duvarların kalınlığı iki metre, yüksekliği ise on sekiz metreydi. Ancak bir kuş kulelere ve mazgallara erişebilirdi. Şatoyu su dolu bir hendek çevreliyor, giriş kapısı ise kaldırılabilen bir asma köprü ve kalın demir parmaklıklarla korunuyordu. MacDonald’lar böyle bir savunmayı nasıl aşabilirdi?

Erkek kardeşini şiddetle özledi birden. Neden burada

değildi sanki? Babasının ölümünü duyar duymaz buraya gelmeliydi. Neden bu kadar zamandır uzaktaydı, neden ailesini lidersiz bırakmıştı?

Annesi odayı adımlamaya başladı. “MacEwen’lar için bu şatoyu talep ettiğinde babana o Jakobit takımının bütün üyelerini teker teker sürgüne göndermesini söylemiştim, dinledi mi? Hayır. Merhametli ve hoşgörülü olmakta ısrar etti, bak şimdi ne haldeyiz.”

Gwendolen korsajını giydi, annesi bağcıklarını sıkarak bağlamaya başladı. “Ben öyle düşünmüyorum. Burada, babamın koruması altında kalmayı seçen MacDonald’lar iki yıldır barış içinde ve babama kesinlikle sadık olarak yaşıyorlar. Babama hayran hepsi. Bu onların işi olamaz.”

“Köydeki çirkin dedikoduları duymadın mı? Kiralardan şikâyetçilermiş. Ya arı kovanları hakkındaki saçma söylentiler?”

“Duydum,” dedi Gwendolen, saçlarını arkada sade bir deri iple toplarken. “Ama bu konuşanlar küçük bir topluluk. O da başımızda anlaşmazlıkları halledecek bir liderimiz olmadığı içindir. Murdoch döndüğünde her şeyin düzeleceğine eminim ben. Ayrıca, kalmayı seçenler asla Jakobitleri desteklemiyor. Hiçbiri yeni bir isyanın içinde olmak istemiyor. Kinloch, Hanover yanlısı bir malikâne-dir.” Dizlerinin üzerine çöküp yatağın altındaki sandığa uzandı. Dışarı çekerken sandık döşemeyi çizdi.

“Haklısın. Bence de onların işi değil,” dedi Onora. “Hepsi çiftçi ve tarım işçisi. İki yıl önce baban buraların sahibi ilan edildiğinde kendisine bağlılık yemini etmeyen savaşıların intikam için yaptıkları bir saldırı bu. Şu an yaşadığımız bu işte. Bir zamanlar kendilerinin olanları geri almak için döneceklerini öngörmeliydik.”

Gwendolen sandığı açıp içinden küçük bir kılıç çıkardı, sonra ayağa kalkıp beline taktı. “Kinloch onların değil artık,” diye hatırlattı annesine. “Kralın emriyle MacEwen’lara ait. Aksini iddia etmek İngiltere’ye ihanettir, yasalara karşı gelmektir. Ben eminim, Kral bu güçlü İskoç kalesinin düşmanlarının eline geçmesine asla izin vermeyecektir. Çok yakında yardım gelecektir, buna inanıyorum.”

Annesi başını iki yana salladı. “Çok safsın Gwendolen. Kimse yardıma gelmeyecek, gelse bile o vahşi asi Angus Macdonald çoktan boğazlarımızı kesmiş olacak.”

“Kinloch asla onların eline düşmeyecek,” diye üsteledi Gwendolen. “Savaşacağız ve Tanrı’nın da yardımıyla kazanacağız.”

Onora yüzünde acı dolu bir alayla kızının arkasından kapıya doğru yürüdü. “Aptal olma. Sayımız çok az, üstelik başımızda liderimiz bile yok. Teslim olmak ve merhamet dilemek zorunda kalacağız. Bu da bir işe yaramayacaktır eminim. Çünkü sonuçta sen, bu şatoyu zapt edip liderlerini öldüren adamın kızı, ben de karısıyım. Dediklerimi unutma, Aslan Angus’un ilk işi bizim üzerimizden intikamını almak olacaktır.”

Gwendolen daha fazla dinlemeyecekti annesini. Hızla odadan koridora çıktı, belindeki kılıcını sıkladı. “Cephaneliğe gidiyorum şimdi. Tüfek ve barut alacağım,” diye açıkladı. “Sonra da surlara gidip Kral adına sahip olduğumuz toprakları savunmak için savaşacağım. Babamın en büyük başarısının onunla birlikte yok olmasına izin vermeyeceğim.”

“Aklını mı kaçırdın sen?” Onora merdivenlere doğru giden kızının arkasından koştu. “Sen bir kadınsın! Onlarla

savaşamazsın! Burada kalmalısın. Burası güvenli. Hayatlarımızın kurtulması için dua edelim. O iğrenç MacDonald'lar yatak odanın kapısına dayandığında onlarla uzlaşmanın yollarını arayalım.”

Gwendolen durakladı. “Sen burada kalıp dua edebilirsin anne. Ama ben hiçbir şey yapmadan burada oturup boğazımı kesmelerini bekleyemem. Eğer bugün öleceksem ölürüm ama bu hayattan asla savaşmadan ayrılmayacağım.” Merdivenlerden inmeye başladı. “Eğer şans yüzüme gülerse Angus MacDonald'ı o kara yüreğinden vurabilirim. Asıl bunun için dua et sen.”

Gwendolen mazgallara ulaşip aşağıdaki asma köprüünün üstündeki saldırganlara nişan aldığı zaman demir başlıklı koca koçbaşı, şatonun ağır meşe kapısını parçalamaya başlamıştı bile. Kale duvarları ayaklarının altında sarsılıyordu. Bir saniye durup olanları sindirmeye çalıştı.

Savaşın korkunç gerçekliği bir tokat gibi yüzüne çarptı. Sonra birden sersemledi. Korkunç bir gürültü ve kargaşa cehennemine bakıyordu artık. Dondu kaldı. Kendi adamları çılgın gibi birbirlerine bağırıp duruyorlardı. Barut kokusu ve dumanı ciğerlerini yakıyor, gözlerini yaşırtıyordu. Yanı başında kiltli bir savaşçı silahlarını yere bırakmış, duvarın dibine çömelmiş, hıçkırarak ağlıyordu.

Gwendolen kısa bir süre ona baktı. Barut kokusundan midesi bulanıyordu.

“Ayağa kalk!” diye haykırdı ve uzanıp kolunun altından kavradı. Ayağa kalkmasına yardım etti. “Silahımı doldur ve ateş et! Savaşınaya devam!”

Genç adam bir an boş boş baktı, sonra barut kesesine uzandı.

Gwendolen surların üzerinden uzanıp aşağı baktı. MacDonald'lar böcek sürüsü gibi emekleyerek, kalın koçbaşı kütüğünün üzerinden kırılan kapıdan içeri girmeye başlamışlardı. İçlerinden birine nişan aldı ve ateş etti ama vuramadı.

"Kapıyı koruyun!" diye bağırdı. Anında kınlarından çekilen onlarca kılıcın sesi genç kızın kararlılığını tazeledi. Titremeyen elleri ve sarsılmaz inancıyla tüfeğini yeniden doldurdu. Her yer feryatlar, çığlıklar, merdivenlere doğru koşan adamlarla doluydu.

"Gwendolen!" Douglas'tı seslenen, yanı başındaydı. "Burada olmamalısın! Aşağı in, odana gir ve kapını kilitle! Savaşmayı erkeklere bırak!"

"Olmaz Douglas, Kinloch için savaşacağım ve gerekirse öleceğim."

Douglas hayranlık ve üzüntüyle baktı genç kıza, daha nazik bir ses tonuyla, "Hiç olmazsa kulede savaş. Şato hal- kı seni kaybetmeyi kaldıramaz," dedi.

Ne demek istediği çok açıktı ve Gwendolen onun haklı olduğunu biliyordu. O MacEwen şefinin kızıydı. İşler o raddeye gelirse, teslim olma şartlarının pazarlığını kendisi yapmak zorundaydı.

Gwendolen başını salladı. "Git Douglas. Bırak da tüfeğimi doldurayım. Burası çok uygun bir nokta ve elimden geleni yapacağım."

Douglas genç kızı yanağından öptü, şans diledi ve merdivenlere doğru yürüdü.

Aşağıda avluda göğüs göğüse çarpışma başlamıştı. Kor-

kunç kükreme sesleri -yaklaşık dört yüz adam bir ağızdan haykırıyordu- ve çeliğin çeliğe çarpmasından çıkan sağır edici gürültüsü kulaklarını tırmalarken Gwendolen tüfeğini ardı ardına dolduruyordu. Çok geçmeden durmak zorunda kaldı. Çünkü aşağıda insanlar birbirlerine öyle karışmıştı ki kendi adamlarını vurma riskini göze alamazdı.

Kilisenin çanı sürekli çalıyor, köylüleri yardıma çağırıyordu. Ancak şatodaki bütün iri yarı adamlar gelseydi bile yeterli olmayacaktı. MacDonald savaşçıları sert ve savaşmakta deneyimliydi. Üzerlerinde mızrak, tüfek, balta, ok ve yay taşıyorlardı. Çabucak kontrolü ellerine almışlardı. Bulunduğu yerde Gwendolen'in elinden hiçbir şey gelmiyordu. Aşağı inmek intihar etmek demektir. Oysa o halkı için yaşamak zorundaydı.

Birden onu gördü. Liderlerini. Aslan Angus çatışmanın tam göbeğinde savaşıyordu.

Hemen tüfeğini doldurdu ve nişan aldı ama adam çok çabuk hareket ediyordu. Vurması imkânsızdı.

Tüfeğini indirirken müthiş bir panik duygusuyla midesi kasıldı. Ona boşuna Aslan demiyorlardı. Koyu kumral ve gür saçları geniş omuzlarına dökülüyordu. İki tarafı keskin İskoç kılıcıyla birbiri ardına düşmanlarını kolayca keserken aslan gibi kükrüyordu.

Gwendolen büyülenmiş gibi kalakalmıştı. Gözlerini bir türlü onun kaslı kollarından, göğsünden ve bacaklarından ayıramıyordu. Bacakları ağaç gövdeleri gibi kalındı. Hamle yapıyor, öldürüyor, sonra terden sıırıslam olmuş saçlarını gözlerinin önünden çekiyor, dönüyor ve tekrar öldürüyordu. Bütün bunları yaparken hareketleri arasında inanılmaz bir denge ve simetri vardı.

Kalbi büyülenmişçesine ve aynı zamanda dehşetle deli gibi atıyordu. Çok güçlü bir adam, olağanüstü bir savaşçıydı. Her bakımdan muhteşemdi. Savaş alanındaki görünümlü, kazandığı efsanevi zafer karşısında Gwendolen'in dizlerinin bağı çözülmüştü. Kendisine yönelen her hamleyi siyah kalkaniyle karşılıyor ve inanılmaz bir zarafetle kılıcını sallıyordu. Gwendolen hayatında böyle birisiyle karşılaşmamıştı. Bir insanın bu kadar güçlü olabileceğini hayal bile edemezdi.

Birden annesinin ne kadar haklı olduğunu anladı. Bu adamı yenmenin imkânı yoktu. Hep birlikte ölüme mahkûmdular artık. Hiç kuşkusuz şato da bu istilacıların eline düşecek ve kimseye merhamet gösterilmeyecekti. Hiç umut kalmamıştı.

Alt katında kendi yatak odasının bulunduğu köşedeki kulenin tepesine çıktı, oradan aşağıda olup bitenleri izledi. MacDonald'lar için çok kolay bir zafer olmuştu. Daha fazla izlemeye dayanamadı, büyük bir utançla gözlerini kapatıp başını çevirdi. Bu saldırganlara karşı zafer kazanmayı umutsuzca istemişti, Tanrı şahitti, ama yirmi bir yaşındaydı ve bu yaşına kadar böyle bir çatışma görmemişti. Elbette savaş hakkında bir sürü hikâye dinlemişti. Bir savaşta neler olabileceğini tahmin edebiliyordu. Ama bu kadar vahşet ve acımasızlığı hayal bile edemezdi.

Çok geçmeden savaş çığlıkları azaldı. Ölümüne mücadeleye devam eden sadece birkaç savaşçı kalmıştı. Geri kalanlar boğazlarına dayanan kılıçlarla kaderlerine teslim olmuşlardı. Silahlarını bırakmış, dizlerinin üstüne çökmüşlerdi. Teslim olanlar yavaş yavaş şato duvarının önünde toplanmaya başladılar.

Gwendolen bütün çatışma boyunca izlediği Aslan'ı gözden kaybetmişti bir anda. Barut dumanları arasında bir hayalet gibi yok olmuştu aniden. Paniğe kapıldı. Telaşla avlunun bir köşesinden diğerine gözlerini gezdirdi. Bütün yüzlerde o deli bakışlı şeytani gözleri arıyordu. Nereye gitmişti? Öldürülmüş müydü? Yoksa kadınlarla çocukların saklandığı kiliseyi mi keşfetmişti?

Sonunda onu buldu. Karşı kulenin tepesindeydi. Geniş kılıcını kınına sokmuş, kalkanını sırtına asmıştı. Kollarını iki yana açarak kaldırdı ve aşağıda bekleyen şato halkına seslendi.

"Ben Angus Bradach MacDonald! Sabık Lord MacDonald'ın, Kinloch Şatosu'nun gerçek efendisinin oğluyum!" Sesi derinlerden gelen gök gürültüsü gibiydi, göğüs kafesinden büyük bir güçle fışkırıyordu. "Kinloch doğuştan benimdir! Bu yüzden, kendimi buranın lordu ve lideri ilan ediyorum!"

"Kinloch MacEwen'lara aittir!" diye bir ses yükseldi aşağıdan. "Büyük Britanya Kralı George tarafından MacEwen'lara verilmiştir."

"Eğer geri almak istiyorsan," diye gürledi Angus kulenin kenarına doğru yürürken, "çek kılıcını ve dövüş benimle!"

Bu meydan okumanı yarattığı derin sessizlik Gwendolen'i öfkeden çılgına çevirdi. Daha fazla duramazdı.

"Angus Bradach MacDonald!" diye bağırды ruhunun derinliklerinden. "Beni dinle! Ben, Gwendolen MacEwen! Bu şatoya dürüst ve yasal yollardan sahip olmuş Lord MacEwen'ın kızıyım! Şu anda buranın lideri benim ve seninle BEN dövüşeceğim!"

Gwedolen o ana kadar kulenin kenarına kadar yürüdü-
ğünün, kılıcını çekip karşı kuledeki erkeğe doğru salladı-
ğının farkında bile değildi.

Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Hayatın-
da hiç bu kadar heyecanlanmamıştı. Büyülenmiş gibiydi.
Aralarında bu kadar mesafe olmamasını isterdi. Eğer bir
kuleden diğerine bir köprü olsaydı hiç duraksamadan kar-
şıya geçip onunla ölümüne dövüşürdü.

“Gwendolen MacEwen!” diye bağırarak cevap verdi
Angus. “Düşmanımın kızı! Savaşı kaybettin!”

Bu sözleriyle genç kızın meydan okumasını püskürt-
müş, aşağıdakilere de mesaj vermiş oluyordu.

“Bu şatonun gasp edilmesine ortak olmuş, kendilerine
ait olmayan topraklara haksız yere sahip olanlar! Onları he-
men şimdi, zorla aldığınız sahiplerine geri vereceksiniz!”

Gwendolen kızıl bir öfkenin gözlerini bürüdüğünü
hissetti. “MacEwen’lar bunu kabul etmiyor!” diye cevap
verdi.

Angus anında kılıcını ona doğru çevirerek tehditkâr bir
tavırla salladı, sonra sanki genç kız hiç konuşmamış gibi
devam etti.

“Eğer bu toprakların gerçek sahipleri ölmüşse o zaman
sizde kalabilir, ancak bu durumda Kinloch Lordu olarak
bana bağlılık ve itaat yemini edeceksiniz!”

Yine yoğun bir sessizlik oldu. Sonra cesur bir ses yük-
seldi.

“Neden size bağlılık yemini edecekmışiz? Sonuçta siz-
ler MacDonald ve bizler MacEwen’larız!”

Aslan bir an sustu. Aşağıdaki avluda bulunanların tek
tek gözlerinin içine baktı sanki. “Şu iyice bilinsin ki, bun-

dan sonra bu iki topluluk birleşecek!" Kılıcıyla Gwendolen'i işaret etti. O an Gwendolen o bakışların ateşini tüm bedeninde hissetti. "Bu asil ve cesur yürekli kadını, liderinizi kendime eş olarak alacağım ve ileride bir gün oğlumuz bu şatonun Lordu olacak!"

Aşağıdaki MacDonald savaşçılarından alkışlar ve ısıklar yükseldi. Gwendolen şoke olmuş, kulaklarına inanamıyordu. Onun karısı mı olacaktı?

Hayır, bu imkânsızdı.

"Bu gece Büyük Salon'da bir şölen verilecek!" diye kükredi Aslan. "Ve burada barış içinde, benim korumam altında yaşamayı kabul edenler bu gece yemin edecekler."

Teslimiyet mırıltıları Gwendolen'in alev alev yanan kulaklarını doldurdu. Dişlerini sıkarken tırnaklarını kulenin sert ve soğuk duvarına geçirmeye çalıştı. Hayır, böyle bir şey olmuyordu. Olamazdı. Hâlâ rüya görüyordu ve çok geçmeden uyanacaktı. Ancak yanaklarını ısıtan sabah güneşi, o huzursuz gecedeki rüyanın çoktan sona erdiğini, yerini gerçeklere bıraktığını hatırlatıyordu. Babasının şatosu karşı konulamaz bir savaşçı tarafından ele geçirilmişti. Dahası, o adam Gwendolen'i karısı yapmaya, ondan çocuk sahibi olmaya niyetliydi. Tanrı aşkına, ne yapacaktı şimdi?

"Ben bunu kabul etmiyorum!" diye bağırdı. Aslan başını çevirdi ve genç kıza sanki başka bir dünyadan geliyor-muş gibi hayretle baktı. "Teslim şartları konusunda pazarlık yapmak istiyorum," dedi Gwendolen.

Adamın cevabını beklerken genç kızın bütün bedenini titriyordu. Belki bir adamını gönderip herkesin gözünde Gwendolen'in boğazını kestirebilirdi. Böylece direnecek kadar yürekli, daha doğrusu aptal olanlara gözdağı

vermiş olurdu. Yapacakmış gibi duruyordu. Gwendolen bulunduğu yerden şatonun ta karşı köşesindeki Aslan'ın öfkesinin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Sonra çok garip bir şey oldu. Avludaki tüm MacEwen savaşçıları ona doğru döndüler, tek dizlerini toprağa koydular, sessizlik içinde başlarını eğdiler. Aralarında ayakta duran MacDonald'lar bu gösteriyi huzursuz bir şekilde izliyorlardı.

Angus kuzey kulesinde, uzunca bir süre bir şey söylemeden bu beklenmeyen davranışı sergileyen adamları izleyerek bekledi. Şatoda gerginlik had safhadaydı. Gwendolen adamlarının hepsinin öldürüleceğinden korkuyordu.

Nihayet Aslan, Gwendolen'e döndü.

Gwendolen çenesini kaldırdı, ama Aslan'ın öldürücü nefreti boğazını sıkıyor gibiydi, nefes almakta zorlanıyordu.

Aslan sakın ve otoriter bir şekilde konuştu. "Gwendolen MacEwen, söyleyeceklerinizi Büyük Salon'da dinleyeceğim." Gwendolen konuşabileceğinden emin olamadığı için başını eğmekle yetindi, kılıcını düzeltti ve gururla kulenin merdivenlerine doğru yürüdü. Eteğinin örttüğü bacakları kontrol edilemez bir şekilde titriyordu.

Nihayet merdivenlerin tepesine ulaştığında nefes almak ve kendini toparlamak için bir an durakladı. Tanrım... Aman Tanrım...

Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Uzandı, ellerini seirin taşlara dayadı, gözlerini kapadı ve bu savaşçıyla nasıl pazarlık edeceğini düşündü. Adam şato halkını zalimce darmadağın etmiş, üstüne üstlük kendisine de malıymış gibi davranmıştı. Elinde pazarlıkta kullanabileceği hiçbir

şey yoktu, hiçbir şey. Ama belki annesiyle birlikte bir şeyler düşünebilir, en azından kardeşi dönene kadar durumu idare edecek bir şeyler bulabilirlerdi.

Keşke Murdoch burada olsaydı.

Ama şimdi olmayacak şeyler dilemenin zamanı değildi. O yoktu, güvenecek kendinden başka kimsesi yoktu. Adamları için güçlü olmak zorundaydı.

Son bir kez onlara baktı. Aslan Angus kulenin tepesinden ayrılmış, adamlarının yanına gitmişti. Emirler veriyor, yaralı ve ölülerin arasında dolaşiyor, zaferinin büyüklüğünü değerlendiriyordu kuşkusuz.

Hafif bir esinti sabah aydınlığında parlayan saçlarını karıştırıyordu. Güçlü bacaklarını saran kilti rüzgârda hafifçe kırmıyordu. Kalkanını sırtına bağlayan deri şeritleri sıkıştırdı.

Sonra yukarı baktı, Gwendolen'in kendisine baktığını gördü. Gözlerini kaçırmadan bakmaya devam etti.

Gwendolen'in nefesi kesildi birden. Dizlerinin bağı çözüldü, midesi kasıldı. Korkuyor muydu yoksa büyülenmiş miydi bilmiyordu. Her iki durumda da gelecekteki ilişkileri için hiç de iyi olmadığını farkındaydı.

Sarsılmış ve sinirli bir halde dayandığı duvardan uzaklaştı, kulenin merdivenlerini çıkmaya başladı.

BÖLÜM 2

Kana bulanmış avluda dikilen Angus düşmanının kızı-
nın doğu kulesinde gözden kaybolmasını izledi. Genç kız
gözden kaybolduğu an bir eliyle omzunu sıkıca kavradı,
ovuşturarak acısını azaltmaya çalıştı. Ama durumu dü-
şündüğünden daha kötüydü anlaşılan. Acıyla yüzünü bu-
ruşturdu. Sert ve hızlı hareketlerle çıkan omzunu yerine
yerleştirmeye çalıştı. Avlunun diğer tarafına doğru yavaşça
yürüdü, toparlanmak için birkaç dakika bekledi.

Zorlu bir çatışma olmuştu. Üstü başı toz toprak, ter ve
kan içindeydi - kanın birazı da kendisine aitti. Ama değ-
mişti. Burası onun evi, yuvasıydı. Onun şatosuydu. Ma-
cEwen'ların burada hiçbir hakkı yoktu.

Babası ölmüştü.

Başını çevirip cesetlere baktı. Sesini yükselterek zafer
sarhoşluğunu yarıda kesen o yürekli genç kız geldi bir-
den aklına. İçindeki savaşı ruhunun yeniden uyandığını
hissetti. Tehlikeli ve ışık saçan bir güzelliği vardı. Yangına
körükle gitmekten hiç çekinmemişti. O güzel bir eş ara-

miyordu, ayrıca düşmanının kızının neye benzediği de umurunda değildi. Sevimli ya da sevimsiz oluşu onu hiç ilgilendirmiyordu. O Angus için sadece bir araçtı, başka bir şey değil. Ancak onu düşününce ensesindeki tüyleri neden diken diken oluyordu?

Angus omzunu hareket ettirerek acısını hafifletmeye çalışırken kızı aklından çıkarmaya karar verdi, en azından şimdilik. Bu görkemli anı berbat etmesine izin vermeme-lydi. Bu zaferi yaşamak için çok uzun zaman beklemişti.

Şatonun duvarlarında yankılanan vahşi bir zafer çığlığı atarak adamlarının kendisine odaklanmasını sağladı, kılıcını sıyırdı ve yere sapladı. Sonra tek dizinin üzerine toprağa çöktü ve başını kılıcının parlak kabzasına eğdi.

Bütün bedenini tatlı bir rahatlık kaplamıştı. Ama üzüntüsünü de unutmuyordu. Babası iki yıl önce ölmüş ama Angus bunu birkaç ay önce öğrenmişti. Bu süre içinde Kinloch düşmanın eline geçmiş, adamları da başka klanlara karışmışlardı.

Dönmek için çok beklemişti.

Kuzeni Lachlan gelip yanında durdu. "Bu işte bir yanlışlık var gibi geliyor bana," dedi kılıcını Angus gibi toprağa saplarken.

"Neresinde bu yanlışlık?"

"Bir erkeğin kendi malına sahip olmak için ordu toplaması yanlış."

Angus ayağa kalktı, kuzenine baktı. Lachlan iki yıl kendisini aramış, Batı Adaları'ndan birinde bulduktan sonra savaştacak bir ordu toplamasına yardım etmişti.

"Belki de kaderdir," diye cevap verdi. "Tanrı şahidimdir, bundan başka bir amacım olmadı. Kılıcımı vatanım,

adamlarım ve Kinloch adına çektim ben. Belki de geçmiş günahlarımın bedelini ödemek için bir şanstır; kefaretimdir bu benim.”

Gözlerini önce şatonun parçalanmış kapısına, sonra etrafa saçılmış ölü ve yaralı bedenlere çevirdi. Her iki taraf da korkunç kayıplar vermişti.

“Ölülerini ne yapacağız?” diye sordu Lachlan etrafını inceleyerek.

“Onları da onurlandıracağız. MacEwen’lar kahramanca dövüşüler.” Lachlan’a döndü. “Liderlerine de bir jest olur belki, ne dersin?”

“Sahiden de! Ateş topu gibiydi, ama çok da güzeldi.” Lachlan soru sorar gibi gözlerini kıstı. “Başa çıkabileceğinden emin misin gerçekten?”

“Kuşkun mu var Lachlan?”

“Gelip kızın evini elinden aldın, adamlarının yarısını öldürdün. Yatağını seninle paylaşmaktan mutluluk duyacağını sanmıyorum.”

Angus kılıcını sapladığı yerden çıkardı, kınına yerleştirdi. “Ne hissettiği umurumda değil. Duygusal kadınlara kesinlikle tahammülü yoktu. Üstelik onlarınki kesinlikle bir aşk hikâyesi olmayacaktı. Bunu Angus kadar o da biliyor olmalıydı. “Babası Kinloch’u bizden çaldı. Kızı da bu borcu ödeyecek.” Büyük Salon’a doğru yürümeye başladı.

Lochan çantasından matarasını çıkardı, bir yudum içti. “Kendine dikkat et demek bana düşmez elbette,” dedi, “ancak kılıcı küçük olsa da ucu çok sivriydi.”

Angus uyarıyı duydu ama cevap vermedi.

Gwendolen yatak odasına girdiğinde annesini perişan halde kendisini beklerken buldu.

"Ah tatlım," dedi Onora, "şükür hayattasın. Aklıma neler geldi bilsen. Neler oldu?"

Gwendolen kapıyı arkasından kapattı ve açık açık konuştu. "MacDonald'lar ana kapıyı kırıp içeri girdiler. Büyük bir çatışma oldu, sonunda şatoyu ele geçirdiler. Aslan Angus kendisini lider ilan etti, bir varis sahibi olmak için de beni kendisine eş olarak tayin etti ve iki şato halkının birleşmesine karar verdi." Olan biteni bu kadar soğukkanlılıkla nasıl özetlediğine kendisi bile inanamıyordu. Oysa içinde fırtınalar kopuyordu.

Annesi önce anlamamış gibi boş boş baktı, arkasından bir kahkaha patlattı. "Seni kendine mi aldı? Tanrım, hangi çağda yaşıyoruz, farkında değil mi bu adam?"

"Belli ki değil." Gwendolen durakladı. "Onu görmem lazımdı anne. Hakkında söylenen bütün hikâyeler doğru. Tıpkı söylenenler gibi, güçlü, vahşi ve korkusuz. En yetenekli savaşçılarımızla çarpışırken izledim onu. Konuşmasını dinlerken nefesim kesildi."

Annesi büyülenmiş gibi kızına yaklaştı. "Demek söylentiler doğru. Korkusuz ve yenilmez, öyle mi?"

"Evet öyle."

"Ve seni kendisine eş olarak istiyor, öyle mi?"

"Evet. Ne yapmam gerektiğini bilemiyorum."

Onora ellerini iki yana açarak, "Sen deli misin Gwendolen?" dedi. "Elbette kabul edeceksin. Başka seçeneğin mi var?" Duvardaki aynaya döndü, renklensinler diye yanaklarını çimdikledi, parmaklarını uzun kumral buklelerinin arasından geçirdi. O yaşta birisi için oldukça güzel

sayılırdı. Dudakları dolgun, şakak kemikleri belirgin, bedeni ince ve biçimliydi. “İyi haberler bunlar,” dedi Onora. “İtiraf etmeliyim ki içim rahatladı.”

“Rahatladı mı? Nasıl rahatlayabilirsin?”

“İdealist olmayı bırak şimdi. Bu işten kurtulmanın başka yolu yok. Aslan şatoyu ele geçirmiş, hepimiz onun insafına kalmışız. İkimizi de öldürebilirdi ama o ne yaptı, en azından senin canını bağışladı, bununla da kalmadı seninle evlenmek istedi. Daha ne bekliyorsun ki? Buradaki statün değişmeyecek, aslında yükselecek. Benimki de tabii.” Susu ve dikkatini aynaya yöneltti. “Buna da karar vermemiz gerekecek tabii.” Dudaklarını ıslattı. “Ama benim için kaygılanma sen. Kendi hayatım ve pozisyonum için kendim pazarlık yapabilirim.”

Gwendolen acı acı gülümsedi. “Pazarlık! Birkaç dakika sonra yapmak zorunda olduğum şey! Ama nasıl, sorarım sana. Dediğin gibi tamamen onun insafına kaldık. Hiç gücümüz yok. Adam kendini lider ilan etti ve sağ kalan bütün savaşçıların ondan ödü kopuyor. Teslim olmayanların hepsi öldü.”

Onora gözlerinden ateşler fışkırarak kızına baktı. “İşte bu yüzden ona boyun eğmelisin. Her konuda.”

“Boyun eğmek mi?”

“Evet.” Annesi sıkıca bileğini kavradı. “Senden istediği her şeyi yapacaksın Gwendolen ve eğer şu güzel kafanda azıcık akıl varsa yaptıklarından mutluymuşsun gibi davranacaksın.”

Gwendolen hırsla kolunu kurtardı. “Neden ona sen boyun eğmiyorsun anne? Ne de olsa erkekleri yatakta memnun etmekte uzman olan sensin, ben değil.”

“Sana yemin ediyorum, eğer istediği ben olsaydım boyun eğmekte bir an bile tereddüt etmezdim. Ama o seni istiyor. Tek şansımız bu, aksi halde ikimiz de öleceğiz. Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle. Uysal ve uzlaşmacı olacaksın. Ve Tanrı aşkına kendine bir çeki düzen ver. Üstüne doğru dürüst bir şeyler giy.” Gwendolen’in elbisesinin bağcıklarını çözmek için uzandı. “Sana bir armağan sunuyor, buradaki statümüzü koruyabilmek için bir şans tanıyor. Teşekkür etmelisin ve onu yatağına çekmelisin.”

“Yatağıma çekmek mi?” Gwendolen annesinin ellerini itti. “Evimizi zorla aldı. Sırtüstü yatıp bedenimi de zorla almasını bekleyecek değilim. Şerefimle Büyük Salon’a gidip onunla yüzleşeceğim. Babam da olsa aynısını yapardı.”

“Ne diyeceksin peki?”

“Teslim olmanın şartlarını konuşacağım.”

Onora alaycı bir tavırla gülümsedi. “Şunu unutuyorsun, biz zaten yenildik ve teslim olmak gibi bir seçeneğimiz yok. Adamı kendine güldüreceksin.”

Gwendolen bir an düşündü ve elinde bir koz bulunduğunu fark etti. “Bir yerde hata yapıyoruz anne. Gücümüz var. O benden bir şey istiyor; bir çocuk. Kendisine, bu şato kadar kolay teslim olmayacağımı söyleyeceğim. Eğer biraz zaman kazanabilirsem Murdoch gelip bizi kurtarabilir.”

“Gwendolen!”

Kalbi hızla çarparak dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapattı, sonra annesinin taş koridorlarda yankılanan feryatlarını duymazdan gelerek hızla merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Salona yaklaştıkça midesine kramplar girmeye başlamıştı. Acımasız, savaşı düşkünü, en büyük zevki kahval-

tidan önce kapıları kırıp orduları katletmek olan bir canavarla yüzleşmeye, ona meydan okumaya gidiyordu.

Fiziksel olarak birbirlerine hiç uygun değillerdi kesinlikle. O çok iri yarı ve güçlüydü. İstese bir saniyede kendisini öldürebilirdi. Ama ne olursa olsun korktuğunu asla belli etmeyecekti. İskoçyalı bir lordun kızıydı o ve adamlarına karşı bir sorumluluğu vardı. Onunla eşit şartlarda yüz yüze gelmesi gerekiyordu.

Çok şükür ki salonda kimse yoktu henüz, bu da Gwendolen'a düşüncelerini toparlayıp Angus Bradach MacDonald'a nasıl hitap edeceğine karar vermek için gereken birkaç dakikayı sağlayacaktı. Salonun kemerli girişinde, kürsünün arkasında durdu, MacEwen klanının etkileyici süslemelerini bir süre izledi. Duvarlardan sarkan ağır ipek perdeler, kirişlere asılı bayrak ve flamalar, duvara oyulmuş aile arması...

Yakın zamana kadar babasının oturduğu ağır koltuğa ilmişti gözleri. Bayramlarda, kutlamalarda törenini bu koltuktan idare ederdi. Kahkahalar, müzik ve şiir sayesinde geceleri eğlenceli ve eğitici geçerdi. Ne savaş, ne diktatör tehdidi vardı. İyi bir adamdı, güçlü ve adil bir liderdi. Eğer bu işgalciye karşı duramazsa bütün bunlar kısa bir süre sonra yok olacaktı. Bu gece boyun eğdirme, zorla yemin ettirmeler ve boyun eğmeyenler için tehlikeler gecesi olacaktı.

Ama belki... Ufak bir umut da olsa... Bir şeyler yapabilir...

Gwendolen kürsüye çıktı, babasının boş koltuğuna yaklaştı. "Cesur olmama yardım et baba, MacEwen'lara karşı görevimi yerine getirmek istiyorum, bana yardım et!"

Ne yazık ki duaları avludan gelen ayak sesleriyle kesildi. Gwendolen başını kaldırdı. Salonun öteki tarafında beliren düşmanı Aslan Angus'u görünce kalp atışları hızlandı.

Angus içeride onun olduğunun farkında değildi, etrafı inceliyordu. Yüksek tavana doğru kaldırdı başını. Buz gibi bakışlarla kirişlere asılı MacEwen sancaklarını süzdü.

Gwendolen da göz ucuyla adamı inceliyordu. Koyu renkli bir kilt giymişti. Omzuna attığı ekose şalı parlak gümmüş bir broşla tutturulmuştu. Dev gibi bir adamdı. Bunu zaten biliyordu ama şimdi daha yakından bakınca ellerinin de kocaman olduğunu fark etti. Kuşandığı silahlar huzursuz ediyordu insanı. Sırtındaki kalkan ve belinden sarkan ağır kılıcın yanı sıra kemerine sokulmuş iki tane de tabanca vardı. Barut boynuzu göğsüne çapraz asılmıştı. Botunun kenarına da bir kama sokulmuştu.

Yüzüne daha dikkatle baktı ve heyecanlandı.

Sert ama güzel bir yüzü, duyarlı bir ağzı, Roma soylularına yakışır bir burnu vardı. Gözleri buz mavisiydi ama için için yandıkları belli oluyordu. İçinde tuhaf bir şeyler hissetti, alışılmadık bir titreme, ayak parmaklarına doğru yayılan bir sıcaklık... Bütün bunları dizginlemek için çok uğraşması gerekecekti.

Ulu Aslan perdeleri, duvarları hatta şöminenin taşlarını bile dikkatle inceledi, sonra kocaman elini kılıcının kabzasına koydu, gözlerini kısarak Gwendolen'e baktı.

Gwendolen şimdiye kadar nefes kesici bir erkeğin gözlerinde hapsolmanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Düşmemek için bütün gücünü kullanmak zorundaydı.

Öte yandan Angus son derece sakin görünüyordu ama yine de bakışları gergin ve korkutucuydu. Üzerinde hâlâ

savaş meydanının kana susamışlığı vardı. Eğer bu işi başarmak istiyorsa Gwendolen aklından çıkarmamalıydı; hâlâ elinde bir kozu vardı.

Angus eli kılıcının kabzasında, kararlı adımlarla salonu geçti. Gwendolen'in kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Angus kürsüye ulaştığında, Gwendolen kulenin tepesinde küçük kılıcını çekip kendisiyle savaşacağını haykırıldığı anki coşkulu duygular içindeydi.

"İn oradan aşağı!" dedi Angus.

"Neden? Beni aşağılamanız için mi?"

"Evet! Ailen evimi çaldı benden. Hırsızsiniz siz. Hepiniz!"

Genç kızın bütün bedeni titriyordu. Tek korkusu bunca olandan sonra şuracıkta düşüp bayılmaktı.

"Solgun görünüyorsun kadın, hasta mısınız?"

"Hayır, iyiyim," dedi Gwendolen ama hemen ekledi: "Özür dilerim, sözümü geri alıyorum. Hiç iyi değilim. Hakarete uğradım."

Angus bir adım ilerleyip dalga geçiyormuş gibi, "Hakarete uğramak mı?" diye sordu. "Ben mi yaptım bunu?"

"Evet. Başka kim olabilir?"

Angus tehditkâr bir kararlılıkla baktı. "İstedğim cevap bu değildi ama önemli değil. Bu şato artık benim. Senin de karım olmanı istiyorum. Önemli olan gerçekler bunlar."

Gwendolen kafasını toparlamak için derin bir nefes aldı. Adamın olaylara yaklaşımı bu kadar kesin ve basitti. Kibar davranmak gibi bir kaygısı yoktu.

"Bu durumda benden ne yapmamı bekliyorsunuz?" diye sordu Gwendolen. "Herkesi salona toplayıp dans mı edeyim?"

"Hayır. Herkesi toplamana gerek yok. İstesen de istemesen de bu gece benim yatağında olacaksın, bunun da özel olmasını isterim tabii ki."

İçinden yükselen nefreti dizginlemek için derin bir nefes daha aldı Gwendolen. "Bu kadar çabuk mu?"

"Merak ediyorsan söyleyeyim, yeterince çabuk değil bence. Bu kadar güzel bir kızla evlenmeyi ummuyordum açıkçası."

Gwendolen güldü. "İltifat ederek beni kandırmayı mı umuyorsunuz?"

"Ben istediğimi almışım yavrum, kimseye iltifat etme-me gerek yok."

"Tam olarak istediğiniz şey nedir?"

"Şatonun kapısını kırmamdan da anlaşılıyor mu? Kinloch'u istiyordum, aldım."

Gwendolen güçlükle yutkundu. "Evet, aldınız gerçekten," dedi.

Bir-iki dakika ikisi de konuşmadılar. Gwendolen soğukkanlılığını ve asaletini korumaya çabalarken adamın gözleri utanmazca göğüsleri ve kalçalarında dolaşıyordu.

"Oradan inmeni söylemedim mi ben sana?" diye tekrarladı Aslan. "Yoksa oraya gelip bir çuval patates gibi ben mi indireyim seni? İstedğin buysa onu da yaparım ama savaş yordu beni. Hem sebze taşımakla uğraşmak istemiyor canım. Onun için in şuradan şimdi kadın, bir daha söyletme beni."

Gwendolen sesindeki emredici, tehlikeli mesajı aldı ve usulca kürsünün kenarına doğru yürüdü, aşağı indi. Omuzlarını dikleştirip doğrudan yüzüne baktı. Aslan genç kıızı tepeden tırnağa süzdükten sonra kürsüye çıktı, ölçü-

sünü alıyormuş gibi bir ucundan ötekine adımladı. Eski lordun koltuğuna oturup yayıldı, ayaklarını Gwendolen'a doğru uzattı. Bu sırada genç kız sesini çıkarmadan onu izliyordu. "Sonunda evimdeyim."

Tekrar salondaki MacEwen bayraklarına, armalarına baktı. Konuşmadan bir süre bekledi. Gwendolen onun aklından geleceği geçirdiğini düşündü. Ya da belki de geçmişini anımsıyordu.

Aklından geçenleri anlamak ister gibi dikkatle adamın yüzünü inceledi. Uzanmış bir aslan gibi orada oturan adam, çevresi üzerinde mutlak kontrol sahibi biri gibi duruyordu. Kafasına koyduğu şeyi gerçekleştirmiş ve Kinloch Lordu olmuştu, Gwendolen de bundan sonra onun karısı ve itaatkâr kölesi olacaktı.

Angus eski kaba haline dönerek, "Kardeşin Murdoch nerede?" diye sordu. "Kinloch'u ve adamlarını korumak için neden burada değil?"

"Roma'yı ziyaret etmek ve eğitim almak için seyahate çıkmıştı. İyi bir liderin bilgili ve donanımlı olması gerektiğini düşünüyordu ama eminim sizin için önemi yoktur bunların. Babam ölmeden önce ayrılmıştı buradan."

"Peki, baban ölünce neden dönmedi?"

Gwendolen dik dik baktı. "Haberini aldığımı sanmıyorum. Elbette bir mektup gönderdik ama alıp almadığını bilmiyoruz. Ümit ediyorum bu günlerde dönecektir. Beklenmedik bir anda çıkagelir."

Angus'un küstahlığı karşısında kasten söylemişti bunları. Bu sabahki zaferinin çok zahmetsiz olduğunu ama MacEwen'ların öyle kolay lokma olmadığını, bu işi burada bırakmayacaklarını vurgulamak istemişti. Dikkatli olmıyordu.

Angus dirseğini koltuğun kenarına koydu. “Zor lokmadır diyorsun?” dedi.

“Öyle olduğunu umuyorum.”

Angus kızı tepeden tırnağa dikkatle süzdü. “Her neyse, önemli olan senin zor lokma olup olmayacağıın.”

“Kesinlikle öyle.”

Angus hoşnutsuzlukla kaşlarını çatınca Gwendolen bir an söylediklerine pişman oldu. Sonuçta buraya medeni bir şekilde pazarlık yapmaya gelmişti. Birden koltuktan kalkıp üzerine yürüyeceğinden korktu. Oysa Angus rahat ve sakin, oturmaya devam etti. Ancak bakışları karşısında Gwendolen kendisini çıplakmış gibi hissetti. Yanakları kıpkırmızı oldu.

“Seni kendime karı olarak seçtiğimi anladın mı kadın?”

“Bana doğrudan soracağınız yerde kulenin tepesinden ilan ettiğiniz zaman anlamıştım.”

Angus başını yana eğdi. “Diz çöküp teklif etmemi mi isterdin?”

“Hayır!”

Sanki verdiği cevaplardan kişiliği hakkında sonuçlar çıkarıyormuş gibi başını salladı Angus. Yerine oturdu. “İyi, çünkü ben öyle romantik tiplerden değilimdir.”

“Demeyin! Çok şaşırdım.”

Yukarıdaki kirişlerin arasından kanat sesleri duyuldu. Angus başını kaldırdı. Gwendolen’in bebekliğinden beri orada yuva yapmış küçük bir kuştı, avluya açılan kapıya doğru uçtu.

“Hiç kimse bu kuşu buradan kovamadı şimdiye kadar,” dedi Gwendolen. “Belki siz başarabilirsiniz. Belki de zavallı korumasız yaratık yuvasına çöken felaketi algılamıştır da sonunda evini terk etmeye karar vermiştir.”

“Göreceğiz bakalım,” diyerek ayağa kalktı Angus. Konuşmalardan sıkılmış ve yapacak çok daha önemli işleri varmış gibi davranıyordu.

O kendisini kovmadan çıkmak için aceleyle yürümeye başladı Gwendolen. “Her şey bir yana,” diye başladı, “teslim olmanın şartlarını konuşalım.”

Yine dik dik baktı kıza. “Teslim olmak mı?”

“Evet. Size karşı direneceğimi söylemiştim ve kelimenin tam anlamıyla direneceğim, ta ki bu mesele benim istediğim şekilde çözülene kadar.”

Duyduklarına inanamıyormuş gibi uzun uzun dikkatle baktı Angus. Yüzünden karanlık bir gölge geçer gibi oldu. Kızın küstahlığıyla eğleniyor muydu yoksa?

“Senin istediğin gibi...”

“Evet!”

Angus dişlerini sıktı, bütün ilgisini kaybetmiş gibi bakışları donuklaştı. Gwendolen can alıcı bir noktaya dokunduğunu anladı. Adamın gözlerinde giderek artan öfke, insanlardan böyle talepler gelmesine alışık olmadığını gösteriyordu, özellikle de sahip olduğunu ilan ettiği kadınlardan.

Kürsüden inerek kıza yaklaştı. Gwendolen bir adım geriledi. Koltuğa oturmuş, kazanmaya alışık savaş lorduyla üç metre uzaktan konuşmak bir şeydi, böyle burun buruna olmak bambaşka bir şeydi. O kadar yakınlardı ki adamın tuniğindeki minik kan lekelerini görebiliyor, terinin kokusunu hissedebiliyordu.

Yavaşça, dikkatle gözlerini kaldırdı Gwendolen. Adam açıkça dalga geçerek kızın yüzüne, aşağı doğru baktı. “Şartlarını duyalım bakalım,” dedi.

Şükürler olsun ki kılıcı hâlâ kınındaydı ve yine şükürler olsun ki Gwendolen'in aklı başındaydı, şimdilik. Boğazını temizledi. "Adamlarım için biraz önce teklif ettiğiniz şartları kabul ediyorum ancak benim de isteklerim var."

"Devam et."

Gwendolen kuruyan dudaklarını ıslattı. "Evlerini geri vermekle birlikte kalmayı seçen ve size bağlılık sözü verenler Kinloch hazinesinden tazminat alacaklar. Anladığım kadarıyla şatoyu terk edenlere böyle bir tazminat hakkı yok. Ancak, eğer bu yolu seçerlerse savaşçılarınız tarafından öldürülme korkusu olmadan serbestçe gitmelerine izin verilecek."

"Tamamdır."

İlk talebinin böyle çok çabuk ve kolayca kabul edilmesi üzerine Gwendolen hemen ekledi: "Annemin, Kinloch Lordu'nun dul eşi olarak hak ettiği saygıyı görmesini talep ediyorum. Kaldığı daire ve mücevherleri de kendisinde kalacak ve yemeklerini masamızda bizimle birlikte yiyecek."

"Kabul ediyorum," dedi Angus. "Başka ne vardı?"

Gwendolen hızla yutkundu. "MacEwen klanının bütün fertleri, MacDonald'larla eşit haklara sahip olacaklar."

Angus bir an düşündü. "Eğer bu gece bana bağlılık yemini ederlerse, sana söz veriyorum eşit haklara sahip olacaklar."

Gwendolen terden sıırıslıklam olduğunu fark etti, elinin tersiyle ıslak alnını sildi.

"Son olarak, evlilik konusuna gelince..." Bir anda midesine kelebekler üşüştü, sesinin titremeden çıkması için üst üste yutkundu. "Kocalık haklarınızı düğün gecemize kadar kullanmayacağınıza dair söz vermenizi istiyorum."

Bu son talep karşısında ilk kez durakladı Angus. Hemen arkasından gözleri istekle parlayarak sordu. "Yoksa bakire misin kadın?"

"Elbette!" diye cevapladı Gwendolen sesi titreyerek.

Angus genç kızın yüz ifadesini dikkatle inceledikten sonra bakışlarını yüzünde gezdirdi. Zaman sanki durmuş gibiydi. Angus elini uzattı, parmağını onun çenesinin ortasından yavaşça aşağı doğru indirdi ve göğüs çatalının tam ortasına gelince nasırlı parmağını bir omzundan ötekine kadar ilerletti. Sanki bir tebessüm resmi çiziyordu.

Gwendolen ürperdi. Hayatında hiçbir erkek ona böyle dokunmamıştı. Bu adam tanıdığı bütün erkeklerden çok daha tehlikeliydi. Angus baştan çıkarıcı bir tavırla bakınca Gwendolen'in biraz önceki cesaretinden eser kalmadı. Teni adamın parmaklarının altında ateş gibi yanıyor, başı dönüyordu. Kendini herhangi bir konuda pazarlık edemeyecek kadar beceriksiz hissediyordu. Belki de annesi haklıydı, sadece teşekkür edip minnetini sunması gerekiyordu.

"Bu konuyu düşünmem gerek. Bence bu biraz küstahça oldu. Haddini ve yerini bilmeyen bir kadınla evlenmek ister miyim bilmiyorum."

"Tam olarak benim yerim neresi?"

"Yerin benim yatağım güzelim. Ve görevin beni mutlu etmek."

Gwendolen nefes alamıyordu. "Anlıyorum," diyebilirdi titreyerek. "Karıınız olduğumda görevim size bir varis vermek olacak. Kendimi bu zorunluluğa hazırlayabilmem için biraz zaman rica ediyorum."

Angus gözlerini kısarak cevap verdi. "Kaçınılmaz olanı

geciktirmeye çalışmanın anlamı ne? Şu ya da bu şekilde sen sırtüstü yatacaksın ben de keyfime bakacağım. Kim bilir belki sen de zevk alırsın.”

“Zevk almak mı? Hiç sanmıyorum.”

Adamın gözleri dudaklarına kilitlenmişti. Angus’un parmakları kulaklarının üstündeki buklelerle oynarken Gwendolen içinin eridiğini hissetti. “Tamamen ve bütünüyle teslim olmanın pazarlığını yapıyorduk. Yüzünü kızartan o isteğini ancak iki şartla kabul edebilirim.”

“Dinliyorum.” Gwendolen umutsuzca yüzünün kızarmasını engellemeye çalıştı.

“Şu andan itibaren benimle iyi geçinmeyi kabul edersen, senin o tatlı bekâretini sana bağışlayacağım. Bir daha asla bu sabah yaptığın gibi adamlarımın önünde bana meydan okumayacaksın. Kinloch üzerindeki otoriteme karşı çıkmayacaksın, onu sarsacak hiçbir şey yapmayacaksın. Koyduğum bütün kurallara -özel ya da genel- uyacaksın.”

Kabul edecek miydi?

Evet! Kendisine bu şekilde dokunmadığı ya da hemen bu gece yatağa atmak istemediği sürece her şeyi kabul edebilirdi. Ve belki, o gün gelmeden önce eğer şansı biraz yarıdım ederse, eğer yukarılarda bir yerlerden yardım gelirse, kardeşi eve döner ve kendisini kurtarırdı.

Gwendolen, “Tamam. İkinci şartınız nedir?” diye cevap verirken erkeğin çenesinde dolaşan başparmağını yok saymakta çok zorlanıyordu.

“Kardeşin beyaz atının üzerinde kahramanlar gibi geri döndüğünde,” dedi sanki aklından geçeni okumuş gibi, “kocanın yanında yer alacaksın ve verdiğin bu söze asla ihanet etmeyeceksin!”

“Peki, kardeşime ne olacak? O da bu şatonun doğal mirasçısı. Ondan...”

Aslan’ın gözleri öfkeyle parladı. “O mirasçı değil. Bu sato benim. Kardeşine iki seçenek sunacağım. Bana bağlılık yemini ederse kendisine toprak ve bir statü verilecek. Eğer bunu reddederse gitmekte özgür olacak.”

Gwendolen durakladı, kulaklarına inanamıyordu. “Bana söz verir misiniz, yani kardeşimi öldürtmeyeceğinize dair bir İskoçyalı olarak şeref sözü verir misiniz?”

Angus bir adım geri çekildi. “Hayır. Eğer bana kılıcını çekerse, hiç tereddüt etmeden onu ikiye bölerim.”

Gwendolen başını öne eğdi. Adamın söylediklerinde ciddi olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Ve ilk kez yenilgiyi kabul etmek zorundaydı. O çok güçlü bir düşmandı ve olaylar genç kızın boyunu aşırıyordu.

En azından halkı için bazı haklar elde ettiğini düşünerek kendini teselli etmeye çalıştı. Aslan onu bu akşam yatağına almak niyetinde değildi. Hem kim bilir belki kardeşi bir kırmızı ceketli ordusu ile fazla geç kalmadan yetişir ve bu Jakobit’i vatana ihanetten darağacında sallandırır. Başlarındaki belanın ciddiyeti hakkında kardeşine haber ulaştırmaya çalışacak, bekâretini kaybetse bile şatoyu geri alma hakkına sahip olabileceklerdi. Ümitler tükenmemiştir henüz.

Bu durumda kurban kendisi olacaktı kuşkusuz. Adamlarının özgürlüğüne karşılık bekâreti...

Gwendolen başını kaldırdı ve adamın buz mavisi gözlerinin içine baktı.

“Burada işimiz tamam mı?” diye sordu Angus. “İstediklerini elde ettin mi?”

“Evet,” dedi Gwendolen ama içi hâlâ rahat değildi.

“Öyleyse anlaşmamızı mühürleyelim. Verdiğin sözlerin gerçek olduğunu kanıtlamalısın”

“Nasıl?”

Angus’un sesi birden değişti. Kısık ve boğuk bir sesle, “Bir öpücükle mühürle,” dedi.

Genç kızın karşı koymasına fırsat vermeden ağzını dudaklarına bastırdı. Gwendolen ayaklarının altından dünya kayıyormuş gibi hissetti. Hayatında hiç böyle öpülmemişti, bir kerecik bile. Cinselliği erkekler üzerinde hâkimiyet kurmak için bir araç olarak kullanan annesinin aksine Gwendolen son derece erdemli bir hayat yaşıyordu. Ama bu yaşananların onlarla bir ilgisi yoktu. Hem de hiç. Bir kere Gwendolen’in elinde hiçbir güç yoktu. Tamamen baştan çıkarılmıştı ve erkeğin arzularına boyun eğmekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

Angus ellerini kızın beline koyarak kendine doğru çekti, Gwendolen’in başı öpücüğün şiddetinden arkaya doğru eğilmişti, öyle ani ve güçlü bir öpücüktü ki tüm bedeni titriyordu. Kızcağızın masum söz verme öpücüğü birdenbire çok derin bir fiziksel bağlılık sözüne dönüşüvermişti. Angus ondan koşulsuz bir teslimiyet istiyordu. Burada, salonun ortasında bedenleri ve dudakları birleşmiş durumdayken ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Yapabileceği tek şey karşılık vermektir.

Angus başını yana eğdi, kızın ensesini eliyle kavradı, dudaklarını aralayarak dilini içeri kaydırды. Genç kız birbirlerine dolanan dillerinin ve dudaklarının daha yeni ayırımına varıyordu ki, Angus geri çekildi ve parmağını onun kıpkırmızı olmuş yanaklarında gezdirdi.

“Eminim sen de çok zevk alacaksın yavrum,” dedi pürüzlü bir sesle. “Zamanı geldiğinde tabii...”

Gwendolen’in dizleri tutmuyordu ama yine de, “Kesinlikle zevk almayacağım,” diyebildi.

Angus arkasını dönüp avluya doğru yürürken aniden seslendi genç kız: “Bekleyin!”

Angus durdu ama arkasını dönmedi.

“Bir şey daha var,” dedi Gwendolen gergin bir sesle.

Angus başını çevirdi.

“Hanedan armalarımız ve sancaklarımızın burada, sîzinkilerle yan yana asılı durmasını talep ediyorum.”

Sonsuzluk kadar uzun bir süre boyunca Angus arkası dönük halde, konuşmayı reddederek bekledi. Bu arada Gwendolen midesi korku ve meraktan düğüm düğüm olmuştu.

Angus sonunda döndü. “Şu ana kadar çok iyi gidiyordun kadın. Her şeyi berbat etmek zorunda mıydın?”

“Neyi berbat etmişim ki? Sadece ailemin hakkı olan şeyi istiyorum. Bu şato İngiltere Kralı tarafından verildi babama, adımız duvarlarından o kadar kolayca silinemez.” O sırada salona bir savaşıçı girdi. O da Angus gibi iri yarı biriydi, sadece saçları gece kadar kara, gözleri günah kadar karanlıktı. Salonun girişinde durdu. Angus başını çevirerek, “Lachlan,” dedi, “gel buraya! Müstakbel gelinime yatak odama kadar eşlik et. Savaş kuralları ve teslimiyetin şartları konusunda bir-iki derse ihtiyacı var. Kapıyı üzerine kilitle ve başına bir nöbetçi dik.”

“Ne?” Gwendolen allak bullak olmuştu. “Anlaşma yaptığımızı sanıyordum.”

“Yapmıştık ve itiraf etmeliyim ki pazarlık yapmaktan

da çok hoşlanmıştım. Ama çizgiyi aşmayacaktın yavrum. Daha önce söylemiştim, haddini ve yerini bilmeyen kadınlar ilgimi çekmez. Şimdi sabrımın ve hoşgörümün sınırlarını öğrenmenin zamanı geldi. Ben iyi kalpli biri değilimdir.”

“Ben hiçbir çizgiyi aşmadım! Sadece bir şey daha rica etmiştim.”

“Pazarlık faslı sona erdi. Bitti. Şimdi Lachlan’la git ve yatağında beni bekle.”

Yeni gelen savaşçı salonda ilerledi ve genç kızı kolundan tuttu. “Boşuna uğraşma kızım,” dedi. “İşleri daha da zorlaştırırsın.”

“Bundan daha zoru ne olabilir?”

Savaşçı usulca fısıldadı: “Sen daha Angus’u tanımıyor-sun.”

BÖLÜM 3

Kapı arkasından hızla kapatılıp anahtar kilitte döndüğünde Gwendolen gözlerini sımsıkı yumdu. Ciğerleri patlayıncaya kadar haykırmamak ve kapıyı yumruklamamak için kendini zor tutuyordu. O kadar çaresizdi ki her şeyi yapabilirdi ama neyse ki sinir krizi geçiren kadınlardan değildi. Bunların işe yaramadığını bilirdi.

Öte yandan Aslan Angus'un böyle çocukça gösterilere kalkışacak kadar hırslanmış olması genç kızı çok şaşırtmıştı. Aslında onun hiçbir şeyden etkilenmeyeceğini düşünüyordu. Kalbi demirdendi onun. Nezaketle hiç alakası yoktu. Kişiliğinde şefkat ve yumuşaklıktan eser görememişti. Gwendolen'e herhangi biri gibi davranmıştı. Ondan boyun eğmesini beklemişti ve eğer bunları yapmazsa haddini bildirmek için bedenini kullanacağını açıkça belli etmişti. Üstelik genç kızı, politik nedenlerle çocuk sahibi olmak için kullanmaya niyetlenmişti. Belki de amacı sadece vahşi arzularını tatmin etmekte.

Gözlerini açtı, babasının yatak odasını incelemeye ko-

yuldu. Babası öldüğünden bu yana kimse bu odayı kullanmamıştı. Ancak Gwendolen haftada bir odanın temizlenmesi için hizmetçilere emir vermişti. Kardeşi ansızın çıkıp gelirse çarşafların temiz, etrafın derli toplu olmasını istiyordu. Meğer düşmanı için yapıyormuş bu hazırlıkları. Ve kendi gerdek gecesi için elbette.

Yatağa doğru yürüdü. Güneş ışığı kapalı perdelerin arasından süzülüp bordo yatak örtüsünün üzerinde lekeler bırakıyordu. Babasının okumakta olduğu kitap komodinin üzerinde, lambanın yanında açık bir şekilde duruyordu. Kimse kitaba dokunmamıştı. Ayakkabıları bile oldukları yerde, babasının öldüğü gece çıkarıp bıraktığı yerde duruyordu.

Gwendolen ayakkabılara baktı, oldukça eskimişler ve babasının ayaklarının şeklini almışlardı. Bir adamın ayakkabılarının onun hâlâ yaşadığının ve döneceğinin kanıtı olduğuna dair bir şeyler duymuştu. Bu ayakkabılar babasının fiziksel varlığının somut kanıtıydı. Gwendolen'e babasının gücünü ve cesaretini hatırlatıyorlardı.

Diz çöktü, parmağıyla ayakkabının derisine dokundu. O da cesur olmaya devam edecekti. Ne olursa olsun, o istilacı adam ne yaparsa yapsın kendini bırakmayacaktı. Biraz önce salonda, anlaşmalarını mühürlemek bahanesiyle öpüşürken bizzat tanık olduğu güce bir daha boyun eğmeyecekti. Hazırlıksız yakalanmıştı sadece, o kadar. Bir daha asla olmayacaktı bu. Bir dahaki sefere onun dokunuşuna, içinde uyandırdığı duygulara karşı hazırlıklı olacaktı, büyülenmeyecekti asla. Keşke şimdi buraya gelseydi de Gwendolen pazarlığı nasıl kaldığı yerden cesaret, vakar ve asaletle sürdüreceğini gösterseydi ona.

Koridorda ayak sesleri duyuldu, sonra kilidin içinde bir anahtar döndü. Efendisi girdi içeri. Keşke kader isteklerine bu kadar çabuk cevap vermeseydi, diye geçirdi içinden Gwendolen.

Ayağa kalktı.

“Beni yatakta beklemeni söylemiştim,” dedi Angus eliyle kızı işaret ederek. “Hâlâ aksini yapıyor, ayakta dikiliyorsun. Geri zekâlı mısın sen kadın? Yoksa iş, emirleri uygulamaya gelince aptalı mı oynuyorsun?”

“Ben büyük bir lordun kızıyım, sizin hizmetçilerinizden biri değilim.”

“Ama çok yakında karım olacaksın.”

“Çok yakında olabilir,” diye cevap verdi Gwendolen. “Ama henüz evlenmedik ve eğer böyle vahşi gibi davranmaya devam ederseniz asla evlenemeyiz.”

Angus gözlerinde buz gibi bir uyarı ifadesiyle genç kızın yataktan uzaklaşmasını izledi. “Bu gün salonda olanlardan hiç ders almadın mı? Ben zorlamaya gelemem. İtaatsiz bir kadına asla tahammülüm yoktur.”

“Eğer size karşı koyarsam bana ne yapacaksınız? Dövecek misiniz beni? Öldürecek misiniz yoksa? O zaman istediğiniz çocuğu veremem size.”

Angus genç kızı giderek artan bir ilgiyle izliyordu. “Bir saniye içinde seni yatırıp onlarca şey yapabilirim, evli olup olmadığımıza aldırmam bile. Ve inan bana yapacaklarımin hiçbiri nazik ve centilmence olmaz. Onun için diline hâkim olmanı tavsiye ederim.”

Gwendolen pencereye döndü, bütün ümitlerini kaybetmişti yine. “Bugün yeterince şiddet göstermediniz mi? Ayrıca, benim de istekli ve gönüllü olmam sizi daha mutlu etmez mi?”

Tanrı yardımcısı olsun, son kozlarını oynuyordu Gwendolen.

Angus yavaşça yaklaştı. “İşler ilginçleşmeye başladı şimdi. Ne kadar istekli olabilirsin? Bir örnek gösterebilirsin.”

Kahretsin, karşısındaki çok akıllı bir adamdı. Sezgileri de güçlüydü. Gwendolen’in nasıl ‘istekli’ olacağı hakkında en ufak bir fikri olmadığını anlamıştı hemen.

“Hadi gel,” diye devam etti Angus. “Utanma, seni soymaya başladıktan sonra ne kadar istekli olacaksın?”

Gwendolen dudaklarını ıslattı, bütün bedeninin titremeye başladığını hissediyordu. “Sizin ne kadar insafli olacağınıza bağlı her şey.”

Verdiği cevaptan gurur duydu.

“Ve ne kadar yetenekli bir oyuncu olduğuna da bağlı tabii.” Angus iyice yaklaştı, yürürken belindeki ağır kılıç kalçasına çarpıyordu. Gwendolen onun yaklaşmasından duyduğu huzursuzlukla güçlkle baş edebiliyordu. Angus uzun boylu ve güçlüydü. Yakışıklı görüntüsü, kötü niyetlerini saklayacak kadar etkiliydi. Mavi gözlerine, yumuşacık dolgun dudaklarına beğeniyle bakarken böyle mükemmel bir bedende bunca şeytanlık nasıl barınıyor akıl erdiremiyordu.

“Seninle açık konuşacağım,” dedi Angus parmağıyla çenesine dokunurken. “İnsafli ya da değil, yatağıma alacağım seni. Bu yüzden eğer aklında, o değerli masumiyetinle ve kadınsı çekiciliğinle beni yönlendirmek gibi aptalca düşüncelerin varsa bir an önce vazgeçsen iyi olur. Ayrıca artık hiçbir isteğini ve dileğini hoşgörüyüyle karşılamayacağım. Asla beni küçük görmeyecek, kurnazca oyunlara getirmeye çalışmayacaksın. Kalbimi yumuşatmak için kadınca nu-

maralara kalkışmayacaksın. Gördüğün gibi etkileyeceğin bir kalp yok ortada, onun için vaktini boşa harcama. Sadece her şeyi olduğu gibi kabul et. Beni kızdırmadığın sürece kaba ya da sert davranmam. Hem bakarsın sen de keyif alırsın bazı şeylerden.”

“Bazı şeyler mi? Ne gibi mesela? Her gece boğazıma bıçak dayamanız gibi mi?”

Gözleri parladı Angus’un. Gwendolen’in şimdiye kadar görmediği türden bir parıltıydı. Çok mu eğleniyor acaba, diye düşündü.

“Ah, bu çok dramatik oldu,” dedi Angus. “Silahlarıma fazla takıyorsun. Ama merak etme, sevişirken ben hepsini çıkarırım.”

“Sevişmek mi? Şimdi de bu kelimeyi mi kullanacağız?”

“Başka bir kelime mi kullanayım istersin? Bana uyar ama sen şu kelimeleri kullanacak tipten biri değilsin, mesela düzüşmek ya da si-”

“Yeter! Lütfen!” Ayakları dolaşarak bir adım geriledi. “Şey yapmayalım... Hiçbir şey demeyelim. Bu konuda hiç konuşmayalım hatta.”

Angus gözlerinde çok eğleniyormuş gibi bir ifadeyle genç kıza doğru yürüdü. “Neden konuşmayacağmısz?”

“Çünkü kaba ve çirkin olmadan bu konuda konuşmak mümkün değil.”

Angus yaylanarak yatağa doğru yürüdü, yatak başına yaslandı. “Lütfen kavgaya demeyelim. Bazı erkekler senin gibi güzel bir kıyı baştan çıkarmaya çalışırken bile kabalaşırlar. Ama ben onlardan değilim. Hatta istersen sana bir şiir okuyarak romantik olabilirim.”

“Şimdi de benimle alay ediyorsunuz.”

“Evet.” Angus’un gözleri birden soğuk ve mesafeli bakmaya başladı. “Daha önce de söylemiştim, ben romantik bir adam değilim.”

Gwendolen çenesini kaldırdı. “Sanki şiir biliyorsunuz da.”

“Haklısın. Ben kara cahilin tekiyim. Tek bildiğim savaşmak. Savaş, yen, yağmala.”

Angus yaklaşırken Gwendolen’in gözleri kararmaya başladı. “Mümkün olsaydı, size haddinizi bildirmesi için babamı mezarından çağırırdım. Biliyorsunuz burası onun yatak odası ve o çok iyi bir savaşçıydı.”

O yaklaştıkça genç kızın ümitleri suya düşüyordu.

“Eminim öyleydi, ona olan bağlılığına saygı duyuyorum. Ancak sorunları disiplin çözer güzelim, hayaletler değil.”

“Beni nasıl disiplin etmeyi planlıyorsunuz? Vahşi bir canavar gibi beni yatağa fırlatıp istemediğim halde zorla mı sahip olacaksınız?”

“Beni heyecanlandırmaya mı çalışıyorsun sen?”

Gwendolen derin bir nefes alıp devam etti. “Yoksa beni dövecek misiniz ya da sonsuza kadar kilit altında mı tutacaksınız?”

Angus kızı duvara yasladı, aç bakışlarını tepeden tırnağa bütün bedeninde gezdirdi. “Şu anda ikisi de cazip gelmiyor bana. Bu günlük bu kadar savaş yeter. Tüm istediğim yumuşacık çıplak bedenini bedenimde hissetmek. Oysa biz hâlâ tartışıyoruz. Bu işi bu kadar uzatabildiğin için kendinle gurur duymalısın.”

Gwendolen yumruklarını sıktı. “Neden arzularınızı tatmin edecek başka bir kadın bulmuyorsunuz? Ben heveslisi değilim.”

“Bir de şirretlik yapıyorsun, öyle mi?” dedi Angus. Dudaklarını genç kızın yanaklarında gezdirdi. O kadar yakınlardı ki Gwendolen teninin erkeksi kokusunu hissedebiliyordu.

“Hoşunuza gitmediyse memnun olurum. Evet, şirretimdir biraz.”

Angus hiçbir şey söylemeden onu kaldırıp yatağın üstüne bıraktı ve tek kelime bile edemeden üstüne çıktı. Kuş tüyü yatağın yumuşaklığına gömülen Gwendolen için kaçacak bir yer yoktu.

“Belki de sana şu anda sahip olmalı ve teslim alma işlemlerini tamamlamalıyım,” dedi Angus kısık bir sesle. Bir yandan da elini eteğinin altına sokmuş genç kızın kalçalarını okşuyordu. “Düğün gecesini beklemeye ne gerek var?”

“Ama bir anlaşma yapmıştık... Salonda... Söz vermiştiniz.”

“Belki de sadece dalga geçmişimdir sizinle.” Burnunu kızın burnunda, sonra yanaklarında sonra kulaklarında dolaştırırken onu belinden kavradı, iyice kendine çekti.

Gwendolen ne olursa olsun cesur olmak için verdiği sözü hatırladı, masumiyetine yapılan bu zalim saldırıya en uygun cevabı bulmaya çalıştı. “Zorla bedenime sahip olabilirsiniz,” dedi, “ama ruhuma asla.”

Angus bir kahkaha patlattı kulağının dibinde. “Geç bu dramatik lafları yavrum. Ne kadar komik olduğunun farkında mısın? Kötü yazılmış bir oyun gibi. Son zamanlarda hangi kitabı okuyordun sen?”

Gwendolen kendini aşağılanmış hissetti. Çok öfkelenmişti. Bütün bedeni titriyordu, bir yandan da ateş gibi yandığını hissediyordu. Tamamen savunmasız durumdaydı şu an. “Sizi eğlendirmek gibi bir niyetim yoktu.”

“Yine de ben çok beğendim. Seni tutmak zorunda olmasaydım bu performansını alkışlardım. Başından aşağı gül yaptıkları dökerdim.”

Dudakları genç kızinkileri buldu, bu yakınlık Gwendolen’in kaldırabileceğinden fazlaydı. Dudakları alev alev yanıyor, acıyordu. Sonunda dilinin karşı konulmaz baskısına boyun eğerek adama izin verdi. Kendini feda etmekten nasıl kurtulacaktı? ‘Feda etmek’ sözcüğü giderek anlamını yitiriyordu aslında. Çünkü kendini büyüleyici bir duygu seline kapılmış gibi hissetmeye başlamıştı, bulutların üstünde yüzer gibiydi.

Göz kapaklarını, alnını minik ve yumuşacık öpücöklere boğarken, bedenini aşağı yukarı hareket ettirmesi, Gwendolen’e denizdeki dalgaları hatırlatıyordu. Bir saniye sonra öpücöklere en hassas yerlerinden biri olan ensesine ulaştı. Angus diliyle onun boynunun çukuruna dokundu.

Gwendolen derin nefesler alarak direnmeye çalışıyordu, en azından bu hissi vermeye uğraşıyordu. Gözlerini yukarı, yatağın koyu kırmızı kubbesine dikti. Bu kadar çabuk teslim olduğu için kendi kendini kırbaçlamak istiyordu. Oysa daha bu sabah, adamlarıyla birlikte savaşmak ve onurlu bir şekilde ölmek için ne kadar kararlıydı. Ama şimdi, istilacısının kollarında, çikolatalı pasta gibi eriyordu. Kendini, bütün bunların daha önce hiç öpüşmediği için başına geldiğine inandırmaya çalışıyordu. Seksi araç olarak kullanma deneyimi yoktu. Oysa annesi onun yerinde olsaydı bunu ne kadar etkili bir şekilde kullanırdı. Ancak Gwendolen annesinin de daha farklı bir tepki vereceğini sanmıyordu. Muhtemelen o da adamın kollarında böyle yumuşardı.

Birden Onora'nın yüzü belirdi gözlerinin önünde. "Lütfen, bir dakika! Size bir şey sormam gerek," dedi nefes nefese. "Annem güvende mi? Lütfen ona zarar vermediğinizi söyleyin."

Angus kızın ensesini öptü, kalçalarını iyice kendine bastırdı. "Ne kadar 'çok' öğrenmek istiyorsun?" diye sordu.

"Çok!" diye cevap verdi Gwendolen. "Söz veriyorum, hayatta ve iyi olduğunu söylerseniz sizinle bir daha kavga etmeyeceğim. Ne isterseniz yapacağım."

Angus'un yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı. "Ah kuzucuğum, bugün ikinci kez açık veriyorsun bana. Tam da acımasız bir savaşçının arayıp da bulamayacağı türden bir koz bu. Zırhta bir delik, kapıda bir çatlak, ne dersen de işte."

"Yani, ne diyorsunuz?"

Angus dudaklarını yüzünden ayırmadan cevap verdi. "Her şeyi çok basitleştiriyorsun. İşin eğlencesini kaçıırıyorsun."

"Sizin için 'eğlence' olabilir ama benim için değil."

Aslan dirseklerine dayanarak doğruldu, pencerelerden süzülen gün ışığında uzun uzun baktı kızın yüzüne. "Sen ve değerli kutsal bekâretin," dedi. "Gerçekten vazgeçmek zorundasın artık."

Gwendolen dikkatini toplamaya çalıştı. "Bir dakika, bir dakika... Zırhımda bir delik... Ne demek istediniz?"

Angus yanağını eline yasladı, gözleri yine buz kesmişti. "Demek istediğim şu güzelim, eğer bir daha beni kızdırırsan seni değil sevgili anneni kilitlerim odasına."

"Anlamadım?"

Angus iğneleyici bir ses tonuyla devam etti. "Aklından

geçenleri okumak çok kolay. Çok fedakârsın. Eğer bu sabah seni o salonda biraz daha zorlasaydım, adamların için ölmeye hazırdın. Kendine bir bak, hevesli yatak arkadaşı rolü oynuyorsun. Oysa ikimiz de biliyoruz ki sana dokunmamdansa beni vurmayı tercih edersin.”

“Hayır,” diye aceleyle atıldı Gwendolen. “Tamamen doğru sayılmaz.”

Angus yataktan kalktı, tuniğini kiltinin içine soktu. Sonra botunun kenarından bıçağını çıkardı, keskin tarafını kızın boynuna doğrulttu. “Bir anlaşma yapmıştık seninle,” dedi. “Ve ben sözümün arkasındayım. Evlenene kadar sana dokunmayacağım, annen bizimle birlikte masaya oturabilecek ve tüm mücevherlerini kullanabilecek. Bu gece bana bağlılık yemini edecek bütün MacEwen’lara eşit haklar vereceğim. Ama sen de pazarlığın kendi payına düşen kısmına uyacaksın.”

Gwendolen dirseklerinin üzerinde doğrularak soluklarını düzenlemeye çalıştı. “Şey... Ben tam olarak... Ne söz verdim size?”

Tanrı yardımcısı olsun, hatırlayamıyordu. Beyni iflas etmişti sanki. Düşünceleri karmakarışık. Sarhoş gibiydi.

“Bugünden itibaren bana karşı iyi davranacağına söz vermiştin. Bana karşı gelmeyecektin. Kinloch’ta otoritemi sarsacak hiçbir şey yapmayacaktın. Özel ya da genel, koyduğum bütün kurallara uyacaktın. Ve kardeşin döndüğünde, kocan olarak beni destekleyecektin, onu değil.”

Bu onu yatağa atmayacak mı demekti? O konuda kendisine baskı yapmayacak mıydı yani? Onca laf arasında Gwendolen’in önemseddiği tek şart buydu.

“Anlaştık mı?” diye sordu Angus.

Çabucak başını salladı Gwendolen.

“Güzel. Nihayet anlaşma sağlanabildi. Şimdi kaldır kemikli kıcını yataktan kadın! Avluda sana ihtiyaç var. İlgi-
lenmen gereken yaralılar var aşağıda,” dedi, sonra arkasını
dönerek odadan çıktı.

Gwendolen kendini yatağa sırtüstü bırakarak derin de-
rin soluklandı. Bu adam onu açık bir kitap gibi okumuştı.
Bütün zayıflıklarını ve korkularını kendisine karşı kullan-
mıştı. Açıkçası, söylediği gibi kara cahilin teki değildi. Zeki
ve kurnazdı. Yatak odasında bile savaş taktikleri uyguluy-
yordu.

Ama Gwendolen de akıllı bir kadındı. Nur içinde yat-
sın babası da aklını kullanmaya teşvik etmişti onu hep.

Günün geri kalanını babasının öğrettiklerini hatırlama-
ya çalışmakla geçirecekti. Sonunda Angus da okuyabile-
ceği bir kitap olacaktı. Gece olana kadar onun şifrelerini
çözmüş olacaktı ve sonra da hayatta kalmak için kendi
stratejik savaşını vermeye başlayacaktı.

BÖLÜM 4

Büyük Salon o gece erkek kahkahaları ile çınlıyordu. Neşeli şarkılar çalan bir kemancı kalabalığın arasında dolaşıyordu. MacEwen kadınlarının renkli giysileri toplantıya bir festival havası katıyor, taze ekmek ve kızarmış kuzu kokuları tatlı ve pastaların yolda olduğunu müjdeliyordu. Sanki bir şey kutlanıyor gibiydi.

Gwendolen için kutlanacak bir şey yoktu. Sade kesimli gri ipek elbisesiyle salona girerken kendisini şeytanın yemek odasına giriyormuş gibi hissediyordu. MacEwen'lara ait bütün sancak ve flamalar indirilmişti. Sadece şömine-nin duvarına oyulmuş arma kalmıştı. İlk bakışta herkes mutlu görünüyordu, ama MacEwen'lar için bu kibar tebessümler sadece düşmanlarına karşı duydukları korku ve nefreti saklamak için kullandıkları bir maskeydi. Özellikle yeni liderlerinin yarattığı korkuyu...

Gwendolen kalabalığın arasından geçerek salonda ilerlemeye başladı. Gün boyu her iki tarafın yaralılarıyla uğraşmaktan hem fiziksel hem duygusal olarak tükenmişti.

Savaştan sağ çıkabilenlerin çoğunun yarası hafifti. Hatta bir kısmı yaralarını sardırıp yemek içmek ve eğlenmek için bu geceye katılmışlardı. İçlerinden sadece bir tanesinin keyfi yoktu: eski dostu Douglas; cerrah omzundaki saçmayı çıkarırken çok canı yanmıştı.

Müzik ve şölenin iştah açıcı kokuları Gwendolen'in de havasını biraz düzeltmişti. Üzüntüsünü saklamak zorunda olduğunu biliyordu. Çünkü önümüzdeki günlerde insanların onun güvenine ve cesaretine ihtiyaçları olacaktı.

Salonun diğer ucundaki annesini fark etti. Kumral saçlarıyla uyumlu ağırbaşlı bir elbise giymişti. Gwendolen onun en güzel mücevherlerini takmış olduğunu görünce rahatladı. Angus sözünü tutmuş, haklarını elinden almamıştı.

Gwendolen gözlerini salonda dolaştırarak müstakbel kocasını aradı. Sabahtan beri görmemişti onu. Ama sabahleyin onu babasının odasına götüren yakışıklı esmer savaşıyı hemen tanıdı. Adı Lachman'dı. O da Onora'yı görmüş, yanına ulaşmak için salonun öteki tarafından kalabalığı yararak yürümeye çalışıyordu. Gwendolen de annesine ulaşmak için hızlandı ve üçü tam ortada buluştular.

Lachlan yanlarından geçen bir hizmetlinin tepsisinden aldığı şarap kadehini Onora'ya uzattı. "Kiminle tanışma şerefine nail oluyorum, sorabilir miyim?" dedi Onora.

"Ben Angus'un kuzeniyim," dedi Lachman koyu bir İskoç aksanıyla. "Lachman MacDonald, Savaş Lordu'yum. Babam da Kinloch'un Savaş Lordu'ydu ve iki yıl önce kocanız bu şatoyu istila ederken öldürüldü." Erkeksi ama biraz şakacı bir küstahlıkla konuşuyordu.

Gwendolen'in annesi de aynı şakacı ve rahat tavırla, ko-

caman bir gülümsemeyle ödüllendirdi genç adamı. "Böyle cesur bir kahramanla tanışmak ne şeref! Çok memnun oldum." Elini uzattı.

Lachman gözlerini Onora'nın kilerden ayırmadan eğildi ve uzatılan eli öptü. Gwendolen kendini görünmez olmuş gibi hissetti.

"Dudaklarınız çok yumuşak efendim."

"Gözleriniz hanımefendi, mücevherleriniz kadar muhteşem."

Gwendolen araya girme gereği duyarak, "Bu sabah sizinle tanışmıştık," dedi.

Lachman doğruldu, ona dönüp, "Evet Leydi MacEwen," dedi.

"Yüce fatihimiz neredeler bu akşam?" diye sordu Gwendolen. "Umarım varlığıyla bizleri onurlandırmakta gecikmezler."

Lachman onun alaycı sözlerine aynı tavırla cevap verdi. "Bence de. Çünkü onun yerini doldurmakla uğraşmaya hiç niyetim yok bu gece. Başka planlarım var."

Onora genç adamın omzundaki broşa dokundu ve şalını düzelterek, "Ne planlarınız var bakalım?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum efendim, etrafı biraz tanımak istiyorum."

"Öyleyse," dedi Onora gözleri parlayarak, "şatonun çevresinde kaybolursanız bana gelin. Seve seve yardımcı olurum. Yardımcı olabileceğim başka herhangi bir şey olursa... Herhangi bir şey..."

Gwendolen öksürdü. "İzninizle Lachman, annemle bir şey konuşmamız gerek."

Lachman nezaketle eğilerek hanımlara yol verdikten

sonra metal kupalarını tokuştururken içkilerini yerlere döken, kafalarını birbirine vurarak kahkahalar atan bir grup savaşıya doğru yürüdü.

Gwendolen annesini sakın bir köşeye çekti. "Düşman tarafında gördüğün her erkekle açıkça flört etmek zorunda mısın? Bir gecelik olsun düzgün davranamaz mısın?"

Onora başını iki yana salladı. "Bir kere açık açık flört etmedim ben. O adam bir Savaş Lordu. Hem sen onu bırak da bugün o vahşi Aslan seni babanın odasına kilitletiğinde neler oldu onu anlat bakalım. Epey zorlanmışsın diye duydum. İyi misin?"

"Ben iyiyim anne. Bütün günümü yaralı askerlerle uğraşarak geçirdim."

Onora kızını karanlık bir köşeye sürükledi. "Bütün gün ne yaptığın umurunda değil. Ben o yatak odasında neler olduğunu bilmek istiyorum. Bana her şeyi anlatabilirsin tatlım. Neler oldu?"

Gwendolen kimsenin kendilerini dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı, sonra annesine iyice yaklaşarak fısıldadı. "Gerçekten zor anlardı. Beni kontrol altına almak ve boyun eğdirmek için seksi tehdit olarak kullanmaya çalıştı. İstemediğimi biliyordu tabii."

Onora yavaşça geri çekildi. "Sadece tehdit mi etti?"

"Evet. Şey... Beni yatağa yatırdı, kendisi de yanıma geldi... Bazı şeyler yaptı." Hatırlamak bile tüm bedenini ürpertmişti.

"Karşı koymadın mı?"

"Elbette koydum, ama çok güçlüydü."

"Mmm, fark etmiştim zaten."

"Onunla karşılaştın mı?"

"Evet. Bu sabah seninle görüştükten sonra odama geldi. Bir boğa gibi kapıdan içeri girdi, kendisinin şatonun yeni Lordu olduğunu bildirdi. Sonra, bana ait odaları kullanmaya devam edebileceğimi, mücevherlerimin de bende kalacağını söyledi."

"Sen ne dedin?"

"Hiçbir şey. Ben daha ağzımı açmadan odadan çıkıp gitti. Benim ne söyleyeceğim umurunda değildi besbelli. Çok sabırsızdı. Acelesi var gibiydi."

Tam o sırada salonda bir sessizlik oldu. Yüce Aslan salona girdi ve masanın başına, Gwendolen'in babasına ait olan koltuğa oturdu. Masaya beyaz bir örtü örtülmüş, meyve kâseleri ve vazolar dolusu çiçeklerle süslenmişti. Bir hizmetçi mücevher kakmalı kadeh içinde şarabını getirdi ve önüne koydu. Aslan kadehi alıp arkasına yaslandı.

Onora ilgiyle onu izliyordu. "Son iki yıldır Hebridler'de sürgünde olduğunu öğrendim bugün. Oradayken kâhin bir sevgilisi varmış."

"Kâhin mi?" Gwendolen onun eski sevgilileri hakkında bir şey bilmek istemiyordu ama yine de bu özel bilgiden oldukça etkilendi. "Gerçekten mi? Gerçek kâhin miymiş? Geleceği öngörebiliyor muymuş?"

"Öyleymiş. Kinloch'u yeniden ele geçireceğini, bu sefer bütün hayallerinin gerçek olacağını söylemiş ona. Bilirsin işte, bir erkeği galeyana getirecek türden şeyler." Onora buklelerinden birini parmağına dolayarak, "Ben de mi kâhin olsam acaba?" dedi.

Gwendolen imayı anlamazdan geldi. "Neredeymiş bu kâhin şimdi? Sakın peşinden buraya geldiğini söyleme bana."

“Hayır. Onu Hebridler’de bırakmış. Anladığım kadarıyla kurnaz cadının tekiymiş. Onora içkisinden bir yudum alırken kadehin kenarından Angus’a baktı. “Nasıldı? Sana yaklaştığı zaman nasıldı yani?”

“Ne demek istiyorsun?”

“İyi bir âşık mıydı diyorum”

Gwendolen hoşnutsuzlukla içini çekti. “Nereden bileyim? İlk kez böyle bir şey geldi başıma, onun için bir değerlendirme yapabilecek durumda değilim. Ve lütfen, başka bir şeyden söz edebilir miyiz artık? Adam benim düşmanım. İyi bir âşık olup olmadığı umurumda değil. Hiç önemli değil.”

Annesi bir yudum daha şarap içti. “Ne kadar önemli olduğunu anlayacaksın sen de. Düşmanın olduğu için daha da önemli olacak.”

Gwendolen bir MacEwen askeriyle konuşan müstakbel kocasına göz ucuyla baktı. Askerin yeni Lord üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çalıştığı açıkça görülüyordu. “Seni anlamıyorum anne,” dedi

“Evet, anlamadığın belli ama anlayacaksın zamanla. Gelip bana akıl danışacaksın. Sana öyle şeyler öğreteceğim ki dünyayı parmağında oynatacaksın. O zaman göreceğiz bakalım kim kime boyun eğdiriyor. Sen bile şaşıracaksın.” Onora kadehi dudaklarına götürdü, uzun ve yavaş bir yudum alırken Angus’u dikkatle süzdü. “En azından yakışıklı biri. Ya bir de domuz suratlının teki olsaydı?”

“Anne!”

Onora pırıltılı gözlerini kızına çevirdi. “En azından onu etkilemeye çalışacağına söz ver bana. Ne derler bilirsin, balla daha çok sinek yakalanır.”

“Ben onu yakalamak istemiyorum anne. Ben onun buradan gitmesini istiyorum. Bu yüzden diyorum ki Murdoch’a bir mektup gönderip olup bitenleri anlatalım. Ne kadar erken dönerse o kadar iyi olur. Eğer bir ordu toplayabilirse...”

“Mmm,” dedi annesi. “Sorumluluğu oldukça ağır bir iş bu.”

Gwendolen ümitsizlikle etrafına bakındı. “Sana neden bu kadar bağılıyım bilemiyorum bazen,” dedi.

Onora gülümsedi. “Çünkü ben senin annenim ve sen bana tapıyorsun.”

Salona giren on hizmetli fırından yeni çıkmış ekmeğe sepetlerini masaların üzerine bıraktılar. Gülme ve konuşma sesleri giderek hafifledi, salondaki kadın ve erkekler masalarda oturacak yer aramaya başladılar.

“Sanırım düşmanlarımıza katılmanın zamanı geldi,” dedi Gwendolen. Tam yürüyecekti ki annesi kolundan tuttu.

“Bekle!” dedi. Sesi çok ciddiydi. “Haberin olsun Gwendolen, Angus bugün adamlarına, özellikle de savaşta kocasını kaybeden kadınlarımızdan uzak durmalarını emretti. Bu kadınların yas tutmak için zamana ihtiyaçları var. MacDonald erkekleri ancak bu süre sona erdikten sonra onlarla evlenebilir.”

“Neden söylüyorsun bunları bana?”

Onora omuz silkti. “Bilmek istersin diye düşündüm. Müstakbel kocan hakkındaki bu tür bilgiler, yapman gereken şeyi yapmanda yardımcı olur belki. İlk seferi hiçbir zaman kolay değildir.”

Gwendolen annesine anlayışla baktı ve minnetle fısılda-

dadı. “Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum anne. Ama hiçbir şey bunu kolaylaştıramaz. Dua edelim de olabildiğince çabuk bitsin bu iş.”

Hizmetçi kadehini doldururken Angus koltuğunda geriye yaslandı. Bu arada salonun öteki ucundan kendisine katılmak için masaya doğru yürüyen müstakbel karısı dikkatini çekti. Gelini olarak istediği kadın ekşi suratlının teki olmadığı için şansına şükretti. O çirkin, gri elbisesi içinde bile salondaki bütün kadınlardan daha güzeldi. Garip bir şekilde ilahi ve narin bir güzelliği vardı. O güzel kahverengi gözleri ıslıl ıslıldı. Simsiyah gür saçları fildişi beyazı teniyle hoş bir zıtlık oluşturuyordu. Hele o dolgun ve davetkâr kiraz dudakları... Varlığı uzaktan bile başını döndürmeye yetiyordu.

Yaklaşmasını izlerken -asıl içinden geçen, yerinden fırlayıp elinden tuttuğu gibi yatağına götürmekti- kimseye, özellikle de karısına sevdalanmak gibi bir niyeti yokken bu kızla karşılaşmasının bir lanet mi yoksa armağan mı olduğunu düşünüyordu. Romantik takıntıların erkekleri ne hallere düşürdüğünü görmüştü. En yakın arkadaşı Duncan MacLean’in başına gelmişti. Genç adam bir kadına duyduğu çılgın aşk yüzünden kılıcını bırakmış, savaşçı hayatından vazgeçmişti. Kadın İngilizdi. Angus bu mace-ra yüzünden o kadar kızmıştı ki sonunda Duncan’ı ikna edemediği için kendi kendinden nefret etmişti. Dostunu vefasızlıkla bile suçlamıştı.

“Düşüncelere dalıp gittin yine,” dedi Lachlan. An-

gus'un hemen yanında oturuyordu. Nar gibi kızarmış ek-
mekten bir parça koparıırken devam etti. "Seni ayıplamıyo-
rum. Gerçek bir ganimet bu kız."

O sırada Gwendolen yaşlı bir hanımla konuşmak için
durmuydu.

Angus kadehini aldı, kaşları çatılmıştı. "Çok alımlı,
evet. Damarlarında savaşçı İskoç kanı taşıyor. Ama unut-
ma asıl ganimet Kinloch."

Lochlan arkasına yaslandı. "Kabul, ama insanları olma-
dan Kinloch nedir ki? Sadece taş ve kireç harcı."

Angus öfkeyle baktı. "Taş ve kireç, öyle mi Lachlan? Sa-
bahki savaşta kafanı bir yere mi çarptın sen? Bu duvarlar
olmasa 'ev' diye bir şey olmaz. Hiçbir şey olmaz."

Bunu kanıtlayabilirdi. İki yıl sürgünde kalmıştı. Batı
Adaları'nın soğuk ve ıslak tepelerinde damı sazla kaplı bir
kulübede kendisi gibi bir sürgün olan Raonaid ile birlikte
yaşamıştı. Raonaid sıra dışı yetenekleri yüzünden sürgün
edilmişti ve gidecek başka bir yeri yoktu. Orada yaşadığı
süre boyunca kendini buz gibi bir denizde sürekli kulaç
atıyormuş gibi hissetmişti. Etrafta ne bir kara parçası vardı
ne de ayağını basacak sığ bir zemin. Kendini hiç bu kadar
kaybolmuş hissetmemişti. Yaşayan bir hayalet olmanın ne
demek olduğunu o zaman öğrenmişti.

Bir yudum daha şarap içti, kadehinin üzerinden Gwen-
dolen'i izledi. O ve annesi -o da ayrı bir tehlikeli güzelli-
ti- hâlâ gözyaşlarını silen kadınla konuşuyorlardı. Gwen-
dolen elbisesinin kolundan çıkardığı mendili uzattı.

"Müstakbel kayınvaliden de tam bir dişi tilki ha!" dedi
Lachlan fısıltıyla. "Gözünü üstünden ayırmamalısın ben-
ce. Bugün duyduklarına göre, ölen kocasının kâhyasını

cenaze töreninin olduğu gün yatağına almış. Zaten çoktandır ipleri onun elindeymiş.”

“Evet, ama daha fazlası var,” diye cevap verdi Angus. “Kâhyayla ilişkisi bir yılı aşkın zamandır sürüyormuş, bu arada da kapalı kapıların ardından Kinloch’u yönetiyormuş. Kocasını bir kuklaymış sadece.”

Lachlan da şarabından bir yudum aldı. “Daha yeni tanıştık ama itiraf ediyorum hiç şaşırmadım. Kızının haberi var mıdır sence?”

Angus salonun karşı tarafındaki genç kızını uzun uzun süzdü. “Emin değilim. Olup bitenin farkında olmadığını söylemek zor. Zeki bir kız. Öte yandan, böyle bir şeye göz yummayacak kadar erdemli biri.”

Ellerinin altında teninin ne kadar yumuşak olduğunu anımsadı. Bastırılmış arzularına rağmen nasıl da cevap vermişti dokunuşlarına. Onun da annesi gibi olup olmadığını merak etti. Acaba kendisine sahte bir güç ve güven duygusu vermek amacıyla kurnazca bir oyun mu oynamıştı bu kız? Numara mı yapmıştı yoksa gerçekten öpücüklerinden etkilenmiş miydi?

“Murdoch hakkında neler öğrendin bugün?” diye sordu Angus konuyu değiştirmeye çalışarak. “Müstakbel karım onun her an eve gelebileceğini ve kendisine ait olduğuna inandığı her şeyi geri alacağını söylüyor.”

“Doğru söylemiş. Babasının ölümüyle ilgili haber gönderilmiş ama cevap vermemiş, yani yarın sabah kapıya dayanabilir. Duyduğuma göre evden olaylı ayrılmış. Babası ile haftalarca tartışmışlar. Kimilerine göre konu evlenmesine izin verilmeyen bir kadınımış. Bu da ölüm döşeginde neden babasının yanında olmadığını açıklıyor.”

Angus yine arkadaşı Duncan'ın romantik aşk takıntısını hatırladı. Bu tür tutkuların bir erkeği bir savaşçı ve lider olarak amaçlarından nasıl uzaklaştırdığını düşündü.

"Murdoch'ın bir ordu toplayacak gücü var mı?"

"Kral George'un desteği var arkasında. Kinloch'u MacEwen'lara kaptırmamızın asıl nedeni de bu zaten."

"Hep babamın bitmeyen Jakobit tutkusu yüzünden." Angus şarabını yudumlamayı sürdürürken Stuart Hanedanı için yaptıkları politik teşebbüsleri hatırladı. Ama sonunda Sherifffmuir'daki meydan savaşını kaybetmişlerdi.

Lachlan ekmekten bir parça daha kopardı. "Baban bir kralı tahtından indirmek için ordu toplamıştı. Saltanatın sahipleri böyle şeyleri hiç hoş karşılamazlar, biliyorsun Angus. Önümüzdeki aylarda Kral George gözlerini üzerinden ayırmayacaktır. Gizli bir iş çevirip çevirmediğini öğrenmek isteyecektir."

"Hiç öyle kötü niyetlerim yok," diye cevap verdi Angus. "En azından şimdilik. Kinloch'ta barış içinde yaşamak istiyorum. Haddinden fazla kan gördüm son zamanlarda."

Lachlan kuzenine ilgiyle baktı. "Aslan Angus'un artık savaş istemediğine inanamıyorum."

"Ben de. Ama gelecekte kaşınan birileri çıkarsa kaşımaktan çekinmem. Ancak şimdilik burada bir görevim var. Kinloch'u adamlarım için yaşanılır hale getirmek ve bunun devamlılığını sağlamak."

"Eee, bir karın ve çocuğun olacak tabii."

"Evet, tam da bu yüzden, başka bir hırslı MacEwen'in saldırma olasılığını ortadan kaldırmamız gerek."

"Kan dökmekten yorulduğunu söylemiştin yanılmıyorsam?" dedi Lachlan.

“Evet, yoruludum,” diye cevap verdi Angus. “İşlerin bu noktaya gelmemesini diliyorum. Hem müstakbel eşim de buna razı olmaz. Sonuçta erkek kardeşi.”

“Ne yapacağız öyleyse?”

Angus alçak sesle anlattı. “Murdoch’ı bulması için bir adam gönder. Para ve mevki teklif etsin. Eğer barış istiyorsa kabul edecektir.”

“Ya etmezse?”

Angus gözlerini, kendilerine doğru yaklaşmakta olan Gwendolen’den ayırmadan cevap verdi. “O zaman barışı korumak için ne gerekirse yapılacak. Başka saldırılara tahammülümüz yok.”

Lachlan başını salladı. “Anladım,” dedi. “Sabahleyin ilk işim birkaç adam yollamak olacak.”

Gwendolen kürsüye doğru yürürken salondaki gürültüler ve konuşmalar hafifledi. Angus ayağa kalkarak elini uzattı. Gwendolen önce biraz durakladı, sonra ince uzun parmaklarını adamın kocaman avucuna bıraktı. Sonra birlikte salondakilere döndüler. Yerlerine oturup yemeğe başlayıncaya kadar salonda çıt çıkmadı.

BÖLÜM 5

Gwendolen önüne konan çorba kâsesine başını eğdi, yoğun et suyu içinde yüzen et parçalarının nefis kokusunu içine çekti. Masanın ortasında çıtır çıtır kızarmış kocaman bir domuz duruyor, dilimlenip servis edilmeyi bekliyordu. Gwendolen keyifsizce masanın üzerindeki meyve kâselerine, ısıt ısıt şamdanlara ve ellerinde yiyecek tepsileriyle salonda dolaşan hizmetçilere baktı. Kafasının içi karmakarışıktı, bu kaos hiç biteceğe benzemiyordu.

“Bazı söylentiler duydum,” dedi Angus. “Bugün yaralılara çok yardım etmişsin. Yorulmadan, canla başla, hevesle çalışmışsın. Tam bir iyilik meleği gibiymişsin.”

Gwendolen uyumlu olmaya söz verdiğini hatırlattı kendine. “Elimden geleni yaptım ama ne yazık ki bazıları-
nı kurtaramadık. Çok ölü vardı.”

“Adamlarınız cesurca savaştılar. Onlarla gurur duymalısın.”

“Doğru olabilir ama benim gururlanmam o kadının oğlunu geri getirmeyecek,” derken biraz önce konuştuğu Douglas’ın annesi Beth MacEwen’ı işaret etti.

“Benim zaferim de babamı geri getirmeyecek yavrum. Ne yazık ki onun yerini ben almak zorundayım.”

Gwendolen sesindeki hoşnutsuzluğu fark etti. Cevap vermeden önce bir süre bekledi. “Babanızı kaybetmenize üzüldüm. Hiç kolay bir şey değil. Bildiğiniz gibi ben de babamı kaybettim. Benim de acım çok taze.”

Angus ona doğru uzandı. “Ne o, bu bir yarışma mı? Benim babam seninkinden iki yıl önce öldü diye sen daha çok mu acı çekiyorsun yani?”

“Hayır. Öyle demek istemedim.”

“Babamın ölümünü bir ay önce öğrendim ben. İki yıldır sürgünde yaşadığım için haberim olmamıştı. Burada olmadığım için onunla birlikte savaşamadım. Bu yüzden ölene kadar pişmanlık duyacağım.”

Gwendolen kaşığıyla çorbasını karıştırarak sessizce durdu bir süre. “Bilmiyordum, özür dilerim.” Bir saniye sonra ekledi: “Sanırım ortak bir noktamız var şimdi.”

“Neymiş o?”

“Yas. Dört haftalık.”

Angus bir süre genç kızı inceledikten sonra başını sol tarafında oturan Lachman’a çevirdi.

Aynı şekilde Gwendolen de dikkatini yanında oturan annesine çevirdi. Onora sağ tarafında oturan bir MacDonald savaşıncısına yiyeceklerin ve şarabın ne kadar güzel olduğunu anlatmakla meşguldü.

Onora parlak kırmızı bir elmaya uzanırken, “Bir şeyler öğrenebildin mi?” diye sordu kızına.

“Elimden geleni yapıyorum.”

“Denemeye devam tatlım. Bu adama nasıl diz çöktürüleceğini keşfetmen lazım.”

Başka koşullar altında bir erkek hakkında böyle konuşmak Gwendolen için çok ayıp bir şeydi. Çünkü o karşı cinsle arasındaki ilişkilerde böyle stratejik planlar ya da oyunlara değil, doğruluk ve dürüstlüğe önem verirdi. Ama gerçekleşmek üzere olan bu evlilik normal bir evlilik değildi. Kanlı bir savaşın sonunda, daha fazla güç için yapılıyordu. Bu yüzden dürüst ve romantik olamıyordu. Üstelik görevlerini de unutamıyordu.

“Ne sorayım bilemiyorum.”

“Babasının izinden gidip Stuart Hanedanı için bir ayaklanma başlatmayı planlıyor muymuş öğren bakalım. Eğer öyle bir şey yaparsa, yasalar karşısında Kral George’a isyandan biz de suçlu durumuna düşeriz. Oysa Kral bu şato-yu babana sadakatının ödülü olarak hediye etmişti. Kimse bize Jakobit dememeli. Angus’un niyetini iyice anlamalısın.”

Gwendolen müstakbel kocasına dönerken Onora kolunu tuttu. “Dur! Önce onun İskoçya Kasabı olup olmadığını öğren. Böyle bilgiler ilerde çok işe yarayabilir. Kasap büyük isyandan sonra en fazla arananlar listesindeydi, eğer kimliğini deşifre edebilir ve onu teslim edebilirsek Kral bize minnettar olur.”

Plan basit fakat akıllıcadı. Gwendolen, Angus’a döndü, önemsemeyen bir tavırla, “Size bir soru sorabilir miyim?” diye sordu.

“Evet?”

“Neden Kinloch’tan bu kadar uzun süre ayrı kaldınız? Burayı o kadar çok seviyordusanız neden terk ettiniz?”

“Söylentileri duymadın mı?” Buz gibi bakışlarla genç kızı süzdü.

Konuyu dağıtmamaya kararlı bir şekilde devam etti Gwendolen. "Bir şeyler duydum, evet, pek inanmadım açıkçası. Özellikle sizin gibi bir adam hakkındaysa dedikodular veba gibi hızla yayılır."

"Ben bu kadar ilgi çekmekten hoşlanmam."

"İyi de o sizi buluyor. Bu arada benim soruma cevap vermediniz?"

"Sen de bana duyduğun söylentileri anlatmadın."

Gwendolen şarabından bir yudum aldı. "Birkaç farklı hikâye var. Birisine göre siz o çok ünlü İskoç Kasabı'yımsınız, hani şu iki yıl önce İngiliz hapishanesinden kaçıp ortalıktan kaybolan asi Jakobit. O zamandan beri onu ne gören ne duyan var. Kim olduğu hâlâ bir sır. Yeni bir isyan başlatmak için gizlice ordu topladığı söyleniyor. Amacınız bu muydu? Kinloch'u Jakobitler için yeni bir garnizon kurmak için mi aldınız?"

Angus uzunca bir süre sustu. "Hayır, yeni bir isyan başlatmak istemiyorum. Barış içinde yaşamak istiyorum."

Gwendolen gözlerinde gerçeği görmek amacıyla dikkatle yüzüne baktı onun. Ama o gözler çelik gibi sertti. Hiçbir şey belli olmuyordu yüzünden. Ne bir kırılklık, ne de zırhında bir çatlak vardı.

"Bana hiçbir şey anlatmayacaksınız değil mi?" dedi Gwendolen. "Burasını Jakobit kalesi yapsanız bile benim politik görüşlerimi bildiğiniz için bu sırrı ölene kadar saklayacaksınız."

"Evet."

"Ama bana doğru söyleyin, eğer Kasap olsaydınız bana söyler miydiniz?" diye sordu. "Çünkü evlenmek üzere olduğum adamın -katil demek istedi ama sonra- ünlü biri olup olmadığını bilmek isterim."

Angus sanki ne diyeceğini tahmin etmiş gibi yüzüne baktı. "O adamın neler yaptığını biliyor musun, izledin mi güzelim?"

"Evet, amacına ulaşmak için kullandığı vahşi yöntemleri onaylamamama rağmen itiraf etmeliyim ki garip bir şekilde tutkusundan etkilendim. Çok sevdiği, onsuz yaşamayacağına inandığı sevgilisinin ölümünün intikamını almak için her şeyi yaptığını söylüyorlar."

Angus sakin sakin şarabını yudumladı. "Kullandığı yöntemlerden dolayı onu lanetlemeni beklerdim, övmeni değil."

Gwendolen kaşığını çorba kasesine daldırdı. "Ben onu övmüyorum. Ben sadece durumu enteresan buluyorum, hepsi bu. Biliyorsunuz ben barış yanlısıyım ve haklısınız, yöntemleri gerçekten affedilir gibi değil."

Angus yüzüne bakmak için sandalyesinde döndü. "Ama bazen barışa ulaşmanın tek yolu şiddettir. Unutma baban da bu kaleye barış adına saldırmıştı. O saldırıda bir sürü insan savaşa zorlanmış ve birçoğu da o gün ölmüştü."

Gwendolen başını salladı, sonuçta adam haklıydı.

"Ben İskoç Kasabı değilim," diye ekledi. "Sözüme güvenebilirsin."

Evleneceği adamın o katil asi olmadığını öğrenmek genç kızı mutlu etmişti. Sonra düşündü; eğer o Kasap olsaydı, Kral George ordusuyla Kinloch'a saldırıp onu ve halkını özgürlüğüne kavuşturabilirdi.

"Bana inanıyor musun?"

Gwendolen gözlerine bakarak başını salladı.

Ama Angus'un gözleri buz gibiydi. Kadehini dudaklarına götürdü. "Güzel, zaten ben istesem de onu gibi biri

olamam. Hayatımda hiç büyük bir âşık olmadım. Kadınlar için öyle büyük tutkular da besleyemem. Böyle şeyler bir erkeğin yargılama gücünü gölgeler, onu zayıf düşürür.”

Gwendolen farkındaydı, yine de adamı onu hizaya getirmeye çalışıyordu. Kadınlığını kullanarak onu asla etkilemeyeceğini iyice kafasına sokmak istiyordu.

“Sen sadece insanların senden korkmasını istiyorsun,” dedi Gwendolen.

Angus sandalyesinin yüksek arkasına yaslandı. İçinden güçlü bir arzusun yükseldiğini hissediyordu. “Anlamaya başladığına memnun oldum,” dedi.

Genç kızın kalp atışları hızlandı. Bu adamın tutkularının sınırı yok gibiydi. Onunla sadece cinsel arzularını tatmin etmek için yatmak istiyordu, bundan sonra da böyle devam etmeye niyetliydi. Zaman uygunsa hiçbir engel bu adamı durduramazdı.

Sadece onun cinsel arzularını tatmin etmekle görevli olmak, Gwendolen için çok aşağılayıcı bir duyguydu. O romantik olmayabilirdi, yüreği buz tutmuş bir savaşçı olabilirdi ama Gwendolen duygusal bir genç kızdı. Evi istilaya uğramadan önce kendisi için büyük bir aşk hayal ediyordu. Son nefesine kadar kendisine aşkla bağlı kalacak bir İskoç şövalyesi vardı rüyalarında.

Gwendolen iflah olmaz bir romantik olduğunu biliyordu ama şimdi acı gerçeklerle yüzleşmenin zamanıydı. Biraz sonra yüreğinde azıcık bile şefkat taşımayan, acımasız bir savaşçıyla evlenecekti ve açıkçası ödü kopuyordu.

Yemeğin kalanı boyunca bir daha konuşmadılar, tatlı servisi yapıldığı sırada Gwendolen iki yıl önce neden Kinloch’u terk ettiği sorusuna hâlâ cevap alamadığını fark etti.

“Şatodan neden bu kadar uzun zaman ayrı kaldığınızı söyleyecek misiniz?” diye sordu adamın yüzüne bakmadan. “Yoksa ortadan kaybolmanızın arkasındaki sırrı benim mi tahmin etmemi istersiniz?”

Angus tatlısının tamamını yedikten sonra ağzını peçetesine sildi. “Babamla aramızda bir anlaşmazlık vardı,” diye başladı anlatmaya. “Çok yanlış bir iş yapmıştım, ona yalan söylemiştim, bunun için cehennemde yanacağımı biliyorum. O da benim gibi bir oğlu olmadığını, hemen şatoyu terk etmemi ve bir daha da dönmememi söyledi. Emirlerine uydum, iki yıl sonra da Lachman beni buldu ve ordumuzun yenildiğini, babanın Kinloch’un yeni sahibi olduğunu haber verdi.”

Gwendolen merakla dinliyordu. “Böyle bir cezayı hak etmek için nasıl bir yanlış yaptınız?” diye sordu, nefesini tutarak cevabını bekledi.

“Bir arkadaşıma ihanet ettim.”

“Neden? Size bir kötülük mü yapmıştı? Tartıştınız mı?”

“Evet, birçok kez tartıştık. Sadece şunu söyleyebilirim, eş olarak seçtiği kızı onaylamıyordum ve bu fikrimde son derece ısrarlıydım.”

Gwendolen bu cevap üzerine bir süre düşündü. “Yoksa siz de mi o kıza aşkıttınız?”

“Tanrım, hayır! Söylediklerimi dinlemedin mi sen?”

Gwendolen masaya oturduğundan bu yana şaşkınlık üstüne şaşkınlık yaşıyordu. “Affedersiniz, düşünmeden konuştum.”

Angus kadehini aldı. “Çok merak ediyorsan söyleyeyim. Onu hakir görüyordum. Eğer bana kalsaydı, onu evlenmeye ikna edecek kadar çok yaşayamazdı.”

“Tanrım, onu öldürür müydünüz?” Gwendolen dehşete kapılmıştı.

Angus dişlerini sıkı, korkutucu VE acımasız bir sesle cevap verdi. “Sence?”

Gwendolen arkasına yaslandı. “Bu yüzden mi arkadaşınıza ihanet ettiniz? O kızı size tercih ettiği için mi?”

Angus başka yöne bakarak, “Evet,” dedi.

“Arkadaşınızı suçlayamam. Aşk bütün kötülerini yener.”

Angus hiç rahatsızlık duymadan genç kıza iyice yaklaşarak, “Buradaki kötü ben miyim?” diye sordu.

“Kendiniz söylediniz, yaptıklarınız için cehennemde yanacağınızı kendiniz biraz önce söylediniz.”

“Evet, söyledim. Yanacağımdan eminim.”

Önlerinden bir kemancı geçti. Galce söylediği hareketli parçayla bir an dikkatlerini dağıttı, sonra masanın öteki ucuna doğru ilerledi.

“Hiç arkadaşınızla uzlaşmayı denediniz mi?” diye sordu Gwendolen kadehine uzanırken.

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü hâlâ onun hatalı olduğunu düşünüyorum.”

Gwendolen tabağını biraz ileri itti. “Hâlâ karşı çıktığınız kadınla mı beraber?”

“Evet.”

“Mutlular mı?”

Angus parmaklarını sabırsızca koltuğun kollarına vurmaya başladı. “Bilmiyorum. Ayrıca umurumda değil. İkisini de iki yıldır görmedim.”

Kemancı şarkısını bitirmişti, Angus ayağa kalktı. Buz gibi bir sessizlik oldu. MacEwen’lar için yeni Lord’larına bağlılık yemini etme zamanı gelmişti.

Gwendolen tedirgin bir şekilde geri çekilerek, son bir saattir müstakbel eşi hakkında öğrendiklerini düşünmeye koyuldu.

İçini rahatlatacak hiçbir şey yoktu aralarında.

O gece ziyafet sona erdikten sonra Gwendolen yatağına uzanmış, nişanlısıyla yaptıkları o rahatsız edici konuşmayı düşünüyordu.

Kinloch'ta yeni bir isyan başlatmaya niyeti olmadığını söylemişti. Doğru söylediğinden çok da emin değildi.

Romantik aşka inanmadığını söylemişti. Gwendolen evliliği hakkında olmayacak hayallere kapılmıyordu, sadece politik bir sözleşme olduğunu biliyordu ama yine de geçmişinde bir yerlerde Angus'un da bir kadını önemsendiğini ya da en azından başkalarının heyecanını anlayabildiğini umuyordu. Her sözü, her davranışı, genç kızın onun hakkındaki düşüncelerini doğruluyordu. O doğuştan bir savaş silahı, çelik ağızlı bir usturaydı. Kalbi taştan yapılmıştı.

Yine de... Ruhunun karanlık derinliklerinde bir yerlerde bir sevecenlik ışığı yandığını öğrenmişti bu gece. MacDonald erkekleri onlara musallat olmadan önce MacEwen kadınlarına ölen kocalarının yasını tutmaları için süre tanımamasında ısrarcı olmuştu.

Emir doğrudan kendisinden mi geldi diye merak etti Gwendolen. Gerçekten başlarına gelen felaket için üzülmüş müydü? Yoksa fikir kuzen Lachman'dan mı çıkmıştı? Hiç olmazsa 'o adam' kadın ruhundan biraz anlıyor

gibiydi. Zaten bu sabah kendisini yatak odasına götürürken korkusunu anlamış, ayrıca annesini etkilemeyi de başarmıştı. Oysa Angus'un kimseyi etkilemek gibi bir derdi yoktu. Söz konusu istediğini elde etmek olduğunda balyoz gibiydi. Birden kapı vuruldu, genç kız yatakta doğrularak korkuyla kapıya baktı.

"Kim var orada?"

Kapı gıcırdayarak açıldı ve sevgili nişanlısı davet beklemeden içeri girdi. Elinde babasının odasındaki gümüş şamdanlardan biri vardı.

Gerçi artık Angus'a aitti. Her şey ona aitti. Gwendolen da dahil.

Angus şamdanı sandığın üzerine bıraktı. Sonra kapıyı kapatıp kilitledi ve yavaş yavaş yatağın ayakucuna yaklaştı.

Gwendolen gergin bir sessizlikle izliyordu. "Ne işiniz var burada?" diye sordu.

Mumların ışıkları dalgalı sarı saçlarında gölgeler yaratırken Angus ağır adımlarla yatağın kenarına yürüdü.

BÖLÜM 6

Gwendolen içinden yükselen panik duygusunu bastırmaya çalıştı. “Düğün gecemize kadar beni yalnız bırakacağınızı söylemiştiniz. Gidin lütfen.”

“Hayır, düğün gecemize kadar bakire olarak kalmana izin vereceğimi söylemiştim, seni yalnız bırakacağımı değil. Şimdi buradayım, istesen de istemesen de burada kalacağım.”

Gwendolen kaşlarını çattı. “Karınız olacaksam eğer, en azından sempatimi kazanmaya çalışabilirsiniz.”

“Senin sempatin umurumda bile değil tatlım. Senden beklediğim en son şey sempati.”

Gerçekten kalpsiz bir adamdı, hayatta önem verdiği tek şey başkalarının üstünde güç sahibi olmaktı. Biraz da baştan çıkarmayı seviyor olabilirdi.

“Farkındayım, benden beklediğiniz tek şey, basit arzularınızı tatmin etmem. Ama unutmayın ki ben düşünceleri ve duyguları olan bir insanım. Komut verebileceğiniz köpeğiniz değilim.”

"Kısa bir süre sonra karım olacaksın ve o zaman bana itaat edeceksin. Çünkü buranın efendisi benim."

"Kinloch Şatosu'nun sahibisiniz, benim bedenimin değil. Ve henüz karınız değilim, onun için yeniden söylüyorum, lütfen odamdan çıkın."

Angus kocaman yatağın etrafında dolandı, yatak örtüsünü hızla kaldırdı. Gwendolen örtüyü göğsüne doğru çekti.

"Bence bugün birbirimize verdiğimiz sözlerden dönen biri varsa o da sensin. Dügün gecemize kadar bana karşı yumuşak başlı olacağına söz vermiştin. Ama şimdi karşımda oturmuş kişiliğime hakaret ediyor, beni basit olmakla suçluyorsun." Yatak örtüsünü daha şiddetle çekti.

"Bırakın!" dedi Gwendolen sıkılmış dişlerinin arasından.

Angus sanki bu kazanmaya kararlı olduğu bir halat çekme yarışımı gibi, iki eliyle birden asılıyordu örtüye. Gwendolen devam etmenin anlamsız olduğuna karar verip bırakıncaya kadar örtüyü çekiştirmeye devam ettiler. Angus'un elleri kocamandı, güçlü bacaklarıyla yere kendini sabitlemişti. Sonunda bir itiraz sesi bile çıkaramadan örtü yatağın üzerinden kayıp yere düştü ve Gwendolen dizlerini göğsüne çekip büzüldü.

"Böylesi daha iyi," dedi Angus sımsıcak bakışlarını onun bedeninde gezdirerek. "Benden saklanmaya çalışman hiç hoşuma gitmiyor."

"Alışsanız iyi olur, çünkü kendimi gümüş tepsi içinde size sunmaya hiç niyetim yok."

Angus yatağın kenarına oturdu.

"Neden geldiniz buraya?" diye sordu Gwendolen. "Neden beni yalnız bırakmıyorsunuz?"

“Uyuyamadım.”

“Ben de uyuyamadım, ama bu bana başkalarının yatak odasına ulu orta dalıp uykusuzluğumu paylaşma hakkını vermez.”

Karşısındaki adam her zaman çok ciddi, kasvetli, kızgın ve korkutucuydu. Şimdiye kadar yüzünde bir tebessüm ya da sıcak bir ifade görmemişti Gwendolen. Gözlerini kapatıp hayal bile edemiyordu.

“Ulu orta dalmak mı?” diye sordu Angus. “Ben öyle mi yaptım?”

“Evet!”

Angus gözlerini getirdiği şamdanla aydınlanan odada gezdirdi. Pencereden süzülen ay ışığı gizemli bir hava veriyordu. “Burası bir zamanlar benim yatak odamdı, sürgüne gönderilmeden önce.”

Duyduklarından şaşkına dönen Gwendolen çıplak ayaklarını geceliğinin altına topladı. “Bilmiyordum. Sandım ki...”

“Ne sandın?”

“Bilmiyorum. Hangi oda sizindi diye hiç düşünmemiştim.” Müstakbel eşi küçük bir çocukken bu odada mı uyumuştum? Hayal bile edemiyordu.

Gwendolen’in kalbi hızla çarpıyordu, Angus konuşmayınca konuyu değiştirmek istedi. “Sadece yatak çarşaflarını değiştirdik. Geri kalan her şey aynı. Mobilyalar, halı...”

Angus el dokuması halıya, üzerine düşmüş yatak örtüsüne baktı ve sessizce oturmaya devam etti.

Ne istiyordu bu adam?

“Eğer odanızı geri isterseniz başka bir odaya geçebilirim,” diye önerdi Gwendolen. Bu yüzden gelip gelmedi-

ğini anlayamamıştı. “Bunun hemen altında bir başka oda daha var.”

“Olmaz. O da kız kardeşimin odasıydı. Ben babamın odasında kalırım şimdilik.”

“Bir kız kardeşiniz mi var?”

“Vardı. Öldü.”

Erkeğin sesindeki sertliği fark edince Gwendolen yumuşak bir tonla, “Çok üzüldüm. Ne zaman öldü?” diye sordu.

“Birkaç yıl oldu.” Angus başını çevirdi.

Gwendolen bir yandan midesinde uçuşan kelebeklerle uğraşırken bir yandan da sessizce oturduğu yerde belki adam muhabbetinden sıkılır da kendiliğinden kalkar gider diye umuyordu.

Ama ne yazık ki o kadar şanslı değildi. Angus yavaşça yatağa sırtüstü uzandı. Uzun, kaslı bacaklarını çaprazladı, kolunun birini başının altına koydu.

Gwendolen onun silahsız olduğunu fark etti. Belinden ne kılıç ne bıçak ne de tabanca sarkıyordu.

Üzerinde bir şey olmasa bile ne kadar iri olduğunu fark etti Gwendolen. Büyük botlarının içindeki iri ayaklarından, kiltinin altından belli olan sıkı kalçalarına oradan kaslı göğsüne kadar tüm bedenini boylu boyunca rahatça inceleyebildi Gwendolen. Başının altına koyduğu kolunun konumu kol kaslarının inanılmaz gücünü ve omuzlarının genişliğini açıkça sergiliyordu.

Gwendolen’in tüm sinirleri korku ve hayranlık karışımı bir duyguyla gerilmişti. Onun şimdi kendisine dokunmadan ya da tecavüz tehdidinde bulunmadan sessizce yatıyor olması önemli değildi. Erkeğin aldığı her nefese, yaptığı

her harekete uyum sağlamak zorundaydı. Tabii bu arada ilgisini çekecek ya da arzularını uyandıracak her hangi bir hareket yapmamaya da özen göstermeliydi.

Belki sadece çocukluğunun geçtiği odayı görmek ve evini yeniden kazandığını kendi kendine kanıtlamak için gelmişti. Bu duyguyu anlayabiliyordu Gwendolen. Yine de yatağında bulunma nedeni keşke sadece bu olsaydı, o zaman bu isteğini tatmin ettikten sonra giderdi.

Gwendolen yaklaşık on beş dakika yatağın içinde öylece bekledi. Angus'un düzenli nefesleri onun derin bir uykuya daldığını gösteriyordu. Çarpışmaların sertleştirdiği bu savaşçı, şu anda huzur içinde uyuyordu yanında. Hatta derin rüyalara dalmış gibiydi. Hiç gerçekmiş gibi değildi. Aslan Angus, bir zamanlar annesinin kollarında salladığı, sonra küçük bir çocukken derin uykular uyuduğu bu odada, yanı başında uyuyan adam olamazdı.

Yüzüne daha iyi bakabilmek için iyice eğildi Gwendolen. Ne kadar masum görünüyordu. Çelik sertliğindeki gözleri kapalıydı, huzur içindeydi. Gözleri boynuna, oradan geniş omuzlarına, şalını tutan gümüş broşa kaydı. Kiltine baktı, altında ne olduğunu, bir gün kocalık haklarını almak için her şeyi yapacağını çok iyi biliyordu.

İçinden yükselen panik duygusunu engellemek için elini göğsüne bastırdı. O anda eline beklenmeyen bir fırsat geçtiğini fark etti. Düşmanı yanında silahsız ve korumasız bir şekilde yatıyordu. Ona karşı harekete geçmesi gerekmez miydi? Bu onun görevi değil miydi? Adamın 'yenilmez' diye adı çıkmıştı. Ama Gwendolen bunların çoğunun ateş başı hikâyeleri olduğunu biliyordu.

Yine de onu öldürmeyi başarabilir miydi? Bunu yapacak cesareti var mıydı?

Yavaşça yatağın kenarına doğru yuvarlandı ve o sabah yastığını altına gizlediği hançere uzandı. Parmak uçlarıyla dokundu önce, sonra kabzasını sıkıca kavradı. Angus'a döndü yavaşça. Son birkaç saniyedir Angus hiç kımıldamamıştı, nefesinde de bir değişiklik yoktu. Bıçağı rahatlıkla göğsüne saplayabilir ya da boğazını kesebilirdi. Böylece hem kendisini hem halkını özgürlüğüne kavuşturabilirdi.

Mum ışığının aydınlatığı yüzüne baktı. Boynu çıplak ve korumasız önünde duruyordu. Nabzının atışını bile görebiliyordu. Aniden müthiş bir mide bulantısı hissetti. Daha önce hiç kimseyi öldürmemişti. Şu anda da bunu yapabileceğini sanmıyordu. Oysa Angus onun düşmanıydı. Daha bu sabah onlarca adamını öldürmesini izlemişti.

Uyuyan silahsız bir adamı soğukkanlılıkla öldürürse cehennemde yanmaz mıydı? Adil bir dövüş olmazdı ama nefsi müdafaa sayılırdı. Kendi kendini istemediği bir evlilikten korumak da bir çeşit nefsi müdafaydı.

Birden Angus'un gözleri açıldı. Şimşek hızıyla kızın elinden bıçağı aldı ve onu sırtüstü yatağa fırlattı. Bıçağın keskin kenarı şimdi Gwendolen'in boğazındaydı. Yatağa çivilenmiş gibiydi, nefes bile alamıyordu ve dehşet içindeydi.

"Hazır fırsatını yakalamışken yapacaktın," diye fısıldadı Angus. "Beni öldürür, böylece gerdek gecesinden kurtulurdun."

Gwendolen şoktaydı. "Hayatımda kimseyi öldürmedim ben. Sizi bile öldüremedim. Ben savaşçı değilim." Kesinlikle korkağın tekiydi.

Angus'un mavi gözleri kızın dudaklarına kilitlenmişti. Bıçağın ucunu çenesinin altına dayadı ve bir eliyle de sı-

kıca omzundan tutmuş, onu yatağa bastırıyordu. Gwendolen adamın gazabından dehşete düşmüştü. Erkeğin ağır bedeniyle yatak arasında sıkışıp kalmıştı. Çok uzunmuş gibi gelen birkaç saniyenin ardından Angus kızın üzerinden uzanarak bıçağı başucundaki komodinin üzerine bıraktı.

“Gerçekten zorunlu değilsen katil olma,” dedi Angus. “O zaman bile ruhunu nasıl yaralayacağını, cehennemde sonsuza kadar yanmaya değip değmeyeceğini düşünmelisin.”

Gwendolen doğrulmaya çalıştı ama Angus kollarını başının üstünde birleştirip sıkıca tutmuştu. “Peki sizin için değer miydi? İşlediğiniz bütün cinayetlere değer miydi?”

“Benim ruhum çok önceden yaralanmıştı yavrum, bu yüzden kaybedecek çok şeyim yoktu. Şimdi uzat dudaklarını bana. Cinayetlerden söz etmek için gelmedim buraya.”

Angus kızın bileklerini bıraktı, ellerini altından geçirip kalçalarını sıkıca onunkilere bastırdı. Bu fiziksel yakınlık Gwendolen’in bedenini alev alev yakmaya yetmişti. Beyni durmuştu sanki. Erkeğin elleri kalçalarını okşadıkça bütün bedeninin eridiğini hissediyordu. Sonra Angus onu öptü. Kızın dudakları kendiliğinden aralandı, sıcak, ıslak ve davetkâr.

Bekâretine dokunmayacağına söz vermişti, oysa şimdi onu resmen baştan çıkarmaya çalışıyordu. Masumiyetinin elinden kayıp gittiğini hissediyordu Gwendolen. Günün ilk saatlerinde böyle duygulara rahatlıkla karşı koyabilirdi ama şimdi, sadece onu öldürmediği için sonsuz bir ferahlık duyuyordu. Gerçi bunun da bir anlamı olmamıştı,

çünkü Angus ondan nefret ediyordu. O da Angus'tan nefret ediyordu ama istediği bu değildi. Öyleyse neden ona dokunmak kabus gibi gelmiyordu? Yavaş yavaş öfkesinden kurtuluyor, hatta onun düşmanı olduğunu hatırlamakta zorlanıyordu bile. Sadece onun dokunuşları yüzünden karşı konulmaz bir arzu hissedebiliyordu. Şu anda karşısında, güçlü, elleri ağgözlü, dudakları baştan çıkarıcı bir adam vardı.

"Neden burada olduğunuzu anlayabilmiş değilim," dedi Gwendolen nefes nefese fısıldayarak. Karnından kalçalarına doğru akan sıcaklıkla savaşıyordu bir yandan. "Benimle sevişemezsiniz, söz vermişsiniz. Ama bunu unutmuş gibisiniz."

"Bekâretine dokunmadan da seninle sevişebilirim küçüğüm, sen bu gece beni mutlu edebilir ve sabahleyin yine bakire olarak uyanabilirsin."

"Nasıl?"

Angus yavaşça kendini geri çekti. "Çok masumsun, değil mi?"

Gwendolen onu elleriyle itmeye çalıştı ama kollarında güç kalmamıştı. Angus'un dudakları onun dudaklarını buldu yeniden. Dilinin dokunuşları Gwendolen'i tepeden tırnağa titretti. Bir yandan daha fazlasını isterken, diğer yandan bu duyguları tatmak istemiyordu. Keşke Angus gibi çelikten yapılmış olsaydı.

Angus parmaklarını aşağılara indirdi ve onun geceliğini hırsıyla kalçalarının üstüne kadar çekti.

"Lütfen yapmayın," dedi Gwendolen, geceliğini tekrar aşağı çekip aralarında bir engel oluşturmaya çalışırken. Öte yandan tehlikeli ve korkutucu olan bilinmeyenini merak etmekten alamıyordu kendini.

Angus onu şaşırtarak elini çekti ama sonra başını sıkıca kavrayarak şiddetle öptü. Güçlü bedenini kızınkine iyice bastırdı.

Gwendolen her dokunuşa, her öpücüğe inanılmaz erotik bir şekilde cevap verdiğini şaşkınlıkla fark etti.

"Ah," diye için çekti Angus. "İşte böyle bebeğim. Ne kadar kışkırtıcı olduğunu biliyor musun?"

"Bana iltifat etmenize gerek yok," dedi Gwendolen ters ters. "Tutsağınızım ne de olsa. Sizi memnun etmekle yükümlüyüm. Benim itirazlarımın bir önemi olamaz."

Angus başını arkaya attı, mum ışığında genç kızın yüzünü inceledi uzun uzun. "Ama sen de istemeye başlamıştın. Bunu beni öpüşünden anlayabildim, sesinden hissettim."

"Duymak istediğinizi duyuyorsunuz çünkü, ben sizi istemiyordum Angus. Yemin ederim."

Gwendolen arzudan eriyirken, şimdiye kadar hiç tatmadığı garip bir mutluluk duyarken bu öfkeli sözleri nasıl söyleyebildiğine kendisi de şaşırdı. Ama daha çok da erkeğin gösterdiği tepkinin şiddetine şaşırdı. Angus gözlerinden ateşler saçarak kaşlarını çattı, doğrulup oturdu.

Gwendolen kızgınlığının ona mı yoksa kendisine mi olduğunu kestiremedi.

"Ne oldu?" diye sordu Gwendolen. Şimdi daha çok korkuyordu.

Angus yataktan kalktı. "Bütün hevesim kaçtı."

Şoke olmuştu, hatta garip ama bu ani çıkışla biraz aşağılanmış hissetti kendini. "Gidiyor musunuz?"

"Evet. Yapacak işlerim var."

"Gece yarısında mı?"

Kapıya doğru yürürken hiçbir açıklama yapmadı Angus.

Dışarı çıkıp arkasından kapıyı sertçe kapattı. Şamdandaki mumların alevi koridordan gelen esintiyle titreşti, sonra her şey eski haline döndü.

Gwendolen yatağın üstüne devrildi, derin bir nefes aldı. Hâlâ bakireydi, Angus'un bütün uğraşlarına rağmen teslim olmamış, şerefini korumuştı.

Soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Başını dik tutmalı, görevlerini unutmamalıydı. Bedenini kendi isteğiyle teslim etme arzusuna karşı koymalıydı. Erkek kardeşi her an gelebilirdi ve o döndüğünde Gwendolen kendisinin ve adamlarının özgürlüğünü geri almaya hazır olmalıydı.

Bu baştan çıkarmalara karşı koyabilirdi.

BÖLÜM 7

Ertesi sabah Gwendolen pencereden süzülen parlak güneş ışığıyla uyandı. Sabaha karşı uyuyabilmişti ancak. Çünkü gece yarısına kadar Angus'un yatağında yaptıklarını, kendisine nasıl dokunduğunu, kollarında nasıl eridiğini düşünüp durmuştu. Odasını kendiliğinden terk etmesi büyük şans olmuştu. Aksi halde bu sabah deneyimli bir kadın olarak uyanacaktı.

Gerinerek yataktan kalktı, sabahlığına uzandı, sonra aceleyle giyinme odasına geçti. Bu sabah yapması gereken çok önemli bir işi vardı. Mutfaktakiler alışveriş için köyün pazarına gitmeden önce onları yakalamalıydı.

En yakın İngiliz garnizonu William Kalesi'ne bir mektup göndererek dünkü saldırıyı haber vermesi gerekiyordu. Kale komutanı, çevredeki tüm Jakobit hareketleri bildirmekle yükümlüydü. Jakobit bir asinin oğlunun Kinloch'u ele geçirip kendisini Lord ilan ettiğini bilmek isterdi kuşkusuz. Komutan için değerli bir bilgiydi bu. Hem belki bu hareketi İngiltere'ye karşı bir tehdit olarak algılayabilir ve yardım gönderebilirdi, kim bilir?

Önce şatonın kâhyası Gordon MacEwen'a gitmeyi ve planını onunla paylaşmayı düşündü ama sonra onun çok da güvenilir biri olmadığına karar verip fikrinden vazgeçti. Son zamanlarda tamamen annesinin sözüyle hareket eder olmuştı, annesinin onu kolayca baştan çıkardığı kesindi. Bu ilişkinin ne kadar zamandır sürdüğünü ise Tanrı bilirdi. Sonuçta annesi bir azize değildi.

Gwendolen yıkandıktan sonra çizgili bir etekle mavi bir bluz giydi, saçlarını çabucak ördü. Hızla mutfağa inen taş merdivenlerden inmeye başladı. Fırında pişen ekmeğin kokusu ağzını sulandırdı.

“Günaydın Leydi MacEwen.”

İrkilerek etrafına bakındı, sinirlerinin ne kadar gergin olduğunu fark etti. “Mary! Korkuttun beni. Sana da günaydın. Ben de tam seni arıyordum. Bu sabah köye, pazara gidecek misin?”

“Evet. Dün akşamki şölenden sonra kilerde bir şey kalmadı. Her şey lazım.” Sıkıntıyla iç çekti. “En azından iki arabaya ihtiyacım var. Arabaları çekmek için de katırların yerine şu obur MacDonald’lardan birkaçını alayım diyorum. Çünkü her şeyi silip süpüren onlar. Eminim yediklerini hazmedememişlerdir daha.”

“Ne harika olurdu.”

Gwendolen kimsenin kendilerini görmediğinden emin olmak için hızla etrafına bakındı, kadını mutfağın gözlerden uzak bir köşesine çekti. “Benim için bir şey yapar mısın?”

“Sizin için her şeyi yaparım leydim, biliyorsunuz.”

“Evet, biliyorum. Onun için sana geldim.” Gwendolen korsajının içinden mühürlü bir mektup çıkardı. “Bu

mektubu şarap üreticisi Marcus MacEwen'a vereceksin ve kardeşi John'a iletmesini söyleyeceksin. Onlar ne yapacaklarını bilirler.” Notu kadının avucuna sıkıştırdı.

“Benim okumam yazmam yok. Bilirsiniz özel ilişkilerinize karışacak değilim ama neler oluyor, söyler misiniz?”

“Hayır Mary. Bilmesen daha iyi. Yapman gereken tek şey bunu bir sır olarak saklamak ve mektubu verirken kimsenin görmediğinden emin olmak. Özellikle de şatodan ayrılırken çok dikkatli olmalısın, çünkü üzerini arayabilirler.”

Mary mektubu aldı ve iri göğüslerinin arasına özenle yerleştirdi, sonra genç kızın saçlarını sevgiyle okşadı. “Bana güvenebilirsiniz Leydi MacEwen. Dediklerinizi harfiyen yerine getireceğim. Mektubu şarapçıya götürüp geri döneceğim. Ama kimse görmesin diye onu bir saman yığının arkasına çekip mesajı bulması için elini koynuma sokmasına izin vereceğim. Çok mutlu olacaktır, eminim.”

Gwendolen, Mary'nin koluna dokundu. “Çok iyi bir dostsun sen. Bu fedakarlığın için minnettarım ama lütfen dikkatli ol.”

Genç kız kalabalık mutfığa yöneldi. Kadınlar mutfak masasının üstünde hamur yoğurmakla meşguldü. “Ben yiyecek bir şeyler alabilir miyim? Çok acıktım.”

Mary hemen, fırından yeni çıkmış yulaf kurabiyesi ve bir kâse taze kremayı bir tepsiye koyup getirdi.

Kısa bir süre sonra Gwendolen, Büyük Salon'dan geçerek annesinin yatak odasına yöneldi. Tam o sırada masanın başından birisinin kendisine seslendiğini duydu.

Angus'un derinden gelen sesi salonun kirişlerinde yankılanarak kulaklarına doldu. Olduğu yerde kalıp gözlerini

kapadı ve derin bir nefes alıp ona doğru döndü. Angus masanın başında tek başına oturmuş kahvaltı ediyordu.

"Buradayım," diyerek kollarını salladı. "Babamın sandalyesinde yine." Arkasına yaslandı. "Burada şu minik kuş dışında konuşacak kimse yok." Angus gözlerini yukarı kaldırarak kapı girişine yuva yapmış serçeyi işaret etti.

Gwendolen de başını kaldırdı. "Ah, hâlâ buradaymış. Dün akşamdan sonra onu bir daha göreceğimi ummuyordum doğrusu. Başına gelen felaketten haberi yok anlaşılan."

Angus başını yana eğdi. "Neden böyle kalbimi kıracak şeyler söylüyorsunuz tatlım? Onun gibi savunmasız, minik bir yaratığı avlayacak kadar canavar ruhlu biri miyim sen-ce?"

"Dün sabah bütün akrabalarımı avladınız. Dün gece beni de avlamaya çalıştığınızı hatırlatabilir miyim?"

"Ailen hiç de küçük bir grup sayılmaz. Sen de gece ya da gündüz hiç de korunmasız biri değilsin. Boğazıma dayadığın bıçağı unuttun mu?" Edepsiz bakışlarla genç kıızı tepeden tırnağa süzdü, sonra ağzını sildiği peçeteyi masanın üstüne bırakıp ayağa kalktı.

Angus kürsüden inip kendisine yaklaşırken Gwendolen'in midesi düğüm düğüm olmuştu. Elinde olmadan bir-iki adım geriledi. Avcı ile ürkek avı karşılaşmış gibiydi. Sonra kendini daha iyi ifade edebilmek için durdu ve çenesini kaldırarak bekledi.

"Söyle bakalım güzelim," dedi Angus merakla yaklaşarak. "Bu sabah neler karıştırdın? Sanki biraz şey gibi görünüyorsun... Şeytani?"

Gwendolen kaşlarını kaldırdı. "Şeytani? Ne demek oluyor bu? Ne demek istediğinizi anlayamadım?"

Angus kocaman eliyle kızın çenesini kavradı. "Bak işte kızardın. Yanakların kıpkırmızı oldu."

"Belki ellerinizi üzerimde hissetmekten hoşlanmadığım içindir."

Angus bir an düşündü. "Hayır, ondan değil."

"Bence kesinlikle ondan."

Kızın çenesini bıraktı ve başını ona yaklaştırdı. Gwendolen erkeğin nemli ve sıcak nefesini yüzünde hissederek başını çevirdi.

"Bence ellerimi üzerinde hissetmekten çok mutlu oluyorsun. Tam da bu yüzden salondan bir an önce çıkmaya can atıyorsun. Birisi gelsin de seni düğün gecemizin o muhteşem heyecanından kurtarsın diye dua ediyorsun."

"Hayır, doğru değil bu," dedi Gwendolen. Adamın yüzünde beliren o küçük tebessümü hemen hissetti ve yakalamak için çabucak başını çevirdi ama geç kalmıştı.

Angus bir adım geri attı, yine tehlikeli görünümüne büründü. "Sanırım sana bir teşekkür borcum var," dedi.

"Tanrım, ne için?"

"Dün gece beni doğramadığın için. Bir yanımlı bunu yapmanı istemedi değil. Eğer biraz daha ısrarcı olsaydın izin bile verebilirdim."

Gwendolen onun açık mavi gözlerine baktı. "Niye böyle bir şey isteyesiniz ki? Daha bu sabah büyük bir zafer kazandınız, babanızın şatosunu geri aldınız. Kutlanacak şeyler bunlar."

"Evet, eğer mutlu bir adam olsaydım belki..." Arkasını dönerek kapıya doğru yürümeye başladı.

"Bekleyin!"

Angus durdu ve Gwendolen'e döndü. Aslında genç kız

neden mutsuz olduğunu sormak istiyordu ama bunun fazla özel bir soru olmasından korktu. Onunla ilgilenmek, onu merak etmek istemiyordu.

“Yok bir şey,” dedi.

Angus sonsuz gibi gelen uzun bir süre onu süzdü. Bakışları ruhunun derinliklerine işliyor, en özel düşünce ve duygularını anlıyor, neden böyle davrandığını sorguluyor gibiydi.

“Bu akşam yine Büyük Salon’da hep birlikte yemek yiyeceğiz,” dedi Angus. “Ailelerin kaynaşması çok önemli. Hazırlıklarla ilgilen.”

“Emredersiniz.” Tanrı yardımcısı olsundu. Kalbi göğüs kafesinden çıkacakmış gibi atıyordu.

“Ve dün gece giydiğin o çirkin şeyi giyme yine. Renkli bir şeyler seç. Herkesin keyfi yerine gelsin biraz, buna ihtiyacımız var.”

“O zaman arada sırada da olsa gülümsemeyi deneyin.”

Angus gözlerini kısarak yaklaştı. “Gülümsememi mi istiyorsun güzelim? Aramızdaki buzlar erir mi o zaman?”

Gwendolen vereceği cevabı dikkatle seçmek zorundaydı ama sonra bu kez odayı ilk terk edenin kendisi olmasına karar verdi. Kapıya doğru yürürken, “Hayır,” dedi. “Söz konusu siz olduğunda kalbimin yumuşaması için bir tebessümden çok daha fazlası gerek.”

Göz ucuyla baktığında adamın yerinden kımıldamadığını, gidişini izlediğini gördü. Gwendolen’in yüzünde küçük bir zafer tebessümü belirdi.

Angus avluda, önceki gün parçaladıkları ön kapının ta-

miratıyla ilgilenen Lachlan'ı buldu. Çivilerin üzerine inen çekişlerin gürültüsü şatonun taş duvarlarında yankılanıyordu. Biraz ileride her iki aileden adamlar birlikte testereyle kütükleri kesiyor ve asma köprüye taşıyorlardı.

"Günaydın," dedi Lachlan birlikte çalışmakta olan üç adamın yanından ayrılarak. "Dün gece sonunda kavuştüğün eski yatağında iyi uyuyabildin mi?"

"Gözümü bile kırpmadım," diye cevap verdi Angus. "Çünkü kendi yatağında değil, babamın eski yatağında yatmak zorunda kaldım. Yemin ederim hayaleti bütün gece odada dolaşıp bana musallat olup durdu."

Lachlan kıkırdadı. "Ne dedi o huysuz hayalet?"

"Eve dönerek ona itaatsizlik ettiğimi söyledi, kitapla kafama vurdu."

Lachlan dalga geçerek, "Bu çok saçma Angus," dedi. "Baban kitaplardan nefret ederdi."

"Öyleydi ama MacEwen'ların lideri komodinın üstüne bir kitap bırakmıştı."

"Belki de o vurmuştur kitapla kafana. Böylesi daha mantıklı."

Angus başını kaldırıp parlak mavi gökyüzüne baktı. sonra gözlerini kalelerin burçlarında gezdirdi. "Bugün mutfağa giren çıkanları izlesin birisi. Ama çok dikkatli davranсын, kimse fark etmesin."

"Özellikle ilgilendiğin biri var mı?"

Angus ciddi bir tavırla, "Yiyeceklerime zehir katılmasından kaygılanıyorum. Başaşçının yerine bizimkilerden birini getir, diğerleri yerinde kalabilir. Bugün pazara bir MacDonald gitsin. Açık göz biri olsun. Etrafı kolaçan etsin," dedi.

"Anlaşıldı."

Angus gitmek üzere arkasını döndü.

"Nereye gidiyorsun şimdi?" diye sordu Lachlan.

"Hazine dairesine. Evrakları incelemem gerek. Bir de o kukla kâhya için daha az etkili olacağı bir pozisyon bulmalıyım." Kararlı adımlarla salonun çıkışına doğru yürürken omzunun üzerinden son önemli duyurusunu yaptı. "Kapı üzerinde çalışmaya devam edin Lachlan. Dikkat et, eskisinden daha sağlam olsun."

"Neden? Birilerini mi bekliyoruz?"

Angus sadece elini sallamakla yetindi.

Müstakbel eşiyle yapacağı savaşlarda çok dikkatli olması gerektiğini düşündü Gwendolen . Hiç olmazsa bu geceki giysi seçimi konusunda onun dediğini yapabilirdi.

Renkli bir şeyler giymesini istemişti, bu yüzden koyu kırmızı ipek ve kadifeden bir elbise seçti. Elbisenin göğüs kısmında altın süslemeler vardı. Etek uçlarına minik beyaz çiçekler serpiştirilmişti.

Gwendolen Büyük Salon'a girdi, her iki aileden de insanlarla konuşarak yavaş yavaş ilerlerken bir yandan da o gün neler yaptığını aklından geçiriyordu. Gönderdiği mesajın garnizona ne zaman ulaşabileceğini, İngiliz ordusunun gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Şimdilik tek umudu onlardı. Çünkü Murdoch'm babasının ölümünden ve MacDonald istilasından haberi olup olmadığını bilmiyordu. Üç aydır ondan tek bir haber bile alamamışlardı. Ölmüş bile olabilirdi.

O sırada Onora yaklaştı, Gwendolen'in alınına düşen bir bukleyi parmağıyla düzeltti. "Bu akşam çok güzelsin tatlım. Ama yetmez, kusursuz görünmelisin, sonuçta bir Lord eşisin."

"Daha değilim," diye hatırlattı Gwendolen.

"Evet, değilsin ama yakında olacaksın. Öyleymiş gibi davranabilirsin şimdiden. Neden bekleyesin ki?"

Gwendolen kaşlarını çatı. "Burası tiyatro değil anne. Eğer karısı olursam, konumumu ciddiye alıp tüm avantajlarını ailemin çıkarları için kullanacağım."

Onora konuyu değiştirdi. "Kinloch hakkındaki planlarını öğrenebildin mi? Burayı yeni bir Jakobit isyanı için merkez olarak kullanmayı mı düşünüyor?"

Gwendolen sesini alçalttı. "Hayır. Artık isyanla hiç ilgilenmediğini söyledi. Burada barış içinde yaşamak istiyormuş."

"Ona inanıyor musun?"

"Bilmiyorum."

Onora başını salladı. "İyi düşün Gwendolen. O doğuştan savaşçı biri. Savaşın kokusu giysilerinden kaybolduğunda sudan çıkmış balığa döner. O kanı kaynayan bir İskoçyalı. Yeni bir savaşı şimdiden özlemeye başlamıştır bile."

"Belki de öyle değildir. Belki de bir ömre yetecek kadar şiddete tanık olmuştur."

Annesi öfkeyle baktı. "O bir erkek Gwendolen. Onlar şiddetten beslenirler. Bir süre sessiz kalsalar bile zaman içinde yeniden kükremeyi özleyeceklerdir." O sırada yanlarından geçen bir MacDonald'a gülümsedi. "Ayrıca belki de yalan söylüyordur. Eğer bir şeyler planlıyorsa da sana

söylemeyebilir. En azından şimdilik. Tam da bu yüzden kalbini kazanmak için daha çok uğraşmalısın.”

“O böyle şeylerden anlamıyor.”

Annesi gözlerini devirdi. “O zaman şehvetini kazan öyleyse. Nasıl istiyorsan öyle adlandır. Korkarım sen çok yavaş öğreniyorsun Gwendolen. Onun ve diğerlerinin üzerinde sahip olabileceğin güçten haberin bile yok.”

Gwendolen sinirli bir şekilde içini çekti. “Benim asla kocamın üzerinde güç sahibi olmak gibi bir niyetim yok. Tek istediğim, sevgi ve saygı. Ben kocamla eşit olmak istiyorum. Onun destekçisi, belki zaman zaman yol göstereni olmak istiyorum.”

Onora kızının çenesini okşadı. “Tatlım, ayakların yere bassın artık. Biz kadınız, aşk bize bir şey kazandırmaz. Erkeklerle eşit değiliz, bu yüzden de akıllıca davranarak kendimizi korumak zorundayız.”

Gwendolen içini bir umutsuzluğun kapladığını hissetti. “Bazen doğru söylüyorsun anne ama bazen senin gibi düşünmüyorum. Daha farklı şeyler istiyorum. Evet, etkili olmak istiyorum ama bu gücü dürüst yollardan elde etmek istiyorum. Kocam bana saygı duysun istiyorum. Bana güvenebilmeli. Akıllı biriyimdir, yol gösterici olabilirim.”

Bir süre sessiz kaldılar. Sonra annesinin bakışları yumuşadı ve sevecen bir tavırla sırtına dokunması Gwendolen’i şaşırttı. “Belki düşündüğüm kadar yavaş öğrenmiyorsundur. Belki de hepimizden daha hızlı ve hırslısındır. Sadece yeterince gerçekçi olmadığını düşünüyorum.”

Tam o sırada müstakbel eşi salona girdi. Gwendolen ne kadar büyük bir hayalperest olduğunu düşündü. Dünya-daki bütün erkeklerin içinde, eğilip bükülemez, boyun-

duruk altına alınamaz tek bir adam varsa o da Angus'tu. Çok açık ve net bir şekilde aşkın bir erkeği zayıflattığını belirtmiş, ne olursa olsun âşık olmak istemediğini açıkça söylemişti.

İstediklerini elde etmek için seksi kullanan kadınların kendisini yönlendirmesine kesinlikle karşıydı. Yatak odasında olanlara bakıldığında, yönlendirilen ve baştan çıkarılan Gwendolen'di. Bu da Kinloch'un müstakbel leydisi olarak hiç etkili birisi olamayacağını gösteriyordu.

Angus salondan içeri girerken şölen için çok güzel bir gece olduğunu düşünüyordu. İçeri girer girmez salonun öteki ucundaki müstakbel gelininin görünüşüyle sersemledi. Genç kız kan kırmızısı kadife bir elbise giymişti. Elbise kalçalarının kıvrımlarını belirginleştiriyor, kıskırtıcı dolgun göğüslerini gözler önüne seriyordu. Altın renkli süslemelerle paha biçilmez bir ödül gibi görünüyordu. Elbisenin kırmızı rengi, fildişi teniyle ve kömür karası saçlarıyla inanılmaz bir zıtlık oluşturuyordu. Çekicilik ve masumiyet birbirine karışmıştı. Bu gördükleri nedense genç adamın ruhunda güçlü ve önlenemez bir huzursuzluk yaratmıştı.

Birisi ona çarptı ve özür diledi, sonra bir şeyler söyledi ve bir süre konuştular. Evet, gerçekten güzel ve kalabalık bir geceydi. Böyle bir şeye gerçekten ihtiyacı vardı. Çünkü bütün gün, lideri olduğu Kinloch'u yönetmek gibi önemli konulara odaklanamamıştı bir türlü.

Hazine odasına inmiş, hesap defterlerini incelemek için saatler harcamış ve her şeyin son derece düzenli olduğunu

görmüştü. Kinloch'un babasının zamanında olduğundan daha iyi yönetildiği kesindi. Gelirler gerekli yerlere harcanmış, gereksiz çeşitli harcamalar azaltılmış ya da hepten kaldırılmıştı. Sonunda Gordon MacEwen'm şato kâhyalığı görevini sürdürmesine karar vermişti. Ancak adamlarından biri yardımcı olarak onunla birlikte çalışacak, Angus adına her şeyi denetleyecekti.

İçerideki odalardan birinden yükselen kahkaha sesleri dikkatini çekti.

Kalabalığın ortasından Lachlan'ı bulup bir konuyu tartışmak için bir kenara çekiyordu ki bu kez de müstakbel eşi dikkatini dağıttı. Gwendolen salonun öteki ucundan doğal zarafeti ve güneşten daha çarpıcı tebessümüyle ona doğru yürüyordu. Angus o anda anladı ki bu politik evlilik başına sorunlar açacaktı. O savaş meydanlarında ölümcül yaralar almış, yine de savaşmaya devam etmiş tecrübeli bir savaşçıydı. Savaş sırasında korku nedir bilmezdi. Ama şu anda savaş meydanında değildi. Bu yabancı olduğu bir konuydu ve Angus'un uygun bir eşin nasıl tavlanaacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Ünlü İskoç Aslanı'na seve seve kollarını açan sıradan yatak arkadaşları gibi değildi Gwendolen. Yüksek ahlaki değerleri vardı. Onu düelloya davet edemezdi. O istemiyorsa yatağa da davet edemezdi. Bunca yıllık yaşam tecrübesinden biliyordu.

Eğer onu zorla alamayacaksa baştan çıkarmalı, bir şekilde onun da istemesini sağlamalıydı. Bu da düşündüğünden de zor olacağı benziyordu. Çünkü onunla çok yakınlaşmak istemiyordu. Sadece şimdi değil, hiçbir zaman. Aşk ve yakınlık erkeği zayıf düşürürdü. Bu duygular onu mutlu olabileceğine inandırır, o zaman da dünyadaki kötülükleri gözden kaçırabilirdi.

Angus, kendisi mutlu olsun diye başkasına bağımlı olmayı kabul edemezdi. Dünyadaki kötülükleri de yok sayamazdı. Kesinlikle gardını düşüremezdi. Asla zayıf biri olamazdı.

"Bana biraz garip geldi," dedi Gwendolen annesine yemekten sonra. "Angus bana sahip olabilirdi. İki kez bu şansı yakalamıştı. Ayrıca benimle uzun uzun teslim şartlarını tartışmazdı. Salondaki masanın üstünde bana sahip olabilir, sonra da beni 'malı' olarak ilan edebilirdi."

Anne kız, meşalelerin aydınlattığı koridorda, Gwendolen'in odasına doğru yürüyorlardı. Genç kız odasını kapısını açtı, içeri girdi ve yatağın kenarına oturdu.

"Bu gece Angus hakkında çok şey öğrendim," dedi Onora ayakkabılarını çıkarırken. "Kuzeni Lachlan çok tatlı biri. Azıcık ısrar edince sorduğum özel sorulara içtenlikle cevap verdi."

Gwendolen annesinin yüzünü görmek için yatağın üstünde yuvarlanarak yanına geldi. "Neler öğrendin?" Hayatında hiçbir şeyi bu kadar merak etmemişti.

Onora sandalyeye oturdu. "Angus'un kız kardeşi, birkaç yıl önce İngiliz askerleri tarafından tecavüz edilerek öldürülmüş. Sürgüne gönderilmesinin bir sebebi de buymuş, öyle dedi Lachman. İngilizlere karşı duyduğu intikam hissi Angus'u çıldırtmış ve bir İngiliz kadınla evlenen en iyi arkadaşına ihanet etmiş, sonunda çok kötü şeyler olmuş. Angus düğün gecenize kadar beklemeye söz verince Lachlan hiç şaşırmamış. Diyor ki, Angus ağlayan ya da yalvaran bir kadın görmeye dayanamamış, kız kardeşinin

son anları gelirmiş hep aklına. Onun için de adamlarına MacEwen kadınlarını taciz etmemelerini emretmiş. Teca-vüze ya da tacize tahammülü yokmuş.”

Gwendolen annesinin anlattıklarını biraz şüpheyle din-ledi. “Ama bana o İngiliz kadını öldürmek istediğini söy-lemişti.”

“Ama öldürmemiş, değil mi? Lachlan’a göre eline çok fırsat geçmiş ama öldürmemiş.” Onora ayağa kalktı. “Anla-dığım kadarıyla, o ihanet ettiği arkadaşı hâlâ o kadınla evli. Birbirlerine çok âşıkarmış. Bir oğulları varmış, ikincisi de yoldaymış.”

Gwendolen saç tokalarını çıkarmaya başladı. “Bana ar-kadaşımdan ve ona ihanet ettiğinden söz etti ama nedenini anlatmamıştı. Kız kardeşinin yüzünden olduğunu bilmi-yordum.”

Onora omuz silkti. “En azından sana bir ya da iki hafta süre tanımasını sağlamış bu olay. Böylece kendini ilk bir-leşmene hazırlamak için yeterli zamanın olacak. Korkacak bir şey yok tatlım. Göreceksin.”

Üstündekileri çıkarmak için yataktan kalktı Gwendo-len. Gerçekten hiç hazır olabilecek miyim acaba, diye dü-şündü. Annesinin bütün söylediklerine rağmen Angus’un kendisine ve ailesine karşı gösterdiği merhamete hâlâ ina-namıyordu. Oysa acı bir intikam duygusu gözlerinden açıkça okunuyordu. Dünyaya karşı duyduğu derin kızgın-lık ve öfke neredeyse elle tutulacak kadar belirgindi.

Hayır, sırtüstü yatıp kendini ona korkmadan teslim etmeye hazır değildi henüz. O tehlikeli bir adamdı. Bazı durumlarda merhametli olsa bile âşık olabilecek, şefkat gösterebilecek biri değildi. Ondan hâlâ çok korkuyordu.

BÖLÜM 8

Angus sağa sola dönerek yatağında yatıyordu. Gwendolen'in odasına gitmenin bir anlamı yoktu. Bunu kendi kendine tekrar tekrar söylüyordu. Evlenmeden önce ona elini sürmeyeceğine söz vermişti. Ama bu gece çok içmişti. Bu haldeyken onunla birkaç dakika yalnız kalsa Angus hayatta kendini tutamaz, böylece bir yalancı hatta çok daha kötüsü durumuna düşebilirdi.

Bir türlü uyku tutmuyordu. Sanki içinden bir şey dürttü. Yataktan kalkıp bir mum yaktı, tuniğini ve kiltini giydi, sessizce babasının odasından çıktı. Şatonun doğu kulesine giden soğuk koridorunda yürümeye başladı, sonra durakladı. Merdivenlerin başındaki meşale sönmüştü, bu yüzden elindeki mumu kullanarak onu yeniden yaktı ve kıvrılarak yükselen merdivenlerden çıkmaya başladı. Sonunda durdu, rahatsız ve gergin bir halde Gwendolen'in kapısındaydı.

Kapının arkasından nefis bir koku almış da içeri girmeye çabalayan bir köpekmiş gibi hissediyordu kendini. Ke-

sesinden Gwendolen'in odasının anahtarını çıkarıp kilide soktu, yavaşça çevirerek kapıyı açtı. Sadece nasıl olduğunu kontrol etmek istemişti.

Yatağa yaklaşırken mumu başının üstüne kaldırarak uyuyan genç kızı seyretti. Mumun alevi bedeninin zarif kıvrımlarını altın rengi, soluk bir ışıqla aydınlatıyordu. Gwendolen örtüleri bir kenara atmış, tek bacağını kıvrarak karnının üstüne yatmıştı. Geceliği baştan çıkarıcı kalçaları ve bacaklarının etrafına dolanmıştı. Saçları siyah ipek kurdeleler gibi yatağa dağılmıştı. Kalçalarının fildişi beyazlığı mum ışığında muhteşem bir görüntü oluştuyordu.

Angus'un kalp atışları hızlandı. Sabrının hızla tüendiğini fark ederek huzursuz oldu. Tam iki yıl, toplumdan uzak, sadece büyücü Raonaid ile birlikte yaşamıştı. Çok güzel fakat duygusuz bir kadındı. Bir bakıma kendisinin aynadaki aksi gibiydi. Şefkat nedir bilmezdi. Dünyaya hep kötümser gözlerle bakardı.

Bir süre boyunca tam dengini bulduğunu düşünmüştü. Çünkü kadın ondan hiçbir şey talep etmiyordu. Uzak ve suskun olduğu zamanlarda asla Angus'tan şikayetçi olmazdı, çünkü kendisi de uzak ve suskun olurdu. Angus onun geçmişi hakkında, ara sıra hayaller görmesi dışında pek bir şey bilmezdi.

Oysa bu kadın -müstakbel karısı- her bakımdan ondan farklıydı. Masum, temiz kalpli, soylu ve fedakar biriydi. Ruhunun çok uzun zaman önce unutulmuş bir parçası bu masumiyete tutunmak isterken, daha tanıdık parçası ise onu çalmak ve tüketmek istiyordu. Öte yandan onunla aynı odada bulunmayı bile hak etmediğini biliyordu. Hak

ettiği tek şey Raonaid gibi bir kadınla cehennemde yanmaktı. O Angus'u tükenmez kininden dolayı asla yargılamazdı, çünkü kendisi de aynıydı.

Gwendolen derin bir nefes alarak öteki tarafına döndü. Yastığına sarılıp dizlerini göğsüne çekti. Soğuk bir esinti mumun alevini titretti, Angus şamdanı masanın üzerine bırakıp örtüleri kızın omuzlarına çekti.

Bir saniye sonra Gwendolen örtüleri bir kenara attı, sıkmış gibi sırtüstü yattı. Bedeninin tatlı kokusu Angus'un burun deliklerini doldurarak tüm duygularını uyardı. Tam o sırada genç kız uyandı, gözlerini masumca kırpıştırarak yüzüne baktı.

Tehlikeli ve tutkulu bir arzu dalgası tüm bedenini sardı. Başka hiçbir kadına duymadığı türden duygulardı bunlar. Cinselliğin ötesinde bir şeydi. Baş dönüyor, kendini huzursuz ve aç hissediyordu. O dakikada, verdiği sözü tutup tutamayacağından emin değildi, çünkü asla sakın ve sabırlı bir adam olmamıştı. O savaşçı ruhlu bir adamdı, bir şey istediği zaman şiddetle, kör edici bir arzuyla isterdi.

Ve bu gece -pazarlıkla ya da pazarlıksız- onu istiyordu.

Gwendolen rüyasında yine Aslan'ı görüyordu. Gözlerini açıp vahşi ve güzel bir yaratık gibi Angus'u yatağının ayakucunda gördüğü zaman uyanık mı yoksa hâlâ rüyada mı olduğunu anlayamadı.

Titreyen mumun ışığında, Angus'un devasa gölgesi arkasındaki duvara yansımıştı. Misk ve deri kokuyordu. Altın renkli saçları iri dalgalar halinde geniş omuzlarına

dökülmüştü. Tıpkı rüyasında gördüğü aslanın yeleleri gibiydi. Gwendolen'in tüm bedeni adamın aç bakışları altında ürperdi.

Hâlâ rüya mı görüyordu? Bedeni sınısıcak ve gevşemiş halde yatağın üstünde kıvıldıyordu.

Angus yatağa çıkıp emekleyerek ilerledi, el ve ayaklarının üstünde kızın bedeninin üzerinde durdu. Sağları kızın yanaklarını tüy gibi dokunuşlarla okşuyordu. Gwendolen derin bir nefes aldı, rüya görmediğini nihayet anlamıştı. Etten ve kandan, gerçek bir erkekti ve işte yine odasına gelmişti. Belki verdiği sözden caymıştı ya da belki dayanıklılığının sınırlarını sınamak istiyordu sadece.

Angus tek kelime etmeden genç kızın dudaklarını kavradı. Adamın dili ağzının içinde dolaşırken Gwendolen'in nabızı çılgın gibi atıyordu.

Angus'un eli göğsüne uzandı ve başparmağının göğüs ucuna hafifçe dokunuşuyla nefesi kesildi. Ona karşı koymaya çalışmadığı için kendi kendine şaşıyordu Gwendolen. Ama çok kötü zamanda yakalanmıştı, çünkü tam o sırada rüyasında Angus'u görüyordu ve pek de masum olmayan hisler uyanıyordu içinde. Angus ağır bedenini onunkine yaklaştırdı. Gwendolen sıyrılan geceliğinin açık bıraktığı kasıklarına değen şalının dokunuşunu hissedebiliyordu. Adamın elleri kalçalarına uzanırken dilini ağzının içinde dolaştırmaya devam ediyordu.

Odaya girdiğinden beri tek kelime etmemişti. Gwendolen en ufak bir itiraz sesi çıkarırsa bırakıp gideceğinden korkuyordu. Ve ilk kez gitmesini istemiyordu, en azından şimdilik.

Adamın elleri sevecen hareketlerle vücudunu keşfeder-

ken Gwendolen bütün cesaretini toplayıp tuniğinin altından bile belli olan sert kaslarına dokundu.

Angus dudaklarını kızın ağzından çekip boynunun yan tarafını öperken sanki olgun, nefis bir meyve yiyormuş gibi hafiften inliyordu. Gwendolen de inleyerek karşılık verdi. Angus elini geceliğin altına sokup bacaklarının arasında nabız gibi atan noktaya ulaştı. Dudakları aceleyle göğüslerini buldu yine. Gwendolen, kadınlığını okşayan parmaklar ve tomurcuklanan meme uçlarında dolaşan dudakların verdiği zevkle kıvranıyordu. Sertleşen erkekliği kasıklarına dokunduğunda oda Gwendolen'in etrafında dönmeye başladı. Biliyordu, birazdan ona sahip olacaktı. Onu bütün erkekliğiyle hissettiğinde duyduğu heyecan ve daha fazlası için duyduğu istek olacakları kolaylaştırmıştı sanki. Şimdi ya da daha sonra, artık bir önemi yoktu. Nasıl olsa onu durduramayacaktı. Hem durdurmak istemiyordu. En azından şimdilik.

Angus avucunun içiyle bacaklarının arasını okşarken genç kız zevkten bayılacak hale gelmişti. Sonra birden parmağını içeri soktuğunu hissetti. Gwendolen irkildi, bu ani hareket karşısından şok olmuş gibiydi.

Angus durdu, yüzünü görmek için başını kaldırdı. "Canını mı acıttım?" diye sordu.

Bunlar odaya girdiğinden beri söylediği ilk sözlerdi.

Gwendolen heyecanla başını iki yana salladı.

"Bir parmaktan bir şey olmaz," diye fısıldadı Angus. "Merak etme, sabah yine bakire olarak uyanacaksın." Göğsünü, boynunu öpücüklere boğarken genç kız nefes ufe-se kalmıştı.

"Çocuk olduğumu düşünüyorsunuz."

“Hayır, öyle düşünmüyorum.” Bir yandan da parmaklarını kızın ıslak kadınlığında kolayca içeri dışarı hareket ettirirken Gwendolen zevkle titriyordu. “Tam bir kadınsın ve benim olduğuna inanamıyorum.”

“Henüz sizin değilim,” diye hatırlattı Gwendolen, zevkten kısılmış sesiyle. Kendini kontrol edemiyordu. “Hâlâ fikrimi değiştirebilirim.”

Angus dikkatle kızın yüzüne baktı, sonra yana yuvarlanıp çenesini eline dayadı, öteki eli hâlâ kızın bacaklarının arasındaydı. “Ben şurada seni mutlu etmek için elimden geleni yapmaya çalışıyorum, sen neden böyle şeyler söylüyorsun?”

“Çünkü benim evimi gasp ettiniz,” diye cevap verdi Gwendolen. Bu zevk sağanağı altında sersemlemiş, dağılmış ve düşünemez duruma gelmişti.

“Duyduğuma göre,” dedi Angus iyice kulağına yaklaşarak, “çatışmanın sonuna doğru beni beynimden vurabilirmişsin. Neden yapmadın?”

“Görüşüm açık değildi, nişan alamadım.”

Gwendolen alt dudağını ısırды, geriye yaslandı. Angus dikkatle yüzünü inceliyordu.

“Susmamı ister misin?”

Gwendolen minnetle başını eğdi, bedenini ele geçiren ve giderek şiddetlenen bu zevk seline odaklanmak istiyordu şimdi.

Angus eli hâlâ kızın çenesinde yanına uzandı, öte yandan parmakları kızın ıslak derinliklerinde dolaşmaya devam ediyordu. Gwendolen inanılmaz derecede ıslanmıştı ve yay gibi gerilmiş tüm bedeni daha fazlasını istiyordu.

Bir şeylere tutunmak ihtiyacıyla Angus’un kolunu ya-

kaladı. Eliyle koluna tutunarak kalçalarını yukarı kaldırdı, daha derinlerine inmesini ister gibiydi. Sonunda içinde bir volkan patladı adeta, zevk beynini uyuşturmuştu sanki. Gwendolen başını yastığına bıraktı. Sonra yavaş yavaş kalbi normal atışlarına döndü.

Angus onun boynunu öpmek için iyice eğildi. Aralarındaki gecelik, kilt gibi giysileri çekip yere attı, boylu boyunca kızın üzerine uzandı. Gwendolen'in bacakları kendiliğinden iki yana açıldı. Erkek, dimdik olmuş penisinin ipeksi ucuyla, biraz önce parmağının durduğu yere dokundu. Gwendolen şimdi alev alev yanıyordu. Bacaklarını erkeğin kalçalarına doladı, teslim alınmayı bekledi.

"Neden bu gece bana karşı koymuyorsun?" diye sordu Angus. Mum ışığında yüzüne bakmak için kollarının üstünde yükseldi.

"Bilmiyorum."

Gwendolen gerçekten bilmiyordu. Belki görmüş olduğu rüyanın etkisi olabilirdi.

"Seninle seviştiğimde hazır ve istekli olmanı istiyorum."

"Şimdi sevişmeyecek misiniz?"

"Hayır," dedi Angus kısa bir duraklamadan sonra.

"Neden?"

"Çünkü sana bir söz verdim. Eğer verdiğim sözü tutmazsam aynı şeyi senden nasıl bekleyebilirim?"

"Anlıyorum." Kendisinden sadakat bekliyordu. Özellikle de kardeşi geldiği zaman, o da gelirse tabii.

Angus kalkıp yatağın ayakucunda topuklarının üstüne oturdu, genç kızı dikkatle süzdü.

Gwendolen dirseğine dayanarak doğruldu, "Şunu bil-

menizi isterim,” dedi, “benim istekli olmamın sizin için neden bu kadar önemli olduğunu anlıyorum. Kız kardeşinize olanları duydum.”

Angus gözlerinde hüznle uzun bir süre öylece oturdu, sonra yataktan indi ve şalını tutan broşu düzeltti.

Gwendolen emekleyerek yatağın ayakucuna geldi, yatağın direklerinden birine sarıldı. “Kardeşinizin başına gelenlere çok üzüldüm.”

Angus tuniğini ve kemerini düzeltirken, “Ben bu konu hakkında pek konuşmam,” dedi.

“Hiç mi?”

Angus başını iki yana salladı. “Hiç. Şimdi gitmem gerek.” Şamdanı alıp kapıya doğru yürürken mumun alevi sönecekmiş gibi titredi. “İyi geceler Gwendolen.”

“İyi geceler,” diye cevap verdi Gwendolen. Alelacele ama garip bir şekilde kibarca gidişinden şaşkına dönmüştü.

Bu akşam müstakbel kocasında değişik bir hal vardı. Kendisine olabildiğince nazik davranmıştı. Elleri inanılmaz kibar ve yumuşaktı. Gwendolen biraz önce aldığı zevki hatırlayınca ürperdi. Bu duyguları onunla yaşayacağını asla ummazdı.

Angus’un kapıyı kapatmasını izledi, sonra tekrar yatağa uzanıp olanları düşünmeye başladı.

BÖLÜM 9

Yeni kapının inşaatı ertesi gün avluda başladı. Adamlar çekiçlerini gürültüyle sallıyor, sıcak güneşin altında ağır tahtaları kaldırırken inliyorlardı. Gwendolen de mutfakta onlar için yemek hazırlanmasına nezaret ediyordu.

Öğleden sonra bir grup hizmetçiyle birlikte bira servisi yapmak üzere Büyük Salon'dan geçtiler. Arkasında tekerlekli bira fıçısını çeken hizmetçilerle, sert toprak zeminde hafif sesler çıkararak güneşli avluyu geçti. Kapıya vardığında yeni kesilmiş kerestelerin tatlı kokusu burnuna doldu. Ağaç yongaları yerlere saçılıyor, çekiç sesleri taş duvarlarda yankılanıyordu.

Gwendolen, Angus'u gördü birden. Onun da işçilerle birlikte çalıştığını bilmiyordu. Uzun bir keresteyi avlunun öteki tarafına taşımasını izledi. Devasa tahtanın tüm ağırlığı tek omzundaydı. Her adım attığında, kalça kasları şiddetle kasılıyordu. Tuniği terden sırtına yapışmıştı ve terler saçlarından süzülüyordu. Tunüğünün kollarını dirseğine kadar sıvadığı için Gwendolen kol kaslarının attığı adımlara uygun olarak kasılıp gevşediğine dikkat etti.

Çalışanlar tekerlekli fişinin içinde ne olduğunu keşfedip etrafını sarana kadar Angus'u izlemeyi sürdürdü. Gwendolen susamış işçilere bira servisi yapılmasına yardım ederken Angus da kapının diğer tarafındaki köprüye gitmişti. Omzundaki tahtayı bırakmak için eğildi ve tahta büyük bir gürültüyle yere düşerken yoğun bir talaş dumanı havaya yükseldi.

Angus doğruldu, güneşin sıcaklığına kendini bırakıp gözlerini kapadı. Bir ter damlası, güneşten yanmış yüzünün yan tarafından aşağı süzüldü. Angus elinin tersiyle terini sildi.

Gwendolen kendinden geçmiş gibi kalakalmıştı. Elinde bir kupa bira, erkeğin kendisini fark etmesini bekliyordu. Sonunda gözleri birleşti ve Gwendolen birayı uzattı.

Angus uzanıp birayı aldı, kafasına dikti. Terden ıslanmış boğazı her yudumda nabız gibi atıyordu. Bira ağzının kenarlarından sızarak önce adaleli göğsüne damlıyor, sonra tuniğinin altında gözden kayboluyordu.

Gwendolen bira damlalarının takip ettiği yolu izlerken Angus koluyla ağzını sildi ve kupayı geri uzattı.

Gwendolen elini uzattığında parmakları hafifçe birbirine değdi ve bu kısacık dokunuş bile zihnini altüst etmeye yetti.

"Teşekkür ederim," dedi Angus.

"Rica ederim. Kapının tamiri nasıl gidiyor?"

"İlerliyor." Buz mavisi gözleriyle şöyle bir baktıktan sonra işine döndü.

Gwendolen bir süre boş kupaları toplamakla oyalandı. Bu arada düğün gecesini sabırsızlıkla beklemeye başladığını fark etti. Huzursuzlandı. O geceyi gereğinden fazla düşünür olmuştu.

Bu düşündüklerinin MacEwen'lara karşı olan sorumluluklarıyla ne ilgisi vardı? Sonra bu soruyu çabucak kafasından sildi.

Angus, üç gün ve işkence gibi geçen üç uzun gece Gwendolen'in odasına uğramadı. Çünkü sonunda yatak sarsan, dört dörtlük bir sevişmeyle sonlanmayacak bir başka aşk oyunu seansını daha kaldırabileceğinden emin değildi.

Onun yerine, bu günleri şato kapısının yapılmasıyla uğraşarak geçirdi. Gücünü zorlayan işleri seçiyordu özellikle. Böylece Gwendolen'i düşünmekten alıkoymaya çalışıyordu kendini. Şu anda da bir merdivenin tepesinde tahta çivi çakmakla meşguldü.

Bir yandan da el altından düğün kutlamalarının bir an önce yapılması için çalışmalarını sürdürüyordu. Ona kalsa, hemen bugün öğleden sonra Gwendolen'i kiliseye sürükler ve bu işi bitirirdi. Onunla evlendikten sonra da hiç gecikmeden onu yatağa götürür, bu aklıktan bir an önce kurtulurdu. Ama iki ailenin de kutlayacak bir şeye ihtiyaçları vardı. Gwendolen ile sadece cinsel arzularını tatmin etmek için evlenmiyordu. Bu evliliği bir anlamda Kinloch için yapıyordu. Bu yüzden bol yiyecek, dans ve içki ile kutlanacak müthiş bir düğün olmalıydı.

Ve sonra... Seks gelecekti, hem de bol bol.

Çivileri daha sert ve hızlı çakmaya başladı, sonra da çekici yanlışlıkla başparmağına indirdi.

Ertesi gün öğleden sonra, Angus yatak odasına girdi, kapıyı arkasından kilitledi ve pencerenin önündeki yüksek arkalıklı koltuklardan birine attı kendini. Kapının denemesi sırasında kan ter içinde kalmıştı. Kapı hemen hemen bitmişti, sadece birkaç küçük ayrıntı kalmıştı. Angus kapıyla uğraşmaktan yorgun düşmüştü. Başparmağı şişmiş ve zonkluyordu. Bu yüzden biraz dinlenmek için gelmişti buraya.

Arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve bacaklarını uzattı. Batan gözlerini ovuşturdu. Göz kapaklarının altına kum dolmuş gibiydi. Günlerdir doğru dürüst uyuyamamıştı.

Koltuktan kalktı, adeta sürünerek yatağa gitti. Yüzüstü yatıp yaklaşan düğün gecesini düşünmeye başladı. Hiç de hoş olmayan bir şehvet dalgası damarlarına hücum etti.

Kendi ihtiyaçlarını kendi tatmin etmeye alışık değildi. Son iki yıl Raonaid, ne zaman istese hazır ve istekli olmuştu. Ama o gideli iki ay geçmişti ve Gwendolen hâlâ kendisine yasaktı. Nefsini biraz köreltse iyi olacaktı. Neyse ki öteki eli çalışıyordu, bu da ona yeterdi. Sırtüstü yatıp gözlerini yatağın süslü çardağına dikti. Bu hallere düştüğü için kendi kendine lanetler yağıdırıyordu.

Tam o sırada kapı vuruldu, Angus hemen doğruldu. "Defol!"

"Sen defol!" diye cevap verdi Lachlan koridordan. "Kapıyı aç!"

"Meşgulüm."

Bir sessizlik oldu. "William Kalesi komutanı Albay Worthington ile görüşemeyecek kadar mı meşgulsün? Dışarıda kapıyı yumrukladığımı bilmek istersin diye düşünmüştüm. Çok kızgın görünüyor."

“Kahretsin Lachlan,” dedi Angus alçak sesle ve yataktan fırladı. “Ben sana kızgınlık neymiş göstereceğim şimdi.”

Her zaman bir kadına arzu duymanın erkeği zayıflat-
tığını söylerdi, işte bu da kanıtıydı. Ergen bir oğlan gibi
yakalanmıştı.

Kapıyı açtı. “Arkasında İngiliz ordusuyla gelmişse eğer,
seni şatonun duvarlarından aşağı atarım.”

Lachlan bacakları iki yana açık halde koridorda durmuş,
fişeklere barut dolduruyordu. “Hayır. Sadece Albay ve on
kırmızı ceketli var. Ama gerçekten sabırsızlanıyor. Bence
bir an önce içeri almalıyız.” Lachlan fişegi tüfeğine yerleş-
tirdi.

Angus onu iterek geçti, merdivenlere yöneldi. “Nöbet-
çilere söyle kapıyı açsınlar. Albay’ı çalışma odasına götür.
Ben orada bekleyeceğim. Adamlarına da içki versinler.”

Kıvrılarak yükselen merdivenlerden çıkmaya başladı.
Bir saldırı tehlikesi karşısında bir erkeğin kanının nasıl tu-
tuştüğünü bilirdi. Kinloch’a olan tutkusu inanılmaz bo-
yutlardaydı. Öyle ki Gwendolen’i tamamen silmişti aklın-
dan.

Gwendolen surlara dayanarak aşağı, köprüde bekleyen
Albay Worthington komutasındaki bir grup askere baktı.

Hiç de okçuları, toplarıyla ufukta beliren sürpriz bir
kurtarıcı orduya benzemiyorlardı. Tam tersi, parlak kır-
mızı üniformaları içindeki askerler, yorgun ve bıkkın gö-
rünüyorlardı. Köprüde kapının açılmasını beklerken atları
burunlarından soluyarak kafalarını sallıyorlardı. Askerler-

den biri üç kez hapşırdı, tozdan şikâyet etti; ötekisi, sabahları burnuna keskin sirke çekmenin sorunu halledeceğini söyledi.

Kısacası ortada kahramanca bir savaş filan yoktu.

Albay Worthington cebinden düzgün katlanmış bir mendil çıkardı ve alındaki teri sildi. Arkalarındaki otlakta sineklerin vızıltısı duyuluyordu.

Sonunda devasa yeni kapılar açıldı ve hepsi avluya girdiler. Gwendolen daha iyi gözetleyebilmek için çatının öteki tarafına geçti.

Kırmızı ceketliler Lachlan tarafından nezaketle karşılandı, birkaç MacDonald askeri atlarını alıp ahırlara götürdüler. Askerler salona alınırken Lachlan da Albay'ı kuzey kulesine götürdü.

Gwendolen'in kalbi hızla atmaya başlamıştı. Albay, Angus'la konuşunca ne olacaktı? Gwendolen'in tarafını tutup Angus'u Kral'ın emriyle tutuklayacak, Kinloch'u yeniden MacEwen'lara verecek miydi? Yoksa Angus'un Kinloch'u ele geçirmesini kabul edecek ve kalenin saldırıya uğradığı ihbarının şatonun içinden biri tarafından yapıldığını ona anlatacak mıydı? En kötüsü de, acaba Angus ihbar mektubunu kimin gönderdiğini anlayacak mıydı?

BÖLÜM 10

Gwendolen, celladının yanına götürülmeyi bekleyen bir mahkum gibi odasında oturuyordu. Dışarıdan gelen her ses, eli baltalı bir celladın yaklaştığını haber veren uğursuz işaretlermiş gibi Gwendolen'i yerinden zıplattıyordu. Birisi gerçekten merdivenleri çıkıp oda kapısını vurduğunda o kadar gergindi ki aceleyle kapıyı açmaya koşarken bir tabureye çarpıp devirdi.

Tahmin ettiği gibi, şatonun ve ailesinin yeni sahibi ciddi bir suratla kapının önünde duruyordu. Elinde bir mumla odasına geldiği, onu rüyasından uyandırdığı ve yatağına girdiği geceden bu yana ziyaretine gelmemiştir Angus. Birden o gecenin anıları canlandı gözünde. Erkeğin bedenine sıkıca sarılan bedenini, boynunda gezinen dudaklarını, kiltinin örttüğü kalçalarına doladığı kendi bacaklarını anımsadı. Korkuyla karışık bir arzuyla tepeden tırnağa titredi.

Kaygılanacak bunca önemli sorun varken böyle şeyleri nasıl düşünebildiğine şaşıyordu. Müstakbel kocası elinde Gwendolen'in William Kalesi komutanına yazdığı mektubu tutuyordu.

Angus'un gözleri soğuk ve düşünceliydi.

Gwendolen olcakları kestiremiyordu. Büyük bir suçluluk duygusuyla Angus daha ağzını açmadan kendisini içeri davet etti. Bu arada midesi korkudan kaskatı olmuştu.

Angus içeri girdi, ihanetine daha fazla kanıt bulmak istermiş gibi odayı gözden geçirdi, sonra bakışlarını Gwendolen'e çevirdi. Tanrı yardımcısı oldu. Mektubu onun gönderdiğini biliyordu. Ettiği bağlılık yeminini bozmuştu. Kim bilir belki de kazandığı son zaferini kaybetmişti.

"Bana söylemek istediğiniz bir şeyler var sanırım," dedi konuya doğrudan girmeye karar vererek.

Angus'un hâlâ savaş yaralarıyla dolu elinde tuttuğu, kendi dikiş kutusundan alınmış siyah bir kurdeleyle bağlı küçük kâğıt rulosuna dikti gözlerini. Böyle bir anda bile ince uzun parmaklarından etkilenmişti Gwendolen.

Angus yaralı başparmağını kâğıdın üzerinde gezdirdi. "Bunu sen mi yazdın?" diye sordu.

Gwendolen bir cevap vermesi gerektiğinin farkındaydı ama sesi çıkmıyordu.

Angus dişlerini sıkarak gözlerini kaldırdı. "Sen mi yazdın?" diye tekrarladı.

Sesi ve tavrı Gwendolen'i yerinden sıçrattı. Sakin olmaya çalışarak adamın gözlerine baktı, başını salladı. Bütün suçu Mary'nin üzerine atamazdı. Zavalı kızın okuma yazması bile yoktu. Bu onun kabahatiydi ve sorumluluğunu almak zorundaydı.

Kendini Angus'un öfke fırtınasına hazırlamaya çalışırken bir yandan da düşünüyordu. Acaba onu dövecek miydi? Yoksa zindana mı atacaktı?

Angus elindeki kâğıda baktı yeniden. O ne yapacağına karar verene kadar Gwendolen sessizce bekledi.

Angus yavaşça pencereye doğru yürüdü, arkası Gwendolen'e dönük şekilde hiçbir şey söylemeden uzun bir süre durdu. Gwendolen kendini nasıl ifade edeceğini bilemiyordu. Özür dilemek istiyordu, çünkü verdiği sözü tutmamıştı. Oysa Angus pazarlıkta kendi payına düşeni eksiksiz yerine getirmişti. Onu asla incitmemiş, kötü davranmamıştı. Evlenmeden önce bekâretini almak için zorlamamıştı. Annesine karşı da hep saygılı olmuştu. Bir zamanlar annesine ait olan mücevherleri Onora'nın kullanmaya devam etmesine izin vermişti.

Kabullenmesi her ne kadar zor ve acı verici de olsa, vahşi savaşçı, MacEwen'ların yeminli düşmanı Aslan Angus'un bu konuda merhametli davrandığını itiraf etmek zorundaydı.

"Bana yalan söyledin," dedi Angus sonunda alçak bir sesle. Hoşgörülü, merhametli günler geride mi kalmıştı acaba?

"Evet, ama izin verirseniz açıklaya-"

"Sence böyle bir şansı hak ediyor musun?"

"Lütfen, Angus..."

Angus ricasını değerlendiriyormuş gibi uzun uzun düşünerek yüzüne baktı. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Dinliyorum."

Nasıl olduysa düzgünce konuşabilmeyi başardı Gwendolen. "Ben bu mektubu siz Kinloch'u ele geçirip beni karnınız olarak ilan ettikten sonraki sabah gönderdim."

Angus'un kaşları çatılmıştı ama genç kız kendini devam etmek için zorladı.

"Lütfen anlayın beni. Sizden korkmuştum, ailem ve klanım için bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyör-

dum. Kinloch, MacEwen'lara aitti. Babam öleli daha bir yıl olmuştu ve biz her şeyimizi kaybetmiştik. Sizden ne bekleyebileceğimizi bilmiyordum. Tek bildiğim acımasız bir savaşçı olduğunuz ve kendi politik çıkarınız için benimle evlenmek istediğinizdi. Hâlâ, bana sorma gereğini bile duymadan beni buna zorladığınız için, kullandığınız yöntemler yüzünden çok mutsuzum."

Angus her zamanki tehditkâr tavrıyla onu izlerken Gwendolen de daha büyük bir şevkle anlatmaya devam etti.

"Angus, siz bir savaşçısınız. O yüzden özgürlüğüm ve ailemin sahip olduğu şeyler için savaşmamı anlayışla karşılamanız gerekir. Kinloch babamın en büyük başarısıydı, ama şimdi o öldü ve öldüğü için de Kinloch benim için eskisinden de değerli. Ben sadece ailemi sizin zulmünüzden korumaya çalışıyordum."

Gwendolen hakaret ettiğini fark ederek susmaya zorladı kendini. Ama kendini ifade etmesinin başka bir yolu yoktu. Gerçek buydu.

"Benim buraya zulmetmek için geldiğimi mi düşünüyorsun?"

"Öyle anlaşıyor," dedi Gwendolen. "Evimizi zorla elimizden aldınız. Zalimce ve çabucak ezdiniz bizi. Bana isyan etmekten başka seçenek bırakmadınız."

Angus'un gözleri öfkeyle yanıyordu. "İhanetini gözdürdüm için yeterli mi bu açıklamalar sence?"

Gwendolen soruyu dikkatle düşündü, sonra çenesini kaldırdı. "Evet, bence yeterli. Anlaşmamızı bozduğumu kabul ediyorum. Ama korkmuştum ve bunun için beni suçlayamazsınız. Siz ürkütücü bir adamsınız. O zaman tek seçeneğimin bu olduğunu düşünmüştüm."

Angus gözlerini kısarak yaklaştı. "O zaman..."

"Evet."

"Korkmuştun..."

"Evet."

"Şimdi de korkuyor musun?" Parmağını kıvrarak yüzüne hafifçe bir fiske atarken gözleri sert ve sesi pürüzlüydü.

Gwendolen geri geri yürürken ayağı takıldı ve sırtüstü yatağa düştü. "Hem de nasıl!" dedi.

"Yani fırsatın olsa yine yaparsın aynı şeyi, öyle mi? Başka bir ordudan yardım ister, beni zorla buradan çıkartırdın, öyle mi? Ya da beni öldürtürdün belki?"

Gwendolen güçlükle nefes almaya çalışırken bütün bedeni titriyordu. "O duruma göre değişir."

"Nasıl?"

"Hangi ordu olduğuna bağlı olarak. Örneğin asla Fransız ordusuna başvurmazdım. Onlar muhtemelen sizin tarafınızı tutarlardı."

Angus elindeki minik kâğıt rulosunu kızın burnuna doğru salladı. "Bu ihanetinden dolayı seni bir güzel dövmeli, bir daha unutamayacağın bir ders vermeliydim." Gelip önünde dikildi, konuşmasını bekledi.

"Özür dilerim," dedi Gwendolen.

Angus'un göğsü hızla inip kalkıyordu. Dudaklarını ıslattı.

"Albay Worthington'un ne dediğini söyleyecek misiniz?" diye sordu Gwendolen.

"Ne duymayı umuyorsun? Beni tehdit edip Kinloch'u terk etmemi emrettiğini mi? Dediklerini yapmazsam Kral George'un kırmızı ceketli ordusuyla gelip başıma bir örse vuracağını mı?"

“Benimle dalga geçiyorsunuz.”

Angus biraz geri çekildi. “Bu mesajı göndermenin hiçbir yararı yoktu. İngilizlerin iki klan arasındaki anlaşmazlıklardan çok daha önemli sorunları var. Albay Worthington kendisi de öyle söyledi. İşimize karışmak istemiyor. Sen ne sanmıştın? Gelip babanın bu şato üzerindeki haklarını koruyacaklarını mı?”

Gwendolen yataktan uzaklaştı. “Bilmiyorum. Ona olan bağlılığımızın bir anlamı vardır diye düşünmüştüm. Bizler Hanover’lileriz. İki yıl önce koca bir Jakobit ordusunu yenilgiye uğrattık. Kralın, onun tacını koruyarak kazandığımız bu topraklardaki yasal haklarımızı savunacağını düşünmüştüm.”

Angus kılıcının kabzasını sıkıca kavradı. “Politika ve savaş hakkında hiçbir şey bilmiyorsun güzelim. Onlar babamın ölmesini istediler ve baban da kendi çıkarı için bu görevi üstlendi. Ödül olarak da Kinloch’u teklif ettiler. Baban da saldırdı. Krala bağlılık ya da onurla filan alakası yok bu işlerin. Bütün mesele toprak ve güç sahibi olmak, başka bir şey değil. Bir adam başka bir adamın evini elinden almaya kalkışmışsa söz konusu toprak ve güçtür.” Elindeki kâğıdı buruşturdu, pencereye doğru yürüdü. Uzun süre şatoyu çevreleyen otağa baktı. “Ben, bana ait olanları geri aldım ve Albay Worthington’un buna karışmak gibi bir niyeti yok. Bunun klanlar arası bir sorun olduğunu açıkça belirtti.”

“Yeni bir isyan başlatacağınızdan endişelenmiyor mu?”

“Ben burada barış içinde yaşayacağıma dair ona söz verdim.”

“O da size inandı mı?”

Yüz yüze gelmek için döndü Angus. "Verilen sözleri çok hafife alıyorsun güzelim. Bir erkeğin sözü o kadar mı değersiz senin için? Ya sen kendi verdiğin sözlere bu kadar mı değer veriyorsun?"

Gwendolen çok utanmıştı. Bir sandalyeye doğru yürüyüp oturdu. "Ben şerefimi her şeyden üstün tutarım."

"Ama teslim şartlarını konuşurken verdiğin sözü tutmadın. Sadık olacağına söz vermiştin."

Gwendolen başını öne eğdi. "Bu, anlaşmamız geçersiz demek mi?"

Karşısındaki adam evlenmek istediğine pişman olmuştu muhtemelen. Eğer ona güvenemeyecekse zindana bile atabilirdi. Ya da sürgüne gönderirdi. Sonra ne olurdu? Gwendolen evini ve ailesini terk etmeye mecbur edilirdi. Ailesi de burada bir MacDonald'ın buyruğu altında yaşamaya mahkûm olurdu. Ama o bu hatayı yapmasaydı, en azından kocasının yanında yönetime katılma ve kendi halkının haklarını koruma şansı olurdu.

Belki de annesi başından beri haklıydı. Belki de ona karşı çıkmak için gösterdiği bu sonuçsuz çabadan vazgeçmeli, Lord'un karısı olma ayrıcalığını kullanarak söz ve etki sahibi olmanın yollarını aramalıydı.

Bu hiç mutlu olmayacak demek değildi. Tanrı biliyor ya düğün gecesini merak ve arzuyla bekliyordu. Özellikle müstakbel kocasının bugünkü davranışlarına tanık olduktan sonra hayatının işkence ve dayakla geçmeyeceğine kesinlikle inanıyordu. Yaptıklarından sonra cezalandırılmayı hak etmesine rağmen Angus böyle bir şeye kalkışmamıştı. En azından şimdilik. Geçen hafta boyunca adil bir lider olduğunu herkese kanıtlamıştı. Ve çok yakışıklıydı. Her şey rağmen Gwendolen ona doğru çekildiğini hissediyordu.

Göz ucuyla hareketlerini izleyerek Angus'un kararını bekliyordu. Adam yanına yaklaştı ve önünde durdu. Kilti Gwendolen'in dizlerine değdiğinde, kalbi hızla atmaya başladı. Adamın varlığı bile onu tanımlayamadığı bir biçimde etkiliyordu. İçinden evliliklerini iptal etmemesi için dua etti.

Angus yaralı eliyle Gwendolen'in çenesini tutup yüzünü yukarı kaldırdı. Gwendolen'in kalbi deli gibi çarparken adam yüzüne bakıyor, ona bir daha güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

Gwendolen onun gözlerinin içine bakarak gerçek bir içtenlikle konuştu. "Size ihanet etmekle büyük hata yaptım. Ama eğer bana bir şans daha verirsiniz bir daha asla olmayacağına söz veriyorum. Ben dersimi aldım, eğer kabul ederseniz şu andan itibaren kendimi size adayacağıma yemin ediyorum."

Angus yavaşça yaralı parmağıyla genç kızın alt dudağına dokundu. Bu dokunuş Gwendolen'in içinde bir yerleri titretti. Belki de bu arzuydu. Kendi duygularını bile tanımlayamıyordu artık.

Özrüne cevap vermeden uzaklaştı, yüzünde gücenmiş gibi bir ifade vardı. Artık onu karısı olarak istemiyor muydu? Belki de ikinci bir şans için en ufak bir ümit bile yoktu.

Yine de Gwendolen vazgeçmeye hazır değildi henüz. Eteklerini toplayarak sandalyesinden kaydı, dizlerinin üzerine çöktü. "Ben Gwendolen MacEwen, size, Kinloch Lordu Angus Bradach MacDonald'a bağlılığımı sunuyorum. Size kendimi adayacağıma, dürüstlükle hizmet edeceğime ve size varisler vereceğime söz veriyorum."

Bir karga çirkin bir sesle bağırarak pencerenin önünden

geçti. Gwendolen kalbi heyecandan duracakmış gibi, Angus'un bir şeyler söylemesini bekliyordu.

"Kardeşin ne olacak?" diye sordu Angus sertçe. "Eğer dönerse verdiğin sözde duracak mısın?"

Gwendolen onun mavi gözlerine baktı. "Size söz veriyorum, kardeşim gelse bile size asla ihanet etmeyeceğim. Aranızı düzeltmek için elimden geleni yapacağım. Bir keresinde ona da toprak ve unvan vereceğinizi söylemişsiniz."

"Evet."

"Öyleyse sözüme sadık kalacağım. Teklifinizi kabul etmesi için kardeşimi ikna etmeye çalışacağım."

Angus'un yüzünden karanlık bir ifade geçti. Ama dudakları bambaşka şeyler söyledi. "O zaman yeminini kabul ediyorum."

Son derece rahatlamış bir şekilde eteklerini toplayarak ayağa kalktı Gwendolen. "Hâlâ benimle evlenmeyi istiyor musunuz?"

"Evet. Dört-beş gün içinde evlilik yeminlerimizi ederiz."

Gwendolen gözlerini kırıştırdı. "O kadar çabuk mu?"

"Uzatmanın anlamı yok."

Angus kımıldamadan öylece duruyordu. Elinde buruşturduğu kâğıda çevirdi gözlerini. Kısa bir süre düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibi kaldı, sonraya masaya doğru yürüdü. Şamdanlardan birini yaktı, elindeki kâğıdı mumun alevine tuttu.

"Bu mektubu gönderen hainin sen olduğunu kimse bilmeyecek artık," derken kâğıt yavaşça küle dönüştü ve Gwendolen'in gözleri önünde yok oldu. "Sadece mutfaktaki şu kadın var. Sır tutabilir mi?"

“Elbette.”

“İki klan da senin dürüst bir Kinloch gelini olduğuna inanmalı. Tersî şekilde davranmak yeni bir isyanı tetikler. Oysa ben burada barış istiyorum.”

“Ben de bunu istiyorum,” dedi Gwendolen.

Angus bir an yüzüne baktı.

Gwendolen onun hâlâ kendisine tam olarak güvenmediğinden kuşkulanıyordu. İleriki haftalarda kendisini dikkatle izleyeceğinden emindi.

Mumun alevi mektubu yakıp tükettiğinde Angus masanın üstüne dökülen külleri üfledi. “Bu konuda bir daha konuşmayacağız,” dedi kapıya doğru yürürken.

“Angus...” Gwendolen arkasından koridora çıktı. Angus elini suvara dayamış merdivenin başında duruyordu. “Bu yaptıklarından sonra, anlaşmamız hâlâ geçerli mi?”

Angus buz gibi bakışlarını ona çevirdi. Gwendolen gerileyince duvara çarptı. Angus onun kollarını tutarak kızı kendisiyle duvarın arasına hapsetti.

“Seninle sevişmek için düğün gecesine kadar bekleyip beklemeyeceğimi soruyorsan...” Bir an durakladı. “Şartları ihlal etmek çok kolay, hele bazıları zaten ihlal edilmişse.” Gwendolen nefesini tuttu. Angus onu yüzünü dikkatle inceledi. “Seni geriyor muyum bebeğim? Benden korkuyor musun?”

“Hayır, sizden korkmuyorum.” Ama aslında korkuyordu. Tanrı biliyordu ya, ödü patlıyordu.

Angus onun dudaklarına baktı, sonra teslimiyetini sınamış gibi uzun, derin, ıslak ve daha fazlasını isteyen bir öpücük kondurdu. Bir kolunu beline dolayıp onu iyice kendine çekti ve öteki kolunu duvara dayamaya devam

etti. Dili Gwendolen'in bütün sinir uçlarını uyardı, dudaklarından küçük bir zevk çılgılığı döküldü. Adamın sakalları çenesine değiyordu.

Angus yavaşça geri çekildi ve Gwendolen gözlerini açtı.

"O kadar heyecanlanma," dedi. "Merak etme, sözümü tutacağım. Kıymetli bekâretini birkaç gün daha saklayabilirsin."

"Teşekkür ederim."

"Teşekkürlerini düğün gecemize sakla," dedi Angus.

"O zaman teşekkür edeceksin bana. Hem de defalarca."

Çabucak merdivenlerden inerek gözden kayboldu ve Gwendolen derin bir nefes aldı.

BÖLÜM 11

Dört gün sonra Gwendolen, Tanrı'nın huzurunda kilise, bedenini ve ruhunu, evini çalan, ailesini katleden ve kendisini gelini olarak seçen adama bağlılık yemini ettikten sonra kocasının arkasından onun yatak odasına doğru yürüyordu.

Odada onlarca mum yanıyordu. Ocakta güçlü bir ateş vardı. Oda gül yaprakları ve şarap kokuyordu. Bütün bu sıra dışı güzellikler bile heyecanını yatıştıramıyordu. Biraz sonra İskoç Aslanı ile çırılçıplak yatağa girecekti. Angus arkasını dönerek, merdivenlerden beri kendilerini takip eden, alkışlarıyla, bağrıışmalarıyla kendilerini rahatsız eden sarhoş MacDonald askerlerine kötü kötü baktı. Adamlar hemen durdular, Angus kapıyı yüzlerine kapatırken, birbirlerini adeta ezerek merdivenlerden inmeye başladılar.

Angus anahtarı kilitte çevirdi, sonra Gwendolen'e döndü. Genç kız pencerenin önünde ne yapacağını bilemeden dikiliyordu. Uysal ve görevini bilen bir kadın olmak için verdiği sözleri hatırlayınca, titreyen elleriyle saçındaki tokaları çıkarmaya başladı. Sonra simsiyah saçlarını arkaya attı. Bu gece kocasını mutlu etmek için elinden geleni

yapmaya kararlıydı. Eğer mutlu olursa, belki Gwendolen zamanla güvenini yeniden kazanabilirdi. O zaman da daha rahat, daha güvenli ve etkin bir konuma sahip olur, kocasından bu kadar çok korkmazdı.

Angus gözlerini onun gözlerine dikmiş halde, yavaş yavaş yaklaştı. Önce şalını çıkardı. Belindeki deri kemeri çözdü, kilti ve kesesiyle birlikte çıkarıp hepsini yere attı. Sonra tuniğini başından çıkardı ve Gwendolen'in önünde çırılçıplak durdu.

Gwendolen'in dudakları aralandı, kocasının mum ışığında parlayan güzel bedenini izlerken soluğu kesildi. Sıkı, kaslı ve savaş yaralarının izlerini taşıyan gövdesiyle olağanüstü bir erkekti. Meraklı gözlerle göğsündeki çizgilere, bedenindeki gücü belirten şişkin adalelere baktı. Daha aşağı indiğinde erkekliğinin tamamen uyandığını gördü. Erkeklik organının haşmetli görünüşü Gwendolen'i hem şaşırtmış hem heyecanlandırmıştı. Bu işten sağ çıkabilecek miydi? Ne yapması gerektiğini nereden bilecekti? Kafası karmakarışık halde, bedeninden yükselen sıcaklıkla daha da gerildi.

Uzun süre konuşmadan birbirlerine baktılar. Söylenecek ne kalmıştı ki? Gwendolen bu gece kendisinden beklenenin farkındaydı. Kendini hazırlamak için elinden geleni yapmıştı.

Sakinleşmek ve annesinin öğütlerini tutmaya kararlı bir şekilde saçlarını tepesinde topladı, düğmelerini açması için sırtını kocasına döndü.

Angus onu soyarken hiç acele etmedi. Giysilerini teker teker çıkardı, yere bıraktı. Kalın brokardan korsajı, etekleri ve geniş, balina kemiğinden yapılmış iç eteği bir bir yere düştü.

Angus keten kombinezonunu başından çıkarsın diye Gwendolen kollarını kaldırdı. Sonunda Angus bir adım geri çekilerek solgun mum ışığında karısının çıplak bedenini seyretti.

“Korkma benden yavrum. Sana söz veriyorum, nazik olmak için elimden geleni yapacağım.”

“Elimde değil, sizden korkuyorum,” diye cevap verdi Gwendolen. “Çok değil, birkaç hafta önce avluda savaşmanızı ve onlarca adamımı öldürmenizi izledim. Her iştiğınızı nasıl zorla elde ettiğinizi gördüm.”

Gwendolen hafifçe titredi. Angus hemen elini uzattı, genç kadının koluna dokundu.

“Üşümüşsün sen. Gel. Yatağa gir. Biraz ısınır ve umarım benden daha az korkarsın.”

Üzerinde satenden bir çardak bulunan yatağa götürdü onu. Kalın yorganı açtı. Gwendolen yumuşacık kuş tüyü yatağa tırmandı. Ayaklarını çarşafın arasına uzattı.

Angus bütün mumları söndürdü, sonra o da yatağa girdi. Şimdi yüzü sadece ocaktan gelen ışıkla aydınlanıyordu. Gwendolen onun yakışıklı yüzüne, masmavi gözlerine, biçimli elmacık kemiklerine baktı. İskoç Aslanı Angus MacDonald artık resmen kocasıydı. Bugün erken saatlerde, kendi adamlarının ve Tanrı'nın önünde kendini ona adamıştı. Bu gece de kocası bu kutsal birleşmeyi mühürleyecekti. Onunla sevişecekti. Belki de rahmine bir çocuk koyacaktı.

Angus yavaşça kocaman ve ağır elini onun karnına koydu. Gwendolen gözlerini kapatarak rüyasındaki aslanı düşündü. Güçlü, egzotik, duyarlı aslan otlakta yanına gelmişti. Her yer rengârenk yaban çiçekleri ve gün ışığında

havada uçuşan polenlerle doluydu. Rüyasında tatlı bir yaz sığağıyla sarmalanmış gibiydi, hiç korkmuyordu. Aslanın sık yelesini okşamak istedi. Elini uzattı, yanına çekti. Aslan bileğini yaladı ve dili boynundaki o duyarlı bölgeyi buldu.

Gwendolen gözlerini açtığında Angus'u üzerinde gördü. Tenine değen teni ateş gibiydi. Gwendolen kollarını onun beline doladı.

"Hâlâ korkuyor musun?" diye sordu kısık sesle. Dudakları kızın kulağının arkasında geziniyordu.

Gwendolen yine gördüğü rüyayı düşündü. Hiç korkmamanın nasıl bir duygu olduğunu hatırladı. Aslana dokunmayı nasıl istediğini hatırladı. Ama ne yazık ki rüyalarla gerçekler farklıydı.

"Evet, ama yapacak bir şey yok."

Angus gözlerinin içine baktı. "Ancak sen istediğin zaman benim olacaksın yavrum, bu yüzden bırak seni hazırlayayım. Şimdi, benim için biraz rahatlayabilir misin?"

Gwendolen başını salladı.

"Acelemin yok," diye fısıldadı Angus. Dudaklarını onunkilere değdirdi, dilini içeri kaydırıldı. Bedeninin sıcaklığı Gwendolen'i şaşırtıcı şekilde rahatlatmıştı ve beklenmedik bir memnuniyetle iç çekti.

Angus başını eğdi, hafifçe yanağından öptü. Onun bu sakın davranışları Gwendolen'in gerginliğini oldukça azaltmıştı. Eli göğüs kafesi boyunca gezindi ve genç kızın tomurcuklanmış göğüs ucuna dokundu. Bir yandan boynunu aralık dudakları ve araştıran diliyle keşfederken diğer yandan parmaklarıyla kızın göğüs ucuyla oynuyordu. Gwendolen'in sırtı ardı ardına gelen bu şehvet dalgalarıyla ürperdi. Bacakları kendiliğinden açıldı ve Angus kasıklarının arasına iyice yerleşti.

Bütün vücudunu titreten bir arzuyla sarsıldı Gwendolen, kalçaları istemsiz olarak hareket etmeye başladı. Angus önce omuzlarını öptü, sonra göğüslerine indi. Uzun uzun, yorulmadan göğüslerini öptü, okşadı, yaladı. Gwendolen'in başı dönmeye, zihni bulanmaya başlamıştı. Maceranın daha yeni başladığının farkındaydı.

Ta içinde bir yerlerden güçlü bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti Gwendolen. Angus'un başını ellerinin arasına aldı, inledi.

Angus durdu, karısının yüzüne baktı. Gwendolen birden ateşli bir çılgınlığın içinde buldu kendini, kutlamalar sırasında şarabı fazla kaçırılmış olmalıydı... Ama hayır, bu öyle bir şey değildi. Bu çılgınlık bambaşka bir şeydi. Erotik ve heyecan vericiydi. Aslında, hayal bile edemeyeceği şekilde, zevk almaya başlamıştı.

Angus gözlerini ondan ayırmadan elini aşağı uzattı, bacaklarının arasını okşamaya başladı. Beş gece önce kendisine yaptıklarının anısı Gwendolen'in aklında hâlâ taptaze duruyordu. Erkeğin yüzündeki ifadeyle cesaretlendi ve içtenlikle onu mutlu etmek istedi.

Elini uzattı, cinsel organını avuçladı, büyüklüğünü ve sertliğini hissedince çok şaşırdı. "Sana nasıl dokunmalıyım, göster bana," dedi.

"Çok iyi gidiyorsun tatlım. Benim bir şey söylememe gerek yok."

Gwendolen giderek artan bir tutkuyla okşadı onu. Erkeğin tepkisindeki yoğunluk -nefesinin kesilmesi, kalçalarının hareketi, öpücüklerinin artan tutkusu- Gwendolen'e doğru yolda olduğunu kanıtlıyordu.

Daha fazlasını keşfetmek için okşamalarını sertleştirdi-

gi sırada kocası bileğini tuttu. "O bölgeye fazla sert davranma güzelim. Daha yumuşak ol."

"Canını mı acıttım?" diye sordu Gwendolen, korkmuştu.

"Daha beterini gördüm."

Dudakları yine genç kızın kileri buldu, ikisi de birbirlerini keşfetmeye devam ettiler. Gwendolen sırlıslık olana kadar Angus okşamalarını sürdürdü. Sonra duruşunu değiştirdi, cinsel organının şişmiş başını genç kızın hassas kadınlığına dayadı.

"Benim için hazırsın, hissedebiliyor musun?"

Gwendolen başını salladı, artık karısı olmanın zamanı gelmişti. Artık ona ait olacaktı. Başka hiçbir erkek kocasına şimdi sunacağı şeye sahip olamayacaktı.

Angus kendini sertçe ileri doğru itti ve bekledi. "Canın acıdı mı?" diye sordu.

"Biraz," diye cevap verdi Gwendolen, "ama durma."

Angus biraz daha itti kendini, bu sefer daha derinlere. Genç kızın yüzü acıyla kasıldı ama normaldi, çünkü erkekliği inanılmaz büyüklükteydi.

"Bitti mi?" diye sordu Gwendolen dudaklarını ısırarak. Elleriyle kocasının omuzlarını sıkı sıkı kavramıştı.

Angus son bir hamleyle genç kızın derinliklerine girdi ve Gwendolen artık bakire değildi.

Bedeni acıyla sızlarken daha fazlasını istiyordu.

Angus alışması için kısa bir süre bekledi sakince. "İyi misin?" diye sordu.

Büyüleyici bir ateş bütün duygularını altüst ediyordu. Gwendolen kendisi gibi değildi sanki. Hissettiği acı, duyduğu arzusun yanında önemsiz kalıyordu. Erotik duy-

gular vücudunu sel gibi kaplamıştı. Bu arada Angus da çıldırtıcı bir ritim tutturarak içinde gidip gelmeye devam ediyordu. Omuzlarına sıkıca yapıştı ve bacaklarını kalçalarına doladı, erkeğin santim santim içinde hareket etmesini giderek artan bir zevkle izledi.

Angus'un bedeni terden sıırıslıslam olmuştu. Gwendolen bir çığlık atarak başını yastıklara bıraktı. Artık onun olmuştu. Tohumlarını içine bıraktığı zaman birliktelikleri sonsuza kadar mühürlenmiş olacaktı.

Annesi haklı çıkmıştı. Bu iş gerçekten çok zevkliydi.

Tırnaklarını kocasının kalçalarına batırarak onu kendine çekti, olabildiğince derinlere.

Angus, Gwendolen'in kendisine isteyerek teslim olmasından çok etkilenmişti. Bu en mahrem birleşmeye karşı çıkmamıştı. Aksine bedenini, hayatını, geleceğini ellerine seve seve teslim etmişti. Çok sıra dışı bir şeydi çünkü hiçbir kadın, özellikle de hiçbir bakire kendini böyle bırakmazdı.

Bir yandan da aklının daha karanlık ve şüpheci yanıyla düşününce, bu koşulsuz teslimiyetten biraz rahatsız olmuştu açıkçası. Angus bir kadına tutkuyla bağımlı olmak istemiyordu. Hele karısına asla. Cinsel rahatlama, evet. Güç, kesinlikle. Ama tutku? Kulenin tepesinden MacEwen'ların kızını eş olarak seçtiğini bağırarak ilan ederken, bunu kastetmemişti.

Ama şu an, psikolojik analiz yapmak için uygun bir zaman değildi. Önemli olan tek şey, onun vücuduna duy-

duğu açlığı gidermekti. Yavaşça sevişmelerine yoğunlaştı yeniden. Karşı konulamaz bir arzuyla ileri geri hareketlerine devam etti. Çok geçmeden, yaklaşmakta olan orgazmın ateşini derinden hissetti. Hareketleri hızlandı.

Yıllardır böyle bir zevk yaşamamıştı. Orgazmını durdurmaya çabaladıysa da faydası olmadı. Hayatında ilk kez sevişiyor gibiydi. Ama daha önce bir bakireyle sevişmediği kesindi.

Gwendolen'i düşünemedi, büyük bir patlamayla inleyerek içine boşaldı. Titredi. Gwendolen tırnaklarını sırtına geçirdi. Sert, vahşi ve olağanüstü bir orgazmdı. Derin bir nefes alarak Gwendolen'in yumuşak bedeninin üstüne yığıldı.

"Beklediğim şey bu değildi," dedi Gwendolen hâlâ ona sarılmışken.

"Benim de."

Aslında Angus'un içinden yataktan kalkıp odadan çıkmak geliyordu. Ama bir şekilde bu arzusunu engelledi ve kızın üstünden yana devrilerek gözlerini yatağın üstündeki süslü kameriyeye dikti.

"Seni memnun edebildim mi?" diye sordu kız o tatlı, masum sesiyle. Angus ne kadar farklı bir çift olduklarını düşündü.

Angus gözlerini kaçırarak, "Çok iyiydin," diye cevap verdi.

Gwendolen durakladı. "Bir dahaki sefere daha iyi olmaya çalışacağım. Söz veriyorum. Biraz gergindim de."

Angus yastığın üstünde başını çevirdi ve ona baktı. "Yanlış bir şey yapmadın."

Koca bir yalandı. Gwendolen ona çok sıkı sarılmış ve

çok çabuk kendine bağlamıştı onu. Angus'un büyük bir öfkeyle karşı çıkmasının nedeni buydu.

Angus yataktan kalkıp ateşin karşısına geçti. Bir süre gözlerini alevlere dikip çırılçıplak ateşin önünde durdu. Demir maşaya uzandı, ocaktaki kütükleri karıştırdı. Kıvılcımlar bacadan yukarı uuştular.

Maşayı yerine astı, biraz önce sandalyenin üstüne fırlattığı tuniği almak için uzandı. Genç kız izlerken, tuniğini başından geçirdi. Artık Gwendolen de yataкта doğrulmuş, arşaşları göğsünde toplamıştı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Angus şalını yerden aldı, beline doladı. "Evet. Aşağıya gidiyorum. Bira ieeğim."

"Ama neden? Yataкта kalmak istemez misin? İstersen bana yeniden sahip olabilirsin. Her şeyi seni mutlu edecek şekilde yapmayı  ğretebilirsin bana."

Bu kışkırtıcı cevaba sinirlendi Angus, bir yandan da şalıyla boğuşuyor, broşu bir türlü yerine takamıyordu. Bu arada odadan çıkma fikrini yeniden düşünmeye başladı. Çünkü Gwendolen'in tam karşısında, yataктаki çırılçıplak görüntüsü aklını karıştırmıştı. Baştan ıkarıcı teklifi kulaklarında çınlıyordu. Kalsa da ona birkaç şey daha  ğretse fena mı olurdu?

"Ne zaman döneceksin?"

Nihayet broşu yerine taktı ve Gwendolen'e sırtını döndü. "Bilmiyorum, ama sen beni bekleme. Eğer daha rahat hissedeceksen kendi odana dönebilirsin."

Gwendolen'e bakmamaya  zen gösteriyordu. Ama buna gerek yoktu, genç kadının kırıldığı sesinden belliydi. Sonuçta düğün geceleriydi bu.

"Burada kalmanı tercih ederim," dedi Gwendolen. Sesi

şimdi daha az masum, şatonun fethedildiği gün Angus'un gözlemlediğinden daha az gururlu ve savunmacıydı.

"Biraz daha kalabilirim," derken sandalyeye oturdu, çizmelerinden birini ayağına geçirdi. "Sadece sarhoş olmak istedim."

Gwendolen yatakta dizlerinin üzerine oturdu, çarşafı hâlâ önünde tutuyordu. Yatakta emekleyerek Angus'a yaklaştı. "Böylece şehvetimin ateşi sönmüş mü olacak?"

Angus büyük bir şaşkınlıkla baktı, sonra gülmesini engelleyemedi. "Tanrı yardımcım olsun, kadın! Ne yapacağım seninle ben?"

"Nasıl yani?"

İkinci çizmeyi de ayağına geçirdikten sonra ayağa kalktı. "Bu saflığın ve erdemin altında bazen keskin dişli bir kaplan var sanıyorum. Ben ne biçim bir kadınla evlenmişim Tanrım?"

Gwendolen kaşların çatı. "Her seviştığımızda bırakıp gitme ihtiyacı duymasan beni daha iyi anlayabilirdin belki."

"Her sevişmemizde mi? Daha bir kez seviştik tatlım."

"Ne demek istediğimi anladın. Geçen sefer... Yatağıma gelmiştin hani... Çok kalmamıştın..."

Angus birden duvarlar üstüne geliyormuş gibi hissetti. Kapıya yöneldi. "Sana bir şey açıklamak zorunda değilim. Burada Lord benim. Ne istersem onu yaparım, canım isterse bu odadan çıkar giderim."

Kapıyı ardına kadar açtı.

"Karını tatmin olmamış bir halde mi bırakacaksın?"

Kapının önünde kalakaldı. Kızgınlık ve şaşkınlık iç içe girmişti.

Angus arkasını döndü, yeniden odaya girdi. Gwendolen gözlerini kocaman açtı, dehşete kapılarak haddini aştığını fark etti. Bu sefer gerçekten sınırı aşmıştı.

Angus kapıyı tekmeleyerek kapattı, yatağa doğru yürüdü. Kanıtlayacak bir şeyi vardı şimdi. Aslan Angus hiçbir kadını tatmin etmeden bırakmamıştı, karısını ise asla bırakmazdı.

Gwendolen korkudan donakalmış bir halde kocasını izliyordu. Bir dakika önce arzularının esiri oluyor, kocası tarafından cennete uçuruluyor ama bir dakika sonra odanın öteki tarafından aynı erkeğe bağıyor, hakaretler savuruyor, onunla yatmak için yalvarıyordu.

Angus'u sinirlendirmek istememişti ama kendisini bu halde bırakıp gidemezdi. Bu onların gerdek gecesiydi ve birkaç dakika önce onun sayesinde genç kızıktan kadınlığa adım atmıştı.

Angus yatağın kenarına kadar geldi. Tam önünde bir yeri işaret ederek, "Buraya gel!" dedi

Gwendolen onun işaret ettiği yere kadar emekleyerek geldi.

"Şimdi sırtüstü yat."

Emrettiği gibi yaptı. Angus kollarını kızın kalçalarına sardı ve onu yatağın kenarına kadar çekti. Ellerini dizlerine koydu, gözlerini gözlerine dikti. Gwendolen'in bacakları erkeği için açıldı.

Angus ayakları yerde, öne eğilerek göğüslerini öpmeye başladı. Elleri kızın iki yanını, kalçalarını, okşayarak aşağı

indi. Sonra dudaklarını dümdüz karnına indirdi. Diliyle göbek deliğine bastırđı.

Angus kalçalarını öperken Gwendolen özlem ve heyecanla daha fazlasını bekliyordu.

"Beğendin mi yavrum?" diye sordu Angus baştan çıkaran, alçak bir sesle. "Benden istediğın bu mu?"

Gwendolen sadece başını sallayabildi, o arada Angus yere diz çökmüş dudaklarını kasıklarının iç kısmında gezdirmeye başlamıştı. Ağzı ve dili kadınlığının en mahrem yerlerinde dolaşırken Gwendolen alçak sesle inledi.

Angus bekâretini alıp tohumlarını içine bıraktıktan sonra Gwendolen her şeyi öğrendiğini sanmıştı. Ama bu seferki tamamen yeni ve inanılmaz bir deneyimdi. Evlilikte ilişkinin ne kadar mahrem ve tatmin edici olabileceğini hiç bilmiyordu. Angus onu çılgınlığın sınırlarında dolaştırıyordu.

Gwendolen yatağın üzerinde kıvranıyor, duygularına bırakıyordu kendini. Sonunda orgazm noktasına ulaştı. Çarşafı iki eliyle kavrayarak cıgıllıklar atıyordu. Bu arada Angus da dilini kızın içine sokup çıkarmaya devam ediyordu. Sonunda kolları iki yanına düştü, yorgunluktan ve heyecandan bayılmak üzereydi.

Angus ayakları üzerinde doğruldu ve ellerini kızın iki yanına, yatağın üstüne dayadı.

Gwendolen gözlerini açtı. Sersemlemiş gibiydi. Sarhoş olmuştu sanki. Ve çok mutluydu.

"Şimdi tatmin oldun mu?" diye sordu Angus.

Beynini kaplayan yoğun arzu dumanının arkasından doğru dürüst düşünemese bile, başını sallamayı becerdi.

"Güzel. Belki artık biraz huzur bulmama izin verirsin."

Angus kapıya doğru yürüdü. Ama açmadan durdu. "Kahretsin!" diye fısıldadı.

Gwendolen ne olduğunu anlamak için dirseklerine dayanarak doğruldu. Angus ona döndü.

"Bu halde aşağı inemem." Cinsel organı ayaklanmıştı yine. Kiltinin önü düz durmuyordu. "Bir kez daha var mısın?"

"Ah, evet," dedi Gwendolen nefes nefese. "Tam anlamıyla tatmin olduğuma göre hazırlığa da gerek yok."

Güçlü kocasının bakışları arzuyla alev alev yanmaya başladı. "Emin misin?" diye sordu. "Çünkü kendimi çok enerjik hissediyorum. Bu seferki biraz uzun sürebilir."

"Kesinlikle eminim." Tek istediği kocasını yine içinde hissetmekti

Angus ayaklarını açarak yere sağlamca bastı ve bu kez büyük bir kolaylıkla kızın içine kayd. Sevişmeleri hayli uzun sürdü. Sonunda Angus derin bir doyumluk hissiyle karısının üzerine yığıldı.

Bir dakika sonra toparlandı ve yatağa tırmandı, kapıya gidemeyecek kadar tükenmişti. Giysilerini çıkarıp attı ve koca bir meşe ağacı gibi yastıklara devrildi.

Sabaha kadar yataktan çıkmadı. Bu arada Gwendolen kocasının seksteki uzmanlığına bağımlı olmuştu bile.

Ve sevişmede ilk dersini başarıyla almıştı.

BÖLÜM 12

Angus, Büyük Salon'un etrafında kılıcıyla geniş daireler çizerek yürüyor, sabırsızlıkla Lachlan'ın gelmesini bekliyordu.

Daha kahvaltı etmemişti. Çok erkendi. Ama gerginliğini atmak için vücudunu çalıştırıyordu. Çünkü gerdek gecesi umduğundan daha karmaşık geçmişti. Gwendolen bütün gücünü tüketmişti. Bu yüzden güçten düşmediğini kanıtlamak zorundaydı. Aksi halde bazı tabuları yıkmış olacaktı.

Sonunda Lachlan büyük kemerli girişte görüldü. Yanındaki duvara dayandı. Uzamış sakallarıyla yüzü gölgelenmiş, gözleri uykusuzluktan kızarmıştı. Angus'un kendi kendine kılıcıyla oynamasını izledi bir süre, sonra esneyerek toparlandı.

"Böyle bir günde, güzel yeni gelininle yatakta olman gereken bir günde, bu saatte beni yataktan kaldırmak için geçerli bir nedenin vardır umarım. Kahretsin Angus, daha bir saat önce uykuya daldım ben."

“Ne yaptın bütün gece?” diye sordu Angus sinirli bir şekilde.

“Eh, bilirsin işte. Her zamanki şeyler. İçtik, şarkı söyledik, gevezelik ettik.”

“Bir süre MacEwen kadınlarına yaklaşmamanızı söylemiştim.”

“Merak etme. Dün akşamki küçük arkadaşım köyden bir MacDonald’dı.”

Lachlan kılıcını çekti, ileri geri adımlar atarak birbirlerini tarttılar.

Birden Angus saldırıya geçti ve çeliğin çeliğe çarpmasından çıkan sesler salonun duvarlarında yankılandı. Hâlâ Kinloch kapılarına dayandığı günkü adam olduğunu hissetmek istiyordu. Karısına karşı duyduğu arzunun kendisini bozmayacağını kanıtlamak istiyordu.

Lachlan’ın saldırgan bir hamlesini savuştururken, beyrinde özel bir anı canlandı. Şafaktan biraz önce Gwendolen’in yanağından süzülen bir damla yaşı nasıl sildiğini anımsadı. Gwendolen başını kaldırıp bakmış ve çok mutlu olduğunu söylemişti. O zaman Angus kendisinden hiç beklenmeyen bir şey yapmış, onu kollarının arasına almıştı.

Lachlan ani bir atak yaptı.

Angus, ürkütücü bir savaş çılgılığı atarak kendisini kuzenin savurduğu kılıca karşı savunmaya geçti.

“Bu sabah dövüşmekte bu kadar ısrarlı olman için bir neden mi var?” diye sordu Lachlan. “Gelinin seni kapı dışarı etmedi değil mi?”

“Hayır.”

Birkaç dakika daha sertçe dövüşmeye devam ettiler.

“Hepsi bu kadar mı?” diye sordu Lachlan salonda bir tur atarken. “Gerdek gecen hakkında bütün söyleyeceğin bu kadar mı?”

“Söyleyebileceklerim bu kadar.”

Lachlan tekrar атаға geçti. “Pişman olamazsın, değil mi? Karından memnun kaldın mı?”

“Kapa çeneni Lachlan, dövüş benimle.”

Daha sonra, ikisi de ter içinde nefes nefese kürsüye oturdular. Angus, Lachlan’a bir havlu fırlattı.

“Biliyorsun,” dedi Angus yüzünü silerken. “Asla Gwen-dolen MacEwen gibi biriyle evlenmeyi düşünmemiştim. Kafaları yerine aletleriyle düşündükleri için sadece aptal erkeklerin güzel kadınlarla evlendiğine inanırdım.”

“Aşk erkekleri güçsüzleştirir,” diye ekledi Lachlan. “Her zaman öyle dersin.”

Angus tavan kirişlerinin arasındaki yuvaya baktı, ama kuş orada değildi. “Kızın kardeşinden bir haber var mı?”

“Hiçbir haber yok. Ama ben onu yakalamaları için beş adamımı gönderdim. İçlerinden hiç olmazsa biri bir şeyler öğrenmiş olabilir. Biraz zaman gerek, hepsi bu. Bu arada, Onora’dan bir sürü ilginç şey öğrendim. Çok cilveli bir kadın, aynı zamanda Kinloch ve köyde yaşayanlar hakkında inanılmaz şeyler biliyor.”

Angus havluyla yüzünü sildi. “Onu böyle kullandığın için cehennemde yanacağından korkmuyor musun?”

Lachlan kıkırdadı. “Hayır, çünkü o da beni kullanıyor. İnsan ayartmada üstüne yok. Ama gösterip de vermeyen cinsinden.”

“Esprilerini kendine sakla,” dedi Angus kollarını silerken. “Ve lütfen önceliklerini unutma. Senin en önemli gö-

revin sağlam bir savunma oluşturmak. En güvenilir adamlarını burçlara yerleştir. Sürekli keşif kolları göndermeyi ihmal etme.”

“Her şey kontrolüm altında.”

“Bu sabah kimse şatodan ayrıldı mı?”

“şimdiye kadar kimse çıkmadı.”

“Ben çıkayım o zaman.”

Lachlan onu dikkatle süzdü. “Emin misin? Yatağında bekleyen güzel bir gelin yok mu senin?”

“Evet, ama o dün gece bu hakkını fazlasıyla kullandı. şimdi yeniden g kazanmam gerek.”

Lachlan başını arkaya atarak kahkahalarla güldü.

Biraz sonra Angus nöbetçileri kontrol etmek için surlara ıktı. Bulunduğu yerden ufka baktı uzun uzun, sonra mutfağa gitti ve bir elma alıp ahırlara doğru yürüdü. Seyi-se geri çekilmesini, atını kendisinin eyerleyeceğini söyledi. şişini bitirdikten sonra atına atladı, ana kapıya doğru sürdü.

Asma köprüden dörtnala geçerken atın toynaklarının kalın tahtalar üzerinde çıkardığı sesler kulaklarını doldurdu, sonra iğle kaplı tarlalardan geçerek ormana doğru ilerledi. Ormanın derinliklerine girdikçe koyu gölgeler Angus’u ürpertti. Bir an için durakladı, çamların taze kokusunu içine çekti, yakınlarda bir yerlerde hızla akan derenin sesini dinledi. Başının üstünde sincaplar muhabbettediler.

Uzak ve rzgrlı bir adada geçen iki yıllık sürgünden sonra yeniden eve döndüğü için mutluydu. Burada ken-

dini huzur içinde hissediyordu ve hiç böyle olacağını düşünmemişti. Ama olmuştu işte.

Aynı zamanda şundan da çok emindi ki Kinloch üzerinde kontrol sahibi olmak istiyorsa çok ama çok dikkatli davranmalıydı. Güzel karısı tarafından kafasının dağıtılmasına asla izin veremezdi. Gwendolen'in erkek kardeşi bulunana kadar her zaman bir saldırı tehlikesi vardı. Angus dikkatini asla dağıtmamalı ve öncelikle Gwendolen'le neden evlendiğini unutmamalı, kendi ailesiyle onun ailesi arasındaki ilişkileri geliştirmeli ve Kinloch'ta huzurlu bir yaşam kurmalıydı.

Bir de varis sorunu vardı, bu yüzden onunla yatmaya devam edecekti. Bu da göreviydi ve sonuna kadar yerine getirmeye karalıydı. Eğer şansı varsa şehvetinin ateşi zaman içinde küllenir, sürekli onu düşünmek huyundan vazgeçerdi. Belki hamile kaldığında onu arzulamayacağı kırırdı.

Ama şu anda hamile değildi.

Atının başını şatoya doğru çevirdi, Gwendolen'in uyanıp uyanmadığını, sessizce koynuna girse nasıl tepki vereceğini düşündü. Bedenini özlemişti. Atını mahmuzladı, dörtnala ormanın içinden geçerken çalılırların arasına çömelmiş MacEwen askerlerinin kendisini öfkeli ve düşmanca gözlerle izlediklerini fark edemedi.

İskoçya'da uzun, güneşli ve kurak günlerin ardından bir ay boyunca yağmur yağdı. O ıslak ve çamurlu havaya rağmen Kinloch'un askerleri her gün ormanı kontrol etti,

surlardaki nöbetçiler gece gündüz burçlarda dolaşarak bir saldırıya karşı şatoyu korudu.

Angus güvenlik konusunda en çok sadık kuzeni Lachlan'a güveniyordu. Kinloch'a bir varis vermek görevi ise kendisine aitti. Bu görevi yerine getirebilmesi için çok çalışmalıydı, çok.

Angus ve Gwendolen dışarıda havanın nasıl olduğuna aldırmandan tüm öğleden sonralarını içeride geçiriyorlardı. Geceleri de bir onun bir diğerinin yatak odasını paylaşıyorlardı.

"Lachlan'da hep burada mı yaşadı?" diye sordu Gwendolen. Sabahın geç saatleriydi, Angus'un yatağında, çıtır çıtır yanan ateşin karşısında çırılçıplak yatıyorlardı. Oda sıcaktı ve onlar örtülerin altında çok rahat ve keyifliydim. Angus başını yastıktan kaldırıp aşağı doğru, Gwendolen'e baktı. Yatağın karşılıklı uçlarında yatıyorlardı. Gwendolen başını ayakucundaki yastığa koymuştu, Angus da onun ayaklarına masaj yapıyordu.

"Evet. Biz beraber büyüdük," diye anlattı Angus. "Her konuda rakiptik. Ben ondan daha hızlı koşardım, o benden daha iyi nişancıydı."

"Kılıç oyunlarında nasıldınız? Kim yenerdi?"

"Güçlerimiz denkti, bugüne kadarki bütün karşılaşmalarımız berabere bitmiştir."

Gwendolen ayak başparmağını Angus'un omzundan aşağı, kolu boyunca gezdirdi. "Bu yaralardan kaç Lachlan'la yaptığınız çocukluk oyunlardan kalma? Hepsini savaşlarda almış olamazsın."

"Yarısından fazlası arkadaş hatırası. Ya dikkatsizlikten ya da aşırı sarhoşluktan."

Gwendolen'in gözleri heyecanla parladı. "Kılıçla dövüşmeyi öğretir misin bana? Belki bir gün gerekebilir. Ne zaman karının korumasına ihtiyacın olacağı belli mi olur?"

"Beni sen mi koruyacaksın?" Genç kadının bacağına sertçe çimdikledi.

"Ayy!" Gwendolen örtülerin altından bir tekme savurdu.

Çarşafların arasına dalan Angus kızın tarafından çıktı. "Hamile misin?" diye sordu.

"Bu soruya nasıl cevap verebilirim bilmiyorum," dedi Gwendolen. "Evleneli daha bir ay oldu."

"O kadar çok birlikte olduk ki, bana bir sene olmuş gibi geliyor."

Gwendolen adamı yine tekmelemek istedi ama parlak mavi gözlerine dalmaktan başka bir şey yapamadı.

"Bu normal midir?" diye sordu. "Bütün evli çiftler yatakta bu kadar çok mu vakit geçirir?"

"Sanmıyorum. Bence biz anormaliz."

Gwendolen kızmış gibi yaparak, "Senin anormal olduğun kesin. Uykunda dişlerini gıcırdattığını biliyor musun?" dedi.

Angus gözlerini kıstı. "Sen nereden biliyorsun, geceleyin beni mi gözetliyorsun?"

"Ara sıra."

"Neden?"

Parmağını kocasının dudaklarında dolaştırdı, baştan çıkarıcı bir sesle, "Çünkü bu güzel dudaklar beni büyülüyor. Onlarla yaptıklarına bayılıyorum," dedi.

"Ben de teninin kokusuyla büyüleniyorum." Angus yavaşça kızın üzerine doğru yuvarlandı. "Özellikle bu omuz-

ların..." Burnunu karısının kolunun iç tarafına sürdü. "Ve bileklerin... Ellerin... Minik tatlı memelerin..."

Onlardan birinin ucunu ağzına aldı, genç kızı arzusunun doruklarına çıkartana kadar yaladı.

Gwendolen vücudunu gevşek bıraktı, gözlerini kapattı. Cesur, arzu dolu bu Aslan'a fena halde bağlanmıştı. Oysa onun hislerine karşılık vermediğini biliyordu, aralarında hep bir uzaklık vardı, sevişiyorlarken bile.

Angus bir çocuk istiyordu. Gwendolen de bunu çok iyi biliyordu. İlişkilerinin Angus'un hayatında sadece eğlenceli bir ara olduğundan kuşkulanıyordu, savaşçı hayatından uzaklaşabildiği keyifli saatlerdi bunlar. Hamile olduğu belli olur olmaz adam geri çekilecek, yeni bir hamileliğe hazır olana kadar Gwendolen onu göremeyecekti muhtemelen.

Ama Gwendolen için durum öyle değildi. Bütün hayatı boyunca aşk ve bağlılık üzerine kurulmuş bir evlilik düşlemişti. Başlangıçta birbirlerine düşman oldukları halde, evliliklerinin ilk ayının bu kadar tutkulu geçmesi Gwendolen'i bile şaşkına çevirmişti. Angus'u şato kapılarını fırtına gibi zorlarken ve daha sonra avluda onlarca MacEwen'i öldürürken izlemişti. O anda duyduğu nefret ve öfkeyi hâlâ hatırlıyordu. Babası kızının düşmanı tarafından nasıl büyülendiğini görseydi ne düşünürdü acaba?

İki gece önce Gwendolen rüyasında ilk oğullarının evlendiğini görmüştü. Angus bütün babalar gibi gururlu ve sevgi doluydu. İki yanı keskin ünlü İskoç kılıcını oğluna düğün armağanı olarak veriyordu. Rüyasından mutlu bir şekilde uyanmıştı Gwendolen. Rüyaların bazen gerçek olduğunu biliyordu. Olabilirdi. Kendisinin birçok rüyasının

gerçek olduğunu görmüştü. Aslan da gerçek olan rüyalarından biriydi.

Bir saniye sonra kocası yanına sokulmuş, onu kollarının arasına almıştı. Gwendolen gümüşü sabah ışığında Angus'un yüzüne baktı ve aralarındaki ilişkinin günün birinde sadece seksten daha fazla bir anlamı olması için içinden dua etti.

Kocasıyla daha derin, daha anlamlı bir ilişkisi olsun istiyordu. Sadece görev için birisiyle yaşayamazdı. En azından Angus'la yaşayamazdı.

Bu gerçeğin farkına varmak Gwendolen'ı dehşete düşürdü.

BÖLÜM 13

Onora kemerli koridorlardan birinde yürürken, hiç beklemediği bir anda bir köşeyi dönerken Lachlan MacDonald ile çarpıştı.

“Vay, vay, vay...” diye mırıldandı Onora ve şalından tutarak onu kameriyenin gölgesine çekti. Lachlan kadını duvara kadar takip etti, kolunu başının üstünden duvara dayadı.

“Beni mi takip ediyordunuz Leydi MacEwen?” diye sordu. Gözleri pırıl pırıl, sesi baştan çıkarıcıydı. Onora tepeden tırnağa ürperdi.

Tanrı yardımcısı olsundu, bu adamla daha geçen akşamki konuşmalarının etkisinden kurtulamamıştı. O gece Lachlan Büyük Salon’da sınırsız bir sesle iltifatlar fısıldamıştı ona. Büyüleyici bir erkekti. Bir kadını iki dakikada etkileyip yatağa atabilirdi. Onora seve seve onun avladıklarından biri olmaya razıydı. Gerçi adamdan on yaş daha büyük ve inanılmaz tecrübeliydi ama olsun.

“Kesinlikle hayır efendim,” diye cevap verdi Onora

parmağını göğsüne dokundurarak, bunu hep yapabilmeyi diledi içinden. "Ama herhalde siz beni takip ediyorsunuz."

Lachlan'ın gözleri ilgiyle parladı. "Eğer öyle olsaydı ne yapardınız? Nöbetçileri çağırıp dövdürür müydünüz?"

Onora durumun garipliğine gülerek başını iki yana salladı. Bir erkeğin kendisini böyle etkilemesine asla izin veremezdi. Genelde tam tersi olurdu, ona âşık olanlar bir daha bu tutkudan kurtulamazlardı.

Belki de bu yüzden uzun yıllardır kendine çok güveniyordu.

Ama Lachlan MacDonald öteki erkeklere benzemiyordu. O sıra dışı biriydi. Korkunç yakışıklı ve muhteşem kasları olan biriydi, o yürek hoplatıcı gülümsemesinde cinsel vaatler gizliydi. Çağrıştırdığı mahrem şeyler için arzuyla dolduruyordu.

Onun gibi erkekler suçlu ilan edilmeli, diye düşündü Onora erkeğin şalının ucuyla oynarken. Çünkü kendisi gibi güçlü kadınları kısa sürede acınacak aptallar haline getiriyorlardı.

"Bu gece geç vakit odama gelir misiniz?" diye sordu Onora. Bunu sorduğu için kendinden nefret ediyordu, bu teklifi karşısındaki adam yapmalıydı!

Lachlan bir gelen var mı diye koridora göz attıktan sonra sıcak bir gülümsemeyle, "Onora, kuşkusuz son derece çarpıcı ve çekici bir kadınsın. Ama biz akraba sayılırız," dedi.

"Kan bağı yok ama aramızda," diye cevap verdi Onora yaramaz bakışlarla.

Lachlan parmağını Onora'nın kulağının dibinden çenesine kadar yavaşça ilerletti, sonra dudaklarında durdu.

“Her neyse, bir erkeği böyle kıskırtmamalısmız. Çok zalimce bir şey bu. Kalbini kırarsınız zavallının.”

Onora’nın vücudu alev alevdi. Bu adam bir reddediş i nasıl böyle büyüleyici bir iltifat haline getirebilmişti? Adam kelimelerle tarif edilemeyecek kadar büyüleyiciydi.

“Ama Lachlan ben size günahkar zevklerle dolu bir gece vaat ediyorum. Bütün düşlerinizi gerçekleştirebilirim. Yeni Şato Komutanımız olarak bizim için yaptıklarınıza bir teşekkür olarak kabul edin.”

Lachlan yine gülümsedi. “Teklifiniz çok cömertçe hanımefendi. Bir erkeğe acı çektiirmesini çok iyi biliyorsunuz.” Sonra baştan çıkarıcı bakışlarla arkasını döndü. Kadını oracıkta, arzudan ve heyecandan nefesi kesilmiş bir halde bırakarak yürüdü. “Bu akşam yemek salonunda görüşürüz,” dedi sıradan bir tavırla ve koridorun karanlıklarında gözden kayboldu.

“Belki,” diye seslendi Onora arkasından. “Zamanında orada olamayabilirim, sıcak bir banyo yapmak istiyorum, bedenimi tatlı parfümlü yağlarla ovacağım ve bu arada hep sizi düşüneceğim.”

Onora başka bir yöne doğru gitti ama sonra aniden durdu ve duvarın dibindeki banka oturdu. Kendi kendine çok kızmıştı, saçlarını arkaya atıp boğuk bir çığlık çıktı.

Lachlan MacDonald’la ilişkileri güç ve strateji ekseninde olmalıydı, çırpınan kalpler ve kızsalsı kaygılar değil. Eğer burada bir şeyler başarmak istiyorsa önce içgüdülerini kontrol etmek zorundaydı. Çünkü bu durum sağlıklı bir kafa ve sağlam bir duruş gerektiriyordu. Deli divane aşık olmayı göze alamazdı.

Ayağa kalktı, eteklerini düzeltti ve aceleyle merdivenlere doğru yürüdü.

O akşam, müzik ve dans başladığında Angus Büyük Salon'daki bir sütuna sırtını dayamış duruyordu. Bıçağıyla bir elmayı dilimledi, sonra bıçağın ucundaki elmayı yavaşça ağzına attı.

Bir yandan da kalabalık salonun karşısındaki karısını izliyordu. Gwendolen kendi ailesinden insanlarla bir İskoç dansı yapıyordu. Müzik hareketliydi, kahkahalar ve neşe bulaşıcıydı, herkes çok eğleniyordu. Angus dalgın dalgın elmasını yiyerek Gwendolen'i kısılmış gözlerle izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Kızıl saçlı, kemikli bacaklı genç bir MacEwen, Gwendolen'i ikinci kez dansa davet etti. Angus kendini çok kötü hissetti. Bir erkeğin karısına dokunması ya da onu glmsetmesi fikri bile beyninde fırtınalar koparmaya yetiyordu.

Elmasını bitirdi, bıçağını botunun kenarına soktu ve salonun ortasında hâlâ dans etmekte olan karısına doğru yürümeye başladı. Gwendolen'in tebessümü onun tek bir bakışıyla değişti, gözleri paylaştıkları cinsel deneyimin anısıyla aydınlandı. Dans bittiğinde Gwendolen elini kocasının eline bıraktı. Angus da onu doğu kulesindeki yatak odasına çıkan merdivenlere doğru götürdü.

Böyle bir arzunun varlığından bile haberdar değildi Angus. Hayatında ilk kez kontrolünü kaybetmek umurunda değildi. Tüm istediği karısını pcklere boğmak, sonra onun ıslak ve sıcak derinliklerine gmlmekti.

Bunun dışındaki her şey sabaha kadar bekleyebilirdi.

Onora, Angus'un kalabalığın içinde kızına doğru yürütmesini izledi. MacDonald'ların yüce reisi, karısının büyüüne kapılmıştı ve ona her geçen gün daha çok bağlıyordu. Herkes bunun farkındaydı. Karısına, açlıktan ölmek üzere olan bir adamın yiyeceklere baktığı gibi bakıyordu.

Gwendolen de ona çok tatlı davranıyordu. İhtiraslarının esiri olmuş iki genç âşık gibiydiler. Olaylar çok çabuk ve beklenmedik şekilde gelişmişti. Karşılaştıkları ilk gün Gwendolen, Angus'tan ölesiye nefret etmiş ve onun daragacında sallanmasını dilemişti.

Onora salonun öteki ucunda, genç bir MacEwen kadını dansa kaldıran Lachlan'a baktı. Aslında ona kadın bile denemezdi. Kaç yaşında olabilirdi ki en fazla? On yedi? On sekiz? Uzun boylu bir sarışındı. Çok aptal görünüyordu ama Onora yine de içinin kıskançlıkla acıdığını hissetti. Bu kızın gençliğine, masumiyetine mi kapılmış Lachlan, diye düşündü Onora. Çok sinirlenmişti. Yani bu gece aşk oyunlarındaki becerilerini bu kıza mı gösterecekti?

"Neden böyle üzgün görünüyorsun Onora?"

Düşüncelerinin birden bölünmesiyle irkilen Onora döndü, Gordon MacEwen'la, şatonun kâhyasıyla burun buruna geldi. Adam hem şişman hem keldi. Burnu terden pırl pırl parlıyordu.

Onora şatonun leydisiyken bu adamı birçok kez yatağına almıştı. Ama şimdi, Lachlan MacDonald gibi güçlü bir şampiyonla tanıştıktan sonra böyle bir şey yaptığı için kendinden utanıyordu.

"Önemli bir şey yok," dedi. Bir yudum şarap içti ve kadehinin üzerinden Gordon'u dikkatle süzdü. Bir daha asla arzularının aklının önüne geçmesine izin vermeyecekti.

Bütün kapıları açık tutmak zorundaydı. Kim bilir belki günün birinde Gordon'un yardımına ihtiyaç duyabilirdi,

"Kızın bu evlilikten oldukça memnun görünüyor," dedi.

"Gerçekten öyle," diye cevapladı Onora.

"Kuşkusuz kafası biraz karışık olmalı," diye devam etti Gordon. "Sonuçta babası öleli ne kadar oldu ki. Yas tutmaya bile vakti olmadı. Bir de erkek kardeşi... Şey... Kendisini ailesi için Aslan Angus'a feda ettiğini öğrenince burada bulunamadığına çok üzülecektir."

Onora kızını son birkaç haftadır ne kadar mutlu olduğunu düşününce bunun korkunç bir fedakârlık olmadığına karar verdi. Gwendolen'in kocasına duyduğu tutku son derece içtendi ve hiçbir politik düşünce ayrılığı bu gerçeği değiştiremezdi. İskoçya Aslanı'na âşık oluyordu Gwendolen. Onora da bütün sosyal sorumluluklarına rağmen bu durumdan kızı adına çok mutluydu.

"Sanırım bu gece salona dönmezler artık," dedi Gordon.

Onora, "Bence de," diye cevaplarırken omzuna bir elin dokunduğunu hissetti. Döndüğünde Lachlan'ın karanlık güzel gözleriyle karşılaştı.

"Özür dilerim, bölüyor muyum?" diye sordu Lachman.

Onora, "Hayır, hiç değil," diyerek kadehini Gordon'un eline tutuşturdu. Böylece Lachlan kendisini rahatça dans pistine götürebilirdi.

Onora sırtının ürperdiğini hissetti.

Lachlan dansa başlarlarken, "Sizin için çok yaşlı," dedi gülümseyerek.

"Benimle aynı yaşta," diye cevap verdi Onora. "Bu durumda asıl ben size göre yaşlı ve tecrübeliyim."

“Ben de çok tecrübeliyimdir,” dedi Lachlan kadına sıkıca sarılırken. “Savaş meydanlarında öyle şeylere tanık oldum ki, sizin gibi genç ve erdemli hanımefendiler hayal bile edemez.”

“Erdemli genç hanımefendiler mi?” Onora yüksek sesle güldü. “Sarhoş musunuz kuzum?”

“Önemli mi?”

Onora gülümsedi, yine de içinde büyümeye başlayan heyecandan hiç memnun olmamıştı.

Bu sadece hoşlanma, diye düşündü.

Ya da çaresizlik.

Her neyse, her iki halde de rahatsız olmuştu.

“Önce nasıl kılıç seçileceğini öğrenmelisin,” dedi Angus. Büyük kılıcım çıkarmış, Gwendolen’in iyice görmesi ve hayran kalması için yukarı kaldırmıştı.

Gwendolen kılıç kullanma hakkında bir şeyler öğretmesi için onu kandırabilmişti sonunda. Angus’u merakını gideremediği takdirde geceliğini çıkarmamakla tehdit etmişti.

“Sapı yarım daire şeklindeki geniş ağızlı kılıçlar savaş için en iyi silahlardır,” diye açıkladı Angus, “ama en keskin kılıç bile savaş alanında gergin ve kararsız bir kadının ya da erkeğin ellerinde hiçbir işe yaramaz.”

“Ben tutabilir miyim?”

“Tabii.” Angus onun arkasına geçti ve Gwendolen kendisinininkine değen bedeniyle heyecanlandı. “Sağ elinle böyle tutacaksın. İşte. Şimdi sol ayağını öne at.”

Gwendolen doğru duruşu alana kadar çabaladı.

“Eğer kalkanımı yanımda olsaydı,” dedi Angus, “onu da nasıl tutacağını gösterirdim ama maalesef yok. Onun için hayal gücümüzü kullanacağız.” Gwendolen’in sol elini kavradı ve yukarı kaldırdı. “İşte tam burada tutacaksın, böyle, belli bir açıyla yüzünü koruyacak şekilde ya da daha aşağıda kılıcı tutan kolunu korumak için, bu düşmanın ne yaptığına bağlı. Eğer karşında süngülü bir varsa, o zaman karnını korumak için aşağıda tutacaksın.”

“Tanrım!” Gwendolen yüzüne bakmak için başını hafifçe çevirdi. “İnsan bir süngüyle burun buruna gelir ve bu durumdan nasıl sağ çıkabilir?”

Angus onun karşısına geçti, elindeki kılıcı yere bıraktı. Ağır kılıç gürültüyle yere düştü. Yatağın ayakucuna oturdu. “Çok ileri ve karmaşık bir tekniktir yavrum. Ancak en güçlü ve yetenekli olanlar uygulamayı başarabilir.”

Kocasının özgüveninden oldukça etkilenmişti, aynı zamanda çok da eğleniyordu. “Ve sen de bu gruba giriyorsun sanırım.”

“Evet, ben en iyisiyim.”

“Gerçekten mi? Gwendolen kılıcı kapının yanındaki duvara dayadı, içtenlikle gülümsedi. “Neden bana bu olağanüstü tekniğin ayrıntılarını anlatmıyorsun? Bilmek istiyorum.”

Angus göstermek için ayağa kalktı. “Şimdi, şöyle oluyor. Süngülü savaşıya koşarak yaklaşıyorsun, sol ayağına ağırlık vererek kalkanınla süngüyü yukarı doğru itiyorsun, sonra öteki ayağınla ilerliyor ve kılıcını adamın göğsüne saplıyorsun.” Angus bu karmaşık hamleyi canlandırırken Gwendolen çok heyecanlandı.

"Hepsi bu mu?" derken kollarını göğsüne kavuşturmuştu. "Oldukça basit görünüyor."

Bir saniye içinde Angus kızı kollarına aldı, yatağa taşıdı. Gwendolen kahkahalar atarken, kocası üzerine uzanıp dudaklarını bulduğunda derin derin iç çekti.

"Eğer bunlardan etkilenmediysen," dedi Angus boğuk bir sesle, "seni etkilemenin başka bir yolu var."

"Vardır, eminim."

Kızın eteklerini yukarı kaldırdı, az önceki kadar beceri isteyen bir manevra sergileyerek içine girdi.

Saatlerce bütün sınırları zorlayarak seviştiler. Parmaklarının her dokunuşu, her öpücük, her sevgi sözcüğü tutkularını doruklara taşıdı.

Gwendolen kocasının kollarında yorgun ve tatmin olmuş bir halde uyuyakaldı. Ama gördüğü tatlı rüya bile, başının hemen yanında uçuşan tüylerle uyandığı andaki dehşeti hafifletemedi. Çelik bir bıçak havayı yararak hızla Angus'un yastığına saplanmıştı.

BÖLÜM 14

Aniden uyandı Angus ve tam zamanında yere yuvarlanarak darbeden kurtulmayı başardı. Hemen ayağa kalktı, karanlıkta saldırganı görebilmek için etrafına dikkatle bakındı. Gelen her kimse savurduğu kılıçla neredeyse Gwendolen'in başını bedeninden ayıracaktı.

Onun ölebileceği düşüncesi suratına yumruk gibi çarptı. Arkasından korkunç bir öfke dalgası bedenini sardı. Bu bütün gücünü tüketen korku Angus'a çok yabancıydı. Hayatında hiçbir teke tek dövüşte tatmadığı bir duyguydu. Ama şu anda tek başına değildi. Koruması gereken biri vardı yanında.

Çıplak ve silahsız bir şekilde, saldırganı yataktan uzaklaştırmak için geriye doğru birkaç adım attı. Düşmanı ise tek topuğunun üstünde dönerek kılıcını rastgele sallıyordu.

"Angus! Yakala!"

Gwendolen ona bir hançer fırlatmıştı. Angus ilk kez odasına geldiğinde kendini savunmak için kullandığı hançerdi bu.

Angus hançeri yakaladı ve havaya doğru fırlattı, sonra yeniden yakaladı ve kendini yere atarak karşısındakinin kılıç darbelerinden korunmak için yerde yuvarlandı. Bir saniye sonra elindeki hançeri adamın yan tarafına sapladı.

Adam inleyerek yere düştü, cansız bedeni Angus'un ayaklarının dibine yığıldı. Angus hemen adamın silahlarını aldı. O sırada Gwendolen dehşet içinde yataktan çıkıp kollarına atıldı.

"Sen iyi misin canım?"

"İyiyim. O...O öldü mü?"

"Evet." Angus cesedi çevirmek için dizlerinin üzerine çöktü. "Çabuk bir mum yak. Herifin yüzünü görmeliyim."

Gwendolen masaya doğru yürüdü, elleri titreyerek bir mum yaktı ve mumu ölen adama yaklaştırdı.

"Bu MacEwen şalı," dedi Gwendolen.

"Onu tanıyor musun?"

"Hayır, daha önce hiç görmedim. Burada ne arıyordu? İçeri nasıl girdi? Kapı kilitliydi."

Angus adamın kesesini, kemerini, kılıcının kınını iyice araştırdı, sonra ayağa kalkıp tuniğini ve kiltini giydi.

"Üzerinde anahtar falan yok. Birisi onu içeri sokmuş olmalı." Kılıcını beline taktı ve kapıya doğru yürüdü. Hafifçe aralık kapıdan başını uzatıp koridoru inceledi. "Bu odanın kaç anahtarı var? Kaç kişi onlara ulaşabilir?"

"Sendekinden başka bir tane daha var, o da annemde durur."

Angus öfkeyle başını kaldırdı. "Ölmemi o istemiş olabilir mi?"

"Elbette hayır! Başından beri birlikteliğimizi destekliyordu."

Angus tekrar odaya girdi. Gwendolen mumun uğursuz ışığında onu ilk defa görüyormuş gibi oldu. Korkunç bir kâbusun içine balıklama dalmış gibiydi. Adamın gözlerinde yine aynı bakış belirmişti, Kinloch'u zapt ettiği gün gözlerinde gördüğü buz gibi nefret dolu bakış. Kana susamış, acımasız bakışı karşısında Gwendolen buz gibi terledi.

Karşısındaki adamda, evlendikleri geceden bu yana çok iyi tanıdığını sandığı o âşıktan hiçbir iz yoktu. Öfkeyle dolu, tehlikeli bir savaşçıydı artık ve onun bu gerginliği Gwendolen'i ölümüne korkutuyordu.

"Bu gece burada kalamazsın," dedi Angus. "Benim odama geleceksin. Kapiya da bir nöbetçi koyacağım."

"Sen nerede olacaksın?"

"Ben öncelikle bu adamın şatoma nasıl girdiğini öğrenmeye çalışacağım." Buz gibi bakışlarla elini uzattı. "Gel."

Gwendolen kocasının elini tuttu ve odadan çıktılar. Kapıdan çıkmadan önce adamın cesedinin üstünden atlamak zorunda kalmıştı. Adamın gözleri hâlâ açıktı. Gwendolen'in midesi bulandı.

Angus, Lachlan'ın kapısını açılincaya kadar yumruklamaya devam etti. Sonunda Lachlan omuzlarına attığı gri bir battaniyeyle kapıda göründü. Meşalelerin aydınlatığı koridora çıktı.

"Giyin hemen!" dedi Angus.

"Neden? Ne oldu?"

"Bir suikastçının kılıcıyla uyandırıldım."

Lachlan gözlerini kısarak baktı. "Kahretsin Angus, iyi misin? Gwendolen nerede?"

“O iyi. Onora ile konuşmalıyım.”

Birkaç dakika sonra kayınvalidesinin yatak odasının kapısında idi. Lachlan da arkasındaydı. Onora yatağın içinde oturmuş, çarşafı göğsüne çekmişti.

“Bütün gece odanızda mıydınız?” diye sordu Angus.

“Elbette. Neden soruyorsunuz? Neler oluyor?”

Angus sert adımlarla odayı geçti. “Bir MacEwen savaşçısı kızınızın odasına girerek uykumda beni öldürmeye kalktı.”

“Aman Tanrım!” Örtüleri bir tarafa atarak ayağa fırladı, iki erkeğin karşısında çıplak duruyordu artık. “Gwendolen iyi mi?” diye sordu.

Angus bir ihanet ya da suçluluk izi arayarak dikkatle yüzünü inceledi. “Güvende. Suikastçı odaya anahtarla girmiş. Gwendolen anahtarın şatoda benden başka sadece sizde olduğunu söyledi.”

“Evet,” diyerek karşı duvardaki dolaba koştu. Dolabın içinde küçük bir sandık vardı. Onora sandığı üzerinde bir mum yanmakta olan masanın üstüne koydu. Kapağını açtı, içindeki mücevherleri, yüzükleri, saç tokalarını karıştırdı. “Burada yok,” dedi. “Birisi almış olmalı.”

Angus yatağın yanından dolaşıp kadının bileğini yakaladı. “Eğer bana yalan söylüyorsan...”

“Yalan söylemiyorum,” diye bağırdı Onora.

Aklından kadını zindana atıp acımasız işkencelerle gerçeği ağzından almak geçti. İçinden bir ses Onora’nın bir şeyler gizlediğini söylüyordu.

Onora nefes almakta zorlanarak karşısında dururken, Angus da dikkatle onu inceliyordu.

Lachlan elini Angus’un omzuna koydu, hafifçe sıktı.

“Şimdi, biraz duralım ve düşünelim,” dedi sakın bir tavırla. “Anahtarı herhangi biri çalmış olabilir.”

Angus, Onora’nın bileğini bıraktı ve odanın diğer tarafına geçti. Elleri belinde, başı önündeydi artık.

Öfkesi aklının önüne geçmişti, bunu biliyordu. Lachlan haklıydı. Dolabın ve küçük sandığın kilidi yoktu, herhangi biri odaya girip anahtarı almış olabilirdi. Etrafında intikam ateşiyle yanan çok insan olduğunu biliyordu. Çatışma sırasında oldukça çok sayıda MacEwen öldürmüştü. Doğruyu söylemek gerekirse, şimdiye kadar böyle bir saldırının yapılmamış olması anormaldi.

Angus ikisinin birden karşısına geçti. Bu arada Lachlan da Onora’ya bir sabahlık uzatmıştı.

Angus, hayatında ilk kez bir kadına karşı duyduğu tutkunun, savaşmak için duyduğu tutkunun önüne geçmesine izin verdiğini fark etti birden. Gwendolen ile birlikteyken, bütün dünya siliniyor, birlikte aldıkları zevkin dışında her şey önemini yitiriyordu.

İşin asıl şaşırtıcı yanı, Angus bunu değiştirmek istemiyordu. Şu anda tek istediği şey, sahip olduğu tüm aklı ve becerilerini kullanarak bu işin arkasında kimin olduğunu bulmak ve bir daha olmamasını sağlamaktı. Çünkü en önemli şey Gwendolen’in güvenliğiydi. Özellikle de şu ara çocuğunu taşıyor olma olasılığı varken. Onu koruma endişesi sürekli içini kemiriyordu ve Angus için en büyük tehlike de buydu.

Ertesi sabah geç saatlerde Onora, Gwendolen’in kapısını vurdu. Gwendolen annesini içeri davet etti, yardım-

cısını yiyecek bir şeyler getirmesi için aşağı, mutfığa gönderdi.

"Yeni bir haber var mı?" diye sordu annesine.

Onora bir sandalyeye oturdu. "Angus ve Lachlan'a göre bu suikast girişiminin baş şüphelisi Gordon MacEwen. Ben de aynı fikirdeyim."

Gwendolen de bir sandalyeye oturarak duyduklarını hazmetmeye çalıştı. "Gordon ve senin sevgili olduğunuzu itiraf ettin mi onlara?"

"Evet." Onora başparmağının tırnağını kemirmeye başlamıştı. "Ama onlar zaten biliyorlarmış."

"Nasıl?"

Onora huzursuzca kımıldandı, elini önemsemez bir tavırla sallayarak, "Ah, belki bu konuda Lachlan'a bir-iki şey söylemiş olabilirim, hatırlamıyorum," dedi. "Son birkaç haftadır flört ediyoruz, onunla birlikteyken biraz fazla şarap tüketmiş olabilirim. En azından ben, başımı bu kadar döndüren şeyin şarap olduğunu düşünüyorum." Başını iki yana salladı. "Ama o başka bir konu. Kocan bu sabah beni acımasızca sorguya çekti. Tam anlamıyla acımasızdı. Ödüm koptu." Ayağa kalktı, aynanın önünde durup yanaklarını çimdikledi.

"Güzel görünüyorsun anne. Ve evet, kocam acımasız biri. Bu seni şaşırtmamalı. Bu yüzden herkes ondan korkuyor ve söylediği her şeyi anında yapıyor."

"Sen bile mi?" Onora kızına döndü, onu suçlarmış gibi bakıyordu.

Nedendir bilinmez Gwendolen'in içinden kahkahalarla gülmek geliyordu. "Onun istediği her şeyi yapmayı ben kendim istiyorum. Korkudan değil, ona olan bağlılığımdan. Biliyorum, sen onu avucumun içine almamı söyle-

miştin ama tam aksi oldu. O beni avucunun içine aldı ama ondan korkmuyorum. Sevgisini kazanmak ve onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yaparım.”

Annesi tırnaklarını yemeye devam ederken pencereden dışarı bakıyordu. “Hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin Gwendolen, seni anlıyorum,” dedi. Boğazını temizledi. “Burada içecek bir şeyler var mı? Viski mesela?” diye sordu.

Gwendolen annesinin ellerinin titrediğini fark etti. Masadaki sürahidten içki doldurdu, annesine uzattı. “O canını mı yaktı anne?”

“Hayır, öyle değil. Sadece...” İçkisinden büyük bir yudum aldı. “Birden dünyam altüst oldu. MacDonald’ların gelmesiyle her şey değişti. Sahip olduğum tüm gücü kaybettim. Kafam karmakarışık, aptallaştım sanki.” Gözlerini uzaklara çevirdi. “Korkarım aklımı kaçıracağım.”

“Hepsi Lachlan’ın yüzünden,” dedi Gwendolen. “Ona âşık oluyorsun.”

Onora şaşkın şaşkın kızına baktı. “Hayır, olmuyorum. Benim için çok genç. Hem ben aptal değilim. Ama tüm bu olanlar...” Kendine bir içki daha doldurdu ve bir dikişte içti. “Kocan çok korkutucu biri Gwendolen. Gözleri buz gibi bakıyor. Bu sabah boğazımı kesecekmiş gibi hissettim.”

“Ah, eminim böyle bir şey yapmazdı,” dedi Gwendolen ama emin miydi gerçekten? Gözlerindeki o zalim, ölümcül ifadeyi bizzat kendisi de görmemiş miydi? Sıcak çöllerden buz denizine dönüşüveriyordu bir anda.

Annesi biraz kendini toparlayınca o da bir sandalyeye oturup arkasına yaslandı. “Oda hizmetçimin dışında anah-tarın yerini bilen tek kişi Gordon’du. Bu yüzden akla ge-

len ilk isim o oldu. Tabii her şeyi inkâr etti ama yine de gözaltına alındı. Hizmetçimi de zindana attılar. Zavallı, tatlı Madge. Korkudan neredeyse aklını kaçıracaktı. Onu hiç ayıplamıyorum. Bir şeyler yapmalıyız Gwendolen...”

“Angus’la bu konuyu konuşurum,” diye söz verdi Gwendolen. “Onu serbest bırakmayı düşünüp düşünmediğini sorarım.” Gwendolen durakladı. “Ancak ya o...”

“Aman Tanrım! Madge mi? Hayır! Asla böyle bir şey yapmaz o kız. Son derece sadıktır.”

“Gordon onu zorlamış ya da rüşvet teklif etmiş olsa bile mi?”

Onora bir an düşündü. “Artık insan kime güveneceğini bilemiyor. Çok zor günler geçiriyoruz.”

Bir süre konuşmadan oturdular.

“Suikastçıyı tanıyan çıktı mı?” diye sordu Gwendolen.

“Hayır. Ne MacDonald’lardan ne MacEwen’lerden onu tanıyan kimse yok. Sanki adam göçmen kuşlar gibi başka ülkeden uçarak gelmiş İskoçya’ya.” Onora içkisinden bir yudum aldı. “Söz kuşlardan açılmışken, Büyük Salon’daki minik kuş yuvasını terk etmiş. Senin düğün gününde kapıdan dışarı uçmuştu, bir daha kimse görmemiş.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Gwendolen bildiğini belli etmeden. O kuşun nerede olduğunu çok merak ediyordu. Düğün gecesi rüyasında onu koca bir karganın ağzında görmüştü. Rüyasını kimseye anlatmamıştı, Angus’a bile. Kötü bir kehanet olarak algılamasından korkmuştu. Ama şimdi yorumunun doğru olduğunu görüyordu. İlerde rüyalarına daha fazla kulak vermeye karar verdi. Hem belki Angus’a da anlatırdı.

Şimdilik Madge’in zindandan kurtarılması işine odaklanması gerekiyordu.

BÖLÜM 15

Gwendolen karanlıkta yatağına uzanmış Angus'u bekliyordu. On beş gündür onu çok az görebilmişti. Ya hâlâ kendisine yapılan başarısız suikast girişimini yapanı araştırıyor, ya şatodan ayrılıp saatlerce çevredeki orman ve araziyi kontrol ediyor ya da avluda adamlarıyla savaş taktikleri üzerinde çalışıyordu.

Yatağına geldiği gecelerde de çok yorgun oluyor, evliliklerinin ilk günlerinden beri alıştığı gibi aşk oyunları, ateşli sevişmelerle ilgilenmiyordu. O yağmurlu öğleden sonralardaki adam gitmiş, onun yerine evini istila eden, adamlarını öldüren, soğukkanlı, karanlık bir adam gelmişti. Şüpheli ve şiddet dolu gölgelerine çekilmiş, böylece Gwendolen'in ileride aralarında bir bağ ve aşk olabileceği umutları da yıkılmıştı. Biliyordu, o her şeyden önce bir savaşçıydı ve dünyada onun için bundan daha önemli bir şey yoktu.

Yine de şikayet etmemişti, etmeyecekti de. Çünkü şato halkının güvenliği için Angus'un liderliği çok önemliydi.

Yine de Gwendolen çok yalnızdı. Geceleri onun kollarında neler hissettiğini her hatırladığında büyük bir kaybolmuşluk duygusu yaşıyordu.

Kilitte bir anahtar döndü, yatak odasının kapısı ardına kadar açıldı. Koridordan gelen ışıktaki Gwendolen dirseklerine dayanarak doğruldu ve kocasının içeri girip kapıyı arkasından kapatmasını izledi.

“Sen uyumana devam et,” dedi tabancasını çıkarıp masanın üzerine bırakırken. Sonra omzuna çapraz astığı barut kesesini, ağır kemerini, kılıcını ve kalkanını çıkardı.

“Bütün gün neredeydin?” diye sordu Gwendolen. “Yemek yedin mi?”

“Çocuklarla yedik.” Sandalyeyi ocağın önüne çekti, oturup bacaklarını uzattı.

Gwendolen örtüleri bir kenara atarak kalktı, yavaşça ilerledi ve yanı başında diz çöktü. “Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Belki de sevişmek isterdi, kendi bedeni çoktan arzuyla titriyordu. Ellerini adamın kaslı kollarında, savaş yaralarıyla dolu kocaman ellerinde dolaştırdı.

Angus kafasını arkaya yasladı ve gözlerini kapadı. Başını iki yana salladı, onu istemiyordu.

Belki sadece biraz okşanmaya, rahatlamaya ihtiyacı vardır diye ellerini kiltinin altına soktu, bacak kaslarına masaj yapmaya başladı ama Angus başını kaldırdı, kızın bileklerini kavradı. Gözleri buz grisi ve çok uzaktı, sesi tehdit doluydu. “Hayır dedim!” Başıyla sert bir işaret yaparak yatağı gösterdi. “Ayrıca, sana uykuna devam etmeni söylemiştim. Bu gece seni çekemeyeceğim kadın. Git. Beni yalnız bırak.”

Gwendolen topuklarının üzerinde kalakaldı. Ellerin çekti, kaşlarını çatarak kocasına baktı. "Bugün bir şey mi oldu?"

"Yo, her zamanki gibi bir gündü işte. Yorgunum sadece. Ne konuşacak ne bir şey yapacak halim var. Söylemiştim. Şimdi git."

Sesindeki sabırsızlığı ve sertliği duyan Gwendolen ayağa kalktı, hem cinsel hem kişisel anlamda reddedilmekten duyduğu hayal kırıklığını belli etmemeye çalışıyordu. Lord olarak üzerindeki baskılar arttığı zaman, Gwendolen onu teselli edebileceğini ummuştu. Omuzlarındaki yükü hafifletmek istiyordu. Savaşın zorlukları ve şiddet duygusundan kurtarıp onu rahatlatmak istiyordu. Geceleri eve döndüğünde onu güler yüzle karşılamak, yaralarını sarmak, ertesi gün yeniden ayağa kalkıp savaşabilmesi için gücünü toplamasına yardım etmek istiyordu.

Ama Angus onu istemiyordu, en azından bu gece. Bu gece onu sadece kendisini sinirlendiren bir başka sorun olarak görüyordu.

Uğradığı haksızlık karşısında duyduğu öfkeden başı zonklamaya başlamıştı. Gwendolen hiçbir erkeğin 'sorunu' olmak istemiyordu. Sadece onun sıkıntılarını gidermek için bir şeyler yapmaya çalışmıştı.

"O zaman ben seni yalnız bırakayım," dedi ve odanın öteki tarafına doğru yürüdü. "Ben odama gidiyorum."

"Hayır!" diye bağırdı Angus sandalyesinde doğrularak. "Dediğimi yapacaksın, bu odada yatacaksın. Gece gece koridorlarda dolaşmanı istemiyorum."

"Tamam!" Gwendolen yatağa döndü, ayaklarını örtülerin altına soktu. "Burada kalacağım, seni rahatsız etmemek için hiç sesimi çıkarmayacağım."

Örtüleri üzerine çekti. Keşke biraz daha yumuşak başlı olabilseydim, diye düşündü Gwendolen ama hiç umut yoktu. Bu evlilikten birtakım beklentileri vardı ve Angus'un bu duygusal geri çekilmesi kesinlikle bunlardan biri değildi.

Angus oturduğu yerden Gwendolen'in ok gibi yatağa geri dönmesini izliyordu. Onu çok kızdırdığını biliyordu. Kahretsin, bir çuval inciri berbat etmişti.

Bu işlerin kendine göre olmadığını farkındaydı. Gwendolen'i eş olarak seçtiğinde, bu evliliği yürütebileceğini düşünmüştü. Basit, sıradan bir evlilik olacak, hamile kalana kadar birkaç kez yatacaklardı o kadar. Ama cinsellik onun hayal ettiğinden çok daha yoğun bir şeydi. Ayrıca karısı da şimdiye kadar tanıdığı bütün kadınlardan çok daha talepkar ve karmaşık bir kadındı. Sorun bundan kaynaklanıyordu. Gwendolen şatonun içinde şık elbiseleri, etrafa saçtığı gül kokularıyla dolaşıp dururken Angus'un görevlerine yoğunlaşmaya çalışması akıntıya karşı kürek çekmeye benziyordu.

Öne doğru eğilip başını ellerinin arasına aldı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Kendi kendini tanıyamıyordu. Onu istiyordu, ama aynı zamanda onu uzaklaştırmak da istiyordu.

Sandalyesinde dönerek Gwendolen'e sert sert baktı. Yatağın kendi tarafında, sırtını dönmüş yatıyordu Gwendolen, kızgın bir çocuk gibi örtüleri çenesine kadar çekmişti.

Angus duygularını incitmişti ve o da bu durumu gözüne sokuyordu. Ağlıyor muydu?

Ah, kahretsin, ya ağlıyorsa?

Angus yüzünü ovuşturdu, sonra yatağa girip ona iyice yanaştı. İç içe geçmiş iki kaşık gibiydiler. Bir dirseğine dayanarak Gwendolen'in yüzüne baktı. Yüzündeki saçları usulca kaldırdı. "Hayalarımı tekmelemek istiyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Gwendolen doğrudan. "Çok kabaydın."

Angus bir süre düşündü. "Özür dilerim canım. Uzun bir gündü. Çok yorgun ve gergindim. Kendimi affettirmek için ne yapabilirim?"

Tanrım! Bu lafları gerçekten söylüyor muydu? Deprem mi olmuştu? Kafasına bir şey mi düşmüştü? Bu zor ve cehennem gibi hayatında kimseden bir kere bile özür dilememişti. Belki birkaç kez babasından dilemiş olabilirdi, o da çok küçükken ve dayak zoruyla.

Ama asla bir kadından özür dilememişti. Bir kere bile. Asla.

"Yapabileceğin bir şey yok," diye cevap verdi Gwendolen. "Çünkü hiçbir şey yapamayacak kadar yorgun olduğunu kendin söyledin biraz önce. Hem ben de doğrudan yatağa gitmeyerek açıkça itaatsizlik ettim."

Bütün gün içini kemiren kötü düşünceler yerini minik, zorlama bir gülümsemeye bıraktı. Bu inanılmaz durum karşısında Angus başını şaşkınlıkla iki yana salladı. Küçük gelini onu parmağında oynatmayı başarmıştı.

"Bazen," dedi Angus, "beni o kadar çok kızdırıyorsun ki aklımı kaçıracağımı sanıyorum. Çok komik. Farkında mısın?"

"Beş dakika önce komik bulmuyordun ama."

"Hayır, bulmuyordum. İşin şaşırtıcı yanı şu: Bütün İs-

koçya'da bir saniye içinde bütün öfkemi minik parçalara bölüp havaya savuran tek kişi sensin."

Gwendolen sırtüstü dönüp kocaman, kahverengi güzel gözleriyle Angus'a baktı. Genç kadının sağlıklı görünüşü Angus'un içinde bir şeyleri ateşledi. Sanki Gwendolen yakalayıp avuçlarında tutmak istediği bir kelebektir.

Aniden omzunu çimdikledi Angus'un.

"Ayy!" diye bağırdı. "Bu ne içindi kadın?"

"Hak ettin sen bunu."

Angus anında hemen üstüne çıktı. "Evet, hak ettim. Şimdi ödeştik mi?"

"Hayır, kesinlikle ödeşmedik."

Angus yavaş yavaş kalçalarını hareket ettirmeye başladı. "Sonra yine sorarım o zaman. Senin için ne yapabilirim?"

Karısı altında kıvranırken, Angus'un erkekliği hissedilir biçimde büyümüşü.

"Benimle sevişebilirsin Angus. Beni ve kendini mutlu etmek için elinden geleninin en iyisini yap."

"Bu sorun olmaz. Ben zaten hayatımın en zevkli anlarını yaşıyorum."

"Güzel, ama ben yaşamıyorum. Hâlâ sana kızgıyım. Tam bir zalim gibi davrandın."

Angus yavaşça gözlerinden öptü. "Evet, ama o ılık, tatlı pastana daldığım zaman beni hemen affedeceksin. Seni zevkten titreteceğim."

"Pasta mı? Tanrım, ümitsiz vakasın sen."

Angus kiltini kaldırdı ve Gwendolen'in geceliğini sıyrıp attıktan sonra hazır olduğundan emin olmak için parmaklarını kadını ıslak derinliklerine daldırdı. Karısı çoktan hazırды ve sonra Angus yavaşça içine girdi.

Gwendolen sırtını kaldırırken gözlerini kapadı. "Ah, evet... Harika..."

Yavaş yavaş hareketine devam etti Angus. "Beni affediyor musun?"

Gwendolen başını salladı ve sonraki bütün saat boyunca Angus onun fikrini değiştirmemesi için çalıştı.

Nihayet kollarında huzurlu ve mutlu bir şekilde uykuya daldığında Angus onun güzel yüzünü uzun uzun seyretti. Acaba kendisi de bir gün böyle uyuyabilecek miydi? Bir gözü sürekli açık, tehlikeyi kollayarak, gecenin bir yarısı ölümü bekleyerek, sahip olduğu her şeyi ama en çok karısını kaybetme korkusuyla yaşamadan huzurla uyuyabilecek miydi? Kayıplara yabancı değildi Angus ama anlaşılan bunu beklemekten kaçamayacaktı.

Bir saat sonra yataktan yavaşça kalktı ve odadan çıktı. Her gece biraz teselli aramak için gittiği yere yöneldi. O teselliyi hiçbir zaman bulamamıştı, neden hâlâ aramaya devam ettiğini kendisi de bilmiyordu.

Ama içinde bir his, bu gece her şeyin farklı olacağını söylüyordu.

Belki bir umut vardı...

BÖLÜM 16

Kapının açılıp kapandığını duyunca Gwendolen yatakta doğruldu.

Angus'un gitmesine hiç şaşırmamıştı. Hayatı ve kalbi arasında bir uyumsuzluk vardı, Gwendolen bunu hissedebiliyordu. Bunun hakkında konuşamayacaklarını da biliyordu. En başından beri kişisel sorular sorduğunda konuyu değiştirmiş, Gwendolen'i hep dışarıda tutmaya çalışmıştı. Eğer biraz daha ısrar ederse ya odadan çıkıp gitmiş ya da öfke ve şiddetle cevap vererek kızı köşeye sıkıştırmıştı. Evet, bazen onunla sevişmişti ve bu da bir çeşit konuyu değiştirme sayılırdı.

Bu gece kocası, ilk kez biraz pişman olmuş gibiydi, sert davranışları için özür dilemişti. Bu da Gwendolen'in kalbini umutla doldurmuştu, belki ilerde bir gün kalbini daha fazla açardı.

Sırtüstü yattı ve gözlerini tavana dikti, uyuyamayacaktı. Onu yanında istiyordu, neden çıkıp gittiğini öğrenmek istiyordu. Yataktan kalkıp yere fırlatılmış geceliğini buldu,

kapıya doğru yürüdü. Başını koridora uzatarak etrafı dinledi. Angus'un ayak sesleri merdivenlerin dibinden geliyordu, koşarak arkasından gitti.

Titreten meşalelerin önünden geçerken tutuşmasını diye geceliğinin eteklerini topladı, soğuk taşların üstünde parmaklarının ucuna basarak yürüdü. Kemerli koridorlardan geçerek kiliseye ulaştı. Angus oradaydı. Sunakta diz çökmüş, başını önüne eğmişti.

Kocasını bulmayı umduğu son yer burasıydı.

Kapıda durarak duasını bitirmesini bekledi. Ona nasıl yaklaşacağını, ne söyleyeceğini planlayamadan Angus tek dizinin üstünde döndü. Elinde tabancası vardı.

"Benim!" diye bağırdı Gwendolen. Çığlığı yüksek, tonozlu tavanda yankılanırken, ellerini kaldırdı.

Angus birkaç saniye durdu, sonra tabancasını beline soktu ve ayağa kalktı.

Sıraların arasından Gwendolen'e doğru yürüdü. "Sen aklını mı kaçırdın kadın? Seni şuracıkta öldürebilirdim."

"Özür dilerim! Hiç aklıma gelmemişti. Uyandım, yanımda yoktun. Merak ettim."

Buz gibi bir sesle, "Merak ettin? Beni?" diye sordu Angus. Söylediklerine inanmamış gibi başını iki yana sallıyor ve Gwendolen'e dünyanın en büyük aptalıymış gibi bakıyordu.

Mumların loş ışığında uzun bir süre karısını süzdü. Sonra omuzlarını dikleştirdi, yenildiğini kabul eden bir tavırla içini çekti ve elini uzattı. "Canım asıl sen beni öldüreceksin. Buraya gel, kapının ağzı cereyanlı." Gözlerini aşağı çevirdi. "Ayakkabıların nerede?"

"Şekerden falan yapılmadım ben," diye cevap verdi

Gwendolen. "Soğuk taşlarda yürüdüm diye ölmem." Oysa ayaklarındaki kemikler sızlamaya başlamıştı bile.

Angus onu sıraların önüne doğru götürdü. Gwendolen oturmadan önce haç çıkardı. Angus da yanına oturdu, bacaklarını kucağına koymasını söyledi. Sonra kocaman sıcak elleriyle Gwendolen'in buz kesmiş ayaklarına masaj yapmaya başladı.

"Belki bilmek istersin diye söylüyorum," dedi Gwendolen. "Babam sağken kilisede silah taşınmasına asla izin vermezdi."

Angus başını kaldırdı, "Lafı nereye getirmek istiyorsun?" dedi.

"Hiçbir yere. Birden aklıma geldi ve senin de bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Çünkü korkunç bir günah işlemek üzere olduğumu mu söylemek istiyorsun? 'Kilisede karını asla öldürmeyeceksin.'"

"Tanrı'nın emri değil bu."

Angus'un dudağı alay edercesine kıvrıldı. "Belki değil ama olabilirdi."

Gwendolen kıkırdarak karşılık verdi. "Evet, olabilir. Ama madem On Emir'e eklemeler yapıyoruz, ben de yapayım: 'Kilisede kocanı asla öldürmeyeceksin!'"

Angus ayağını ovalamaya devam etti. "Evet, bence adil bir durum."

Masaj bitince Gwendolen ayaklarını indirdi. Şimdi ikisi de yan yana durmuş, Bakire Meryem'in renkli vitrayına bakıyorlardı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Gwendolen başını çevirmemişti ama göz ucuyla Angus'u görebiliyordu. Angus

cevap vermeyince bunu evet olarak yorumladı. "Neden gece yarısı buraya gelmek için odadan çıktın? Ayrıca bunun ilk olmadığını da biliyorum."

Angus gözlerini Bakire Meryem'den ayırmadı. "Dua etmek için."

"Ne ya da kimin için dua ettin?"

Gwendolen sabırla bekledi cevabı. Sonunda Angus başını eğip burnunun ucunu kaşıdı.

"Bu gece önce annemin ruhu için dua ettim. Hoş onun benim duama ihtiyacı yoktur. O tam bir melekti. En azından ben öyle hatırlıyorum. Sonra kendi günahlarım için dua ettim. Ve Kinloch'taki insanlar için. Sen içeri girdiğinde iki yıl önceki ihanetimi düşünüyordum. Sadece Tanrı'nım değil, babamın da beni affetmesi için yakarıyordum."

Gwendolen yüzüne bakmak için döndü. "Çünkü arkadaşına ihanet etmiştin." Gwendolen o şölen gecesi bu olaydan nasıl söz ettiğini hatırladı. Daha sonra zaman zaman bu konuyu çok düşünmüştü. "Eş seçimini onaylamamışsın."

"Evet."

"O kadın hakkında yanıldığını inanıyor musun? O kadar kötü birisi olmadığını kabul ediyor musun?"

"Hiçbir zaman onun kötü biri olduğunu düşünmedim. Ben sadece konumuna itiraz ettim. Arkadaşım sadık bir İskoçyalıydı ama kız bir İngilizdi ve biz konuşurken cehennemde yanmakta olan iğrenç bir kırmızı ceketliyle nişanlandı. Keşke onu cehenneme ben kendim yollayabilseydim."

Karısına baktı, nerede olduklarını unutmuş ve fazla ileri gitmişti.

Gwendolen de rahatsız olmuştu, sonuçta burası bir bağışlanma yeri idi. "Neden?" diye sordu. "O İngiliz hangi korkunç günahlı işlemiştir ki?"

Angus yeniden önüne baktı. "Great Glen'e korkunç bir saldırı gerçekleştirdi ve oradaki masum İskoçları sırf Jakobit isyanıyla ilgileri var diye yaktı."

"Albay Richard Bennet'i mi kastediyorsun?" diye sordu Gwendolen kaşlarını çatarak.

"Onu tanıyor musun?"

"Elbette," diye cevap verdi Gwendolen. "Burada herkes tanır onu. İğrenç bir alçaktı. İki yıl önce İskoç Kasabı tarafından öldürüldü."

Angus o kadar uzun bir süre baktı ki Gwendolen kendisinden bir şeyler sakladığından kuşkulandı. Şatoyu ele geçirdiği akşam Angus'a İskoç Kasabı'nın kendisi olup olmadığını sormuştu ve o da olmadığını söylemişti.

"Arkadaşın oydu değil mi?" dedi. İkiyle ikiye toplayarak kocası hakkında ulaştığı yeni bilgiler genç kadını şaşkına çevirmişti. "İhanet ettiğin arkadaşın İskoç Kasabı'ydı."

Angus hemen başını iki yana salladı. "İskoç Kasabı diye birisi yok. O bir hayalet, bir efsane. Ama onu tanısaydım bile kimseye söylemezdim. Sana bile güzelim."

Gwendolen kocasının açık mavi gözlerine baktı ve kendince gerçeği gördü. Doğru tahmin etmişti, kocası ünlü İskoç isyancıyla birlikte savaşmış ve ona ihanet etmişti. Hikâyeyi biliyordu. Birileri İngiliz ordusuna İskoç Kasabı'nın nerede olduğunu ihbar etmiş, bu yüzden de yakalanıp zindana atılmıştı.

Angus'un iki yıl önce sürgüne gönderilmesinin nedeni buydu. Bu yüzden böyle bir suç işlemişti. İskoç Kasabı'nın saklandığı yeri ifşa eden oydu.

Angus pencereden dışarı baktı. "Şimdi şimdi görüyorum ki o İngiliz kadınla arkadaşım arasında olan şeyleri ben anlayamamışım. Onu yargılamaya hakkım yoktu."

Gwendolen onu daha fazla itiraf etmesi için zorlamaya karar verdi. Zaten elinden geleni yapmıştı Angus. Onu daha fazla itirafa zorlamak, onu arkadaşına daha fazla ihanet etmeye zorlamak demekti ve bunu hiç istemiyordu.

"Ne oldu da fikrini değiştirdin?" diye sordu Gwendolen. Aslında cevabı biliyordu ama bir de onun ağzından duymak istiyordu.

"Seninle karşılaştığımız ilk günden beri sana sahip olmak ve seni korumak için elimden gelen her şeyi yapabileceğimi hissediyorum. Aramızdaki şeyin, onlarınkiyle aynı olduğunu biliyorum artık. Başlangıçta senin düşmanındım. Sen de benim için siyasi bir rehineydin. Ama çok kısa bir süre sonra bunların hiçbir önemi kalmadı." Bakışlarını sunağa çevirdi. "Tıpkı arkadaşına olanlar gibi."

"Ama sen bu konuları sorun yapmaya devam ettin. Hâlâ da ediyorsun. Benimle ilgilenmek, benden sorumlu olmak istemiyorsun Angus. Kabul et."

"Ben bir klan şefinin oğluyum," diye cevap verdi Angus. "Bir savaşçı olarak yetiştirildim. Hayatlarını bana emanet etmiş olan MacDonald'ları koruyup kollamak benim birinci görevim."

"Bana âşık olman buna engel değil ki."

Gwendolen ağzından çıkanı biraz geç fark etmişti, gözlerini kucağında duran ellerine dikti. 'Âşk' sözcüğünü kullanmaması gerekiyordu. Angus ona âşık olmak istemiyordu, bunu çok iyi biliyordu.

"Sen iyi bir eşsin," dedi Angus. "Seninle evlendiğime pişman değilim."

Gwendolen yanaklarının kızardığını hissetti. "Yatakta seni memnun edebildiğim için mi?"

Angus öne doğru eğildi, çenesini avucuna aldı. "Evet, ama sadece o yüzden değil, sen de biliyorsun. Son zamanlarda bu kadar sinirli olmamın nedeni de bu. Bazen seni o kadar arzuluyorum ki tam antrenmanın ortasında kılıcımı fırlatıp, adamları oracıkta öylece bırakıp yanına koşmak ve sevişmek istiyorum. Ama sana bir zarar gelebileceğini düşününce kılıcımı yeniden elime alıyorum. Beni aynı anda iki değişik yönde etkileyebiliyorsun."

Gwendolen ürperdi. "Belki arkadaşın da sen ve o İngiliz hanım arasında kaldığında aynı şeyleri hissetmişti. İkinizin arasında çaresiz kalmıştı, arkadaşının onaylamadığını bile bile sevdiği kadını tercih etmek onun için de çok zor bir seçim olmuştur."

Mumlardan birinin ışığı bir esintiyle titredi, ikisi birden kapıya baktılar. Kimse yoktu. Gwendolen'in yüreği ağzına gelmişti.

"Kaybettiğin dostluk için pişman mısın? Arkadaşınla yeniden irtibata geçsen daha iyi hisseder misin acaba? Mesela ona bir mektup yazsan, yaptıkların için özür dilesen, şimdi onu anladığını söylesen?"

Angus başını iki yana salladı. "Özür dilememin imkânı yok. Yaptığım şey affedilir gibi değil."

"Hiçbir şey bağışlanamaz değildir, tabii pişmanlığını içtenlikle dile getirirsen. En azından Tanrı seni bağışlar."

Angus soru sorar gibi baktı. "Yani cennete girmeyi garantilemek için bu mektubu mu yazmalıyım?"

Gwendolen omuzlarını silkti. "Elbette hayır. Doğru nedenlerle yapmalısın, dostluğunuzu yeniden kurmak ve

arkadaşını bir özürle onurlandırmak için. Belki o da arkadaşını kaybettiği için pişmandır. Ayrıca ben de onunla tanışmak isterim.”

Yalan değildi. İskoç Kasabı tüm İskoçya’da tanınan ünlü bir kahramandı.

Angus onun kulağının üstündeki saçlarla oynadı, parmaklarının dokunuşu genç kadının tüylerini ürpertti.

“Sen çok akıllı bir kadınsın yavrum. Bunu düşüneceğim.”

“Şimdi yatağa geliyor musun?”

“Evet, ama son bir dua daha etmem gerek.”

Gwendolen ayağa kalktı ama hâlâ kocasının elini tutuyordu. “Yalnız mı kalmak istiyorsun?”

“Kısa bir süre,” diye cevap verdi Angus. “Babam için de dua etmeliyim, yoksa son görüştüğümüzde yaptığı gibi duygusuz olmakla suçlar beni.”

Gwendolen şalını omuzlarına sardı. “Eminim yukarıdan seni izliyordur ve seninle gurur duyuyordur. Sonuçta şatosunu geri aldın.”

Angus başını salladı. “Benimle evlendiğin için babanın mezarında kemikleri sızlarken nasıl böyle konuşabiliyorsun? Ben onun düşmanının oğluyum.”

Gwendolen sunağın üstündeki haça çevirdi gözlerini. “Bu evliliği ailem için kabul ettiğimi anladığından eminim.”

“Büyük bir fedakarlıkta bulundun yavrum.”

“Belki. Başlangıçta düşündüğüm kadar büyük değilmiş meğer.” Gwendolen gitmeye hazırlandı.

“Beni burada bekle biraz,” dedi Angus. “Çok sürmez. Gece vakti şatonun koridorlarında yalnız başına dolaşmanı

istemiyorum. Birileri seni kaçırabilir, rehin tutabilir. Şimdiden isteyecekleri fidyeyi nasıl ödeyeceğimi düşünüyorum.”

“Ne kadar isterlerse ödeyecek misin?” diye sordu Gwendolen içinde bir umut kıvılcımıyla.

“Evet! Ben senin kocanın yavrum. Senin için canımı bile vermek zorundayım.”

Kocasından böyle güçlü bir taahhüt beklemeyen Gwendolen çok şaşırılmıştı. Görev duygusuyla mı söylemişti bunu yoksa daha fazlası da var mıydı, merak etti.

Gwendolen’e göre aralarındaki bağ sadece görev duygusu olamazdı, çok daha fazlası vardı.

“Umarım işler o noktaya gelmez,” dedi ve Angus’un karşısındaki sıralardan birine oturdu. “Ama ne olur ne olmaz, seni burada bekleyeyim, bu arada ben de dua ederim.”

“Sen ne için dua edeceksin?” diye sordu Angus.

Gwendolen bir an düşündü, sonra ellerini kavuşturup öndeki sıranın arkasına koydu. “Bir gün arkadaşınla barışman ve onun seni affetmesi için dua edeceğim.” Bilmiş bilmiş erkeği süzdü. “Eminim İskoç Kasabı seni bağışlamasına yetecek kadar günah işlemiştir.”

Kocasını uyarır gibi parmağını ona doğru salladı.

“Merak etme,” dedi Gwendolen hınzırca gülümseyerek. “Sırrını mezara kadar saklayacağım.”

Ertesi gün Angus masanın başına oturdu, tüy kalemi eline alıp mürekkebe batırdı.

13 Eylöl 1718

Sevgili Lord Moncrieffe,

Zarfin üstündeki Kinloch armasını görünce mektubu açmadan yırtıp atmayacağını merak ediyorum. Belki boşuna mürekkep harcamış olacağım ama bunu yapmalıyım. En azından bu kadarını, hatta daha fazlasını borçluyum sana.

Son görüşmemizden bu yana iki yıl geçti. Benim sürgüne gittiğimden, babamın öldüğünden haberin vardır. Ben sürgündeyken Kinloch, MacEwen klanının eline geçti. Ben kısa bir süre önce döndüm ve baba ocağını geri aldım. İki klanı birleştirmek için MacEwen Şefi'nin kızıyla evlendim.

Dönüşümden ve Kinloch'un durumundan haberdar olduğuna eminim. Sana yazmamın nedeni bu değil. Amacım, son görüştüğümüzde olanlar için duyduğum derin pişmanlığı açıklamak.

Duncan ben her bakımdan hatalıydım. Son iki yılım o utanç verici ihanetim için pişman olmakla geçti. Sana yaptıklarımı asla unutmayacağım, bu yüzden kendimi asla affetmeyeceğim. Yaralı ruhum dersini çok iyi aldı, çünkü şu anda senin ileride eşin olacak hanımefendiyle ilk tanıştığında olanların neredeyse aynısını yaşıyorum ben de. O zamanki ruh halinin ne kadar karışık olduğunu fark edememiştim, ancak şimdi dünyayı daha net görebiliyorum. 1716'da yaşadıklarımız için duyduğum üzüntüyü sana anlatma imkân yok.

İnsafsız ve zalim davranışlarım için duyduğum derin pişmanlığımı tekrarlayarak mektubumu bitiriyorum. Dualarım seninle ve sevgili eşinle. Size sonsuz mutluluklar diyorum. Ben Kinloch'un Lord'u olarak kaldığım sürece burada her zaman sevgiyle karşılanacaksınız.

Saygılarımla,

Angus Bradach MacDonald

Angus iki yıldır yüreğinde çöreklenen pişmanlık duygusunu tüm şiddetiyle yeniden hissetti.

Başkalarının acılarına karşı duyarsız olduğu, bu duyarsızlığı çok ileriye götürdüğü zamanlar yaşamıştı geçmişte. En yakın arkadaşı İskoçya Kasabı'ydı ve bir İngiliz kadınıyla evlendiği için ceza olarak Angus onun saklandığı yeri İngiliz ordusuna ihbar etmişti. İki yıl boyunca bunu düşünmüş, duyduğu utancı tazelemişti. Dünyanın bir ucunda, yağmur, rüzgâr, buz ve okyanusun insanın canını yakan etkileriyle boğuşarak yapayalnız iki yıl geçirmişti.

Ama o başka bir zamandı. Şimdi evindeydi. Her şey farklıydı.

Mektubun üzerine mürekkebi emmesi için kumladı, üfleyerek temizledi, mühürledi ve sandalyesinden kalktı. O sırada kapı vuruldu. Kapıyı açtığı anda karşısında yirmi dakika önce haber gönderdiği ulağı değil Lachlan'ı buldu.

"Lachlan, burada ne arıyorsun?"

Arkadaşının yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. "Bir konuğun var!"

"Bir konuk mu? Kim?" Mektubu hemen kesesinin içine yerleştirdi.

"Hebridler'de bıraktığın kadın. Sıranın sana geleceğini, MacEwen'ların kükreyişinle titreyeceklerini ve daha bir sürü zırvayı söyleyen kadın..."

Angus'un midesi endişeyle kasıldı. "Raonaid mi burada?"

Tanrım! Gerçekten midesi bulanmaya başlamıştı. Burada ne işi vardı? Tek bir nedeni olabilirdi...

"Evet," diye cevapladı Lachlan. "Kâhin kadın. Acele et-sen iyi olur. Mutfaktaki bütün tabak çanağı yere indiriyor.

Çalışanlar fare gibi kaçıştılar, aşçı kendini şarap mahzenine kilitledi. Durum hiç iyi değil.”

Angus merdivenlere doğru yürüdü. “Mutfakta ne işi varmış? Kim aldı onu içeri? Keşke doğrudan bana getirseydin.”

“Aç olduğunu söyledi,” diye açıkladı Lachlan. “Birisi senin evlendiğini ağzından kaçırды ve o her şeyi kırıp dökmeye başladı.”

“Evet, tam ona göre bir davranış. Beni takip et Lachlan ve yanımdan ayrılma,” dedi omzunun üzerinden. “Silahı var mı?”

“Biliyorsam Tanrı cezamı versin. Üstünü aramak için kimse yanına yanaşamadı ki.”

BÖLÜM 17

Angus mutfağa girdiğinde her yer karmakarışıkty. Kırık tabak parçaları mutfağın her tarafına dağılmış, sütler ortalığa saçılmıştı. Raonaid masanın başına tek başına oturmuş, bir kâse sıcak lapaya kaşığını daldırmak üzereydi.

Angus ağzını açmamış, hiç gürültü yapmamıştı ama kadın keskin bakışlı, kış denizi rengindeki gözlerini kaldırdı. Sanki adamın gelişini önceden hissetmiş gibiydi. Angus, bakışlarının, midesine saplanan bir bıçak gibi içine işlediğini fark etti.

Yavaşça yaklaştı, gelişinin gerçek nedenini anlamaya çalışarak dikkatle karşısındaki kadını inceledi.

Pas kızılı saçları düzgün ve temizdi. Omuzlarından aşağı iri dalgalı bukleler halinde dökülüyordu. Soluk kırmızı renkli yıpranmış yünlü giysisi olmasaydı, bir de mücevherler taksaydı soylu bir hanımefendiden hiçbir farkı kalmazdı. Öyle gururlu ve üstün bir duruşu vardı ki. Bu kibirli havasına rağmen Angus bunların uydurma olduğunu biliyordu. Çünkü Raonaid doğaüstü yeteneklerle

doğmuştu ve bütün hayatını dünyanın bir ucunda, pis bir kulübede geçirmişti. Büyücü olarak şöhreti İskoçya'ya kadar yayılmıştı. İnsanlar ondan korkar ve nefret ederlerdi. Kimileri teninde şeytanın işaretini taşıdığını söylerken, kimileri de ona acır, huzursuz ruhu için dua ederlerdi.

Ailesinin köklerini bilen yoktu. Raonaid on bir yaşındayken ölen tuhaf bir kadın tarafından büyütülmüştü. Annesinin o olup olmadığını kimse bilmiyordu, Ronaid bile bilmiyordu. Kendisini büyüten kadın öldükten sonra da adalarda kalmaya devam etmişti. Kemik ve iksir koleksiyonlarında huzuru bulmaya çalışıyordu. Zamanla güzel bir genç kadın haline geldi -çekici ve seksi- ama hiçbir erkek onu istemiyordu. O da kendini kimseye sunmuyordu zaten.

Bütün eğlencesi, keyfi taşlarda gördükleriydi. Bazen geleceği okurdu, bazen de kendisinin farklı bir dünyada paralel bir yaşam sürdüğünü söylerdi.

Angus hayatına girene kadar böyle yaşıyordu.

Angus ötekiler gibi korkmuyordu ondan.

Raonaid ağzını bir peçeteyle sildi ve kaşığını masaya bıraktı. Oturduğu tabureden kalktı, Angus'a yaklaştı.

Angus onun ne kadar güzel olduğunu unutmamıştı. İnsan göğüslerinin arasındaki çatala düşer de bir yıl ortaya çıkamazdı.

"Gelmen uzun sürdü," dedi Raonaid. "Nöbetçilerinin bana neler yaptığını biliyor musun? Beni kapıdan içeri sokmuyorlardı."

Lachlan araya girdi. "Bir daha aynı hatayı yapmazlar Raonaid. Artık kim olduğunu biliyorlar, kolay kolay da unutmazlar." Lachlan, Angus'u dürttü. "Kapıdaki nöbet-

çilerden birine, geleceği okuduğunu söylemiş ve Noel'e kadar bütün saçlarının döküleceğini bildirmiş."

Angus başını salladı. "Raonaid, biraz bekleseydin gelir seni karşılardım."

"Sadece dinle," dedi Raonaid kötü kötü bakarak. Sonra masaya dönüp kaşığı aldı, yemeye devam etti.

Angus ve Lachlan sessizce kadını izliyorlardı. "Hepsi bu mu?" Lachlan fısıldadı. "Mutfağın yarısını yerle bir ettikten sonra bütün söyleyeceği şey bu muymuş?"

Angus bir süre daha bekledikten sonra yaklaştı. "Buraya neden geldin Raonaid? Adalardan asla ayrılmayacağımı söyledin. Ayrıca, ben adadan ayrılırken neredeyse arkamdan teneke çalacaktın."

"O o zamandı," diye cevap verdi Raonaid. "Ama hâlâ geri dönmemi istemiyorum, düşündüğün buysa. Ben sadece taşlarda okuduklarımı anlatmak için geldim."

Angus'un midesi kaskatı kesildi. Raonaid'in en doğru kehanetleri Calanais'deki taşlarda okurdu. Sık sık orada rüyalar gördü. Babasının ölümünü, Lachlan'ın geri döneceğini, Angus'un Kinloch Şatosu'nı ele geçireceğini orada görmüştü. Angus ona zorla bir söz verdimişti. Eğer bir gün onun ölümünü görürse, gelip kendisine söyleyecekti.

"Verdiğin sözü yerine getirmek için mi buradasın?" diye sordu.

"Evet."

Angus güçlükle yutkundu, sonra sordu. "Ne zaman? Ne kadar vaktim var?"

"Birkaç hafta. En fazla bir ay."

Angus ne zaman öleceğini öğrendiğinde nasıl bir tepki

vereceğini hep düşünmüştü. Yürekli bir insan olduğu için yaklaşan ölümünü soğukkanlılıkla karşılayacağını hayal etmişti. O bir savaşçıydı ve şiddet hayatında hep var olmuştu. Bu yüzden hayatının hiçbir şey düşünmeye fırsatı olmadan, aniden sona ereceğini sanmıştı.

Ama şu an bir şeyi düşünüyordu. Gwendolen'i. Henüz onu bırakmaya hazır değildi. Daha yeni bulmuştu. Ya hamileyse? Eğer baba olacaksa bu dünyadan ayrılamazdı. Onları yalnız bırakamazdı.

İçini büyük bir panik duygusu kapladı. İçinden önündeki masayı devirip Raonaid'in yakasına yapışmak geliyordu. Bunun garip mizah anlayışının çarpık bir ürünü, acımasız bir şaka olduğunu itiraf ettirmeliydi ona.

Ama çok iyi biliyordu ki Ronaid salt şaka yapmak için adaları bırakıp, İskoçya'yı boydan boya asla geçmezdi.

"Ne kadar ömrüm kaldı?" diye sordu. "Nasıl öleceğimi?"

Raonaid tabureden kalktı, masanın etrafından dolaşarak yanına geldi. "Asılarak öleceksin."

Angus soğukkanlılığını korumaya çalışarak elini kılıcının kabzasına koydu. "Willam Kalesi'ne mi götürüleceğimi yoksa Edinburgh'a mı? Bir Jakobit olarak vatana ihanetten mi yargılanacağım?"

"Neden olduğunu söyleyemem. Tüm bildiğim olayın burada gerçekleşeceği. Hemen tanıdım, dört köşeli kuleler, çatı ve mazgallar... Hepsini taşlarda gördüm."

Burada mı? Hayır... Olamazdı... Bir yanlışlık olmalıydı.

"Sorumlu kim? Burada bir hain mi var? Yoksa Gordon MacEwen mi?"

Raonaid, Angus'un yanağını yavaşça ve şefkatle okşadı. Bakışlarında acıma vardı.

Angus buna dayanamazdı.

"Kahretsin! Konuşsana kadın!"

"Karın sana ihanet edecek," diye açıkladı. "Bunu da taşlarda gördüm."

Angus bir adım geriledi. "Hayır," dedi. "Başka bir kadındır, karım olamaz!"

"Evet, o!" diye üsteledi Raonaid. "Ama yatağını başka bir kadınla daha paylaşıyorsan o başka. Paylaşıyor musun?"

"Elbette hayır."

"O zaman karın. Taşlar asla yalan söylemez. Önce seviştiğinizi gördüm, sonra seni sürükleyerek götürdüler."

"Kim?" diye sordu titreyen sesiyle Angus. "Beni kim sürüklüyor? Bilmem gerek."

"Keşke söyleyebilseydim Angus. Gerçekten. Ama düşmanların kendilerini çok iyi gizlemişler. Yüzlerini hiç göstermiyorlar."

Angus kolunu yakalayarak kadını sarstı. "Giysileri nasıldı? Kırmızı ceketliler miydi? Yoksa MacEwen şalı mı giyorlardı?"

"Söyledim sana, ayrıntıları bilmiyorum. Tek bildiğim o kadının seni savunmasız bıraktığı. Seni yumuşatıyor, zayıflatıyor, sonra ötekileri içeri çağırıyor. Buradan hemen ayrılmalısın Angus."

Lachlan kuzeninin kolunu tuttu. "İnanma ona. Kaçık karının teki."

Angus silkerek kolunu ondan kurtardı. "Kehanetlerini kulak arkası edemem. Birçoğunun gerçekleştiğine tanık oldum. Babamın ölümünü görmeseydi, seninle yeniden

buluşacağımızı öngörmeseydi, büyük bir zafer kazanacağımı söylemeseydi asla Kinloch'u almak için geri dönmezdim."

"Ama sana burada ihtiyacımız var," diye itiraz etti Lachlan. "Kendi canının derdine düşüp bu cadının seni yönlendirmesine izin verme."

Angus kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. "Hiçbir şeyden korkum yok ve adamlarımı terk etmiyorum. Ama bir ay içinde ölmeyi kabul edemem. Bunu engellemek için elimden geleni yapacağım."

Raonaid arkasından yürüdü sakın bir sesle öğütledi. "Kılıç antrenmanları yap, güçlü kal. Savaşçı olmak için doğdun sen, öyle ol. Dağılma, zayıf olma."

Angus mutfaktan çıktıktan sonra Raonaid kemerli kordorda uzaklaşmasını izledi, sonra Lachlan'a döndü.

Lachlan kadının üstüne yürüyüp sarsmaya başladı. "Beni dinle!" dedi alçak ve çok ciddi bir sesle. "Çok iyi dinle, cadı! Buraya ortalığı karıştırmaya, olay çıkarmaya geldiysen eğer buna asla izin vermem. Nereye gidersen git seni bulur gırtlığını keserim."

Raonaid suratına doğru güldü. "Elinden geleni ardına koyma. Ama şunu bil ki senin kılıcınla ölmeyeceğim Lachlan MacDonald."

"Öyle mi?" Lachlan'ın bakışları ıslak ve dolgun dudaklarından iri göğüslerine indi, sonra yine yüzüne döndü. "Söyle öyleyse, senin sefil hayatına kimin kılıcı son verecek Raonaid? O adamı şimdiden kutlamak isterim."

Kadın onu itti ve sonra çenesine sağlam bir yumruk indirdi. Lachlan iki büklüm olurken küftetti.

"Hiçbir erkek bu onura ulaşamayacak," dedi. "Çünkü

ben uzun ve mutlu bir hayat yaşayacağını. Sonra, vakit geldiğinde uykumda öleceğim, çok yaşlı ve zengin bir kadın olarak.”

Lachlan kanayan dudağını elinin tersiyle sildi. Kırılmadığından emin olmak için çenesini yokladı. “Sen delisin ve her zaman öyleydin.”

Raonaid öfkeyle baktı ona. “O gece tavernada sana evet demediğim için bana hâlâ kırgınsın. Cazibenin ve yakışıklı yüzünün ağına düşmeyen tek kadın benimdir herhalde.”

Lachlan elinin tersine bulaşan kana baktı, kapıya yöneldi. “Tanrı bana acımış olmalı.”

Gwendolen, dikiş odasının kapısı hızla açılıp aynı hızla kapandığında hızla dönüp baktı.

Angus içeri girip odadaki üç MacEwen kadını inceledi. Kadınlardan ikisi yün eğirme çıkırığının başındaydılar, üçüncüsü ise dokuma tezgâhının önünde oturuyordu.

“Bizi yalnız bırakın,” dedi Angus. Gözlerindeki öfkeyi gören kadınlar aceleyle yerlerinden kalkıp kapıya yürüdüler. Tezgâh ve çıkırık hâlâ çalışıyordu.

“Ne oluyor?” diye sordu Gwendolen.

Angus odayı adımlayıp onun karşısında durdu ve karısını tepeden tırnağa dikkatle süzdü. “Bana ihanet edecek misin?”

“Ne demek istiyorsun?” Sinirlenmişti Gwendolen. “Elbette hayır!”

“Hayatın üzerine yemin eder misin?” diye sordu.

“Tabii ki ederim.”

Çıkrıklar en sonunda durdu ve odanın sessizliğinde Angus dik dik baktı.

"Anlamıyorum," dedi Gwendolen. "Bu soruları neden soruyorsun? Dügün günümüzde sana söz verdim, bağılık yemini ettim. Neden kuşkulaniyorsun?"

Angus tezgâhın önünden bir yün yumağı aldı, havaya fırlattı. "Benim ölmemi istediğine inanmam için nedenlerim var. Muhtemelen burada, Kinloch'ta darağacında sallanmamın sorumlusu sen olacaksın. Gordon MacEwen ile arkamdan iş mi çeviriyorsunuz? Anahtarın nerede olduğunu ona sen mi söyledin?"

Gwendolen kulaklarına inanamıyordu. Şaşkınlığı kısa bir süre sonra öfkeye dönüştü. "Sen aklını kaçırmışsın. Kim söyledi bunu sana?"

"Boş ver şimdi kimin söylediğini. Soruma cevap ver sen."

Gwendolen kocasına yaklaştı. "Gordon MacEwen ile bir iş çevirmiyorum. Adam zindandayken nasıl suikast planlayabiliriz? Ben sana sadığım. Senin ölmeni istemiyorum. Yaşamamı istiyorum. Özellikle de şimdi..."

Gwendolen sustu ve devam edemedi. Şimdi sırası değildi. Böyle söylemeyi hayal etmemiştı.

"Özellikle şimdi... Bu da ne demek?"

Gwendolen başını iki yana sallayarak soruyu duymazdan geldi. "Seni hiç anlamıyorum. On beş gün önce, biri seni öldürmeye kalktı diye mi böyle söylüyorsun? O konuda bir gelişme mi var?"

"Hayır."

"Öyleyse ne var? Sana sadık olduğumu biliyorsun değil mi? Bunu hissetmiyor musun?"

Angus karanlık, güvensiz gözlerle karısının yanına gelmesini izledi. "Sen de annen gibi misin? Seksi erkekleri aptala çevirmek için kullanan o kukla oynatıcılarından biri misin?"

Gwendolen yavaş yavaş paniğe kapılmaya başlamıştı. "Hayır! Bunları da nereden çıkarıyorsun? Neden benden kuşkulaniyorsun? Eğer birisi benim hakkımda bir şeyler söylediye bil ki bu evliliği ve ailelerimizin birleşmesini bozmak istiyordur. Bunu göremiyor musun?" Kocasının yüzünü elleri arasına aldı. "Ben seninle ilgilenmek için buradayım Angus. Birlikte çok büyük zevkleri paylaştık. Bütün istediğim seninle Kinloch'ta uzun ve mutlu bir yaşam sürmek. Bana inan, sana asla ihanet etmem."

Angus buz gibi gözlerle bakmaya devam etti.

"Bana inanmıyorsun sen!" Gwendolen bir-iki adım geriledi. "Birisi seni bana karşı doldurmuş. Kim yapıyor bu suçlamaları? Eğer beni hain diye damgalayacaksan en azından kim olduğunu söylemek zorundasın."

Angus dişlerini sıkarak pencereye doğru yürüdü. "Rao-naid burada," dedi.

"Şu kâhin kadın mı? Hebridler'de yatağını paylaştığın kadın..."

Kocasına ne söylemiş olabilirdi? Neden gelmişti buraya? Ne yapmak istiyordu?

"Evet," diye cevapladı Angus. "Ancak yatağımdan daha fazla şeyler paylaşmıştı güzelim. Gördüklerini de paylaşırdı ve hepsinin gerçekleştiğine bizzat tanık oldum. Babamın öleceğini, Lachlan'ın döneceğini, Kinloch'u alacağını çok önceden söylemişti. Ondan ayrılırken, eğer benim ne zaman öleceğimi görürse bana gelmesini ve beni uyarma-

sını istemiştim.” Doğrudan karısının yüzüne baktı. “Rüyasında görmüş yavrum ve sözünü tutmuş. İşte bunun için burada.”

Gwendolen duyduklarına pek inanmamıştı açıkçası. Kocasının tam karşısında durdu. “Tam olarak ne görmüş?”

“Beni darağacında görmüş. Bir kadının bana ihanet ettiğini de söyledi.” Dikkatle yüzüne baktı. “O kadın sensin.”

Gwendolen duyduklarını hazmetmeye çalıştı. Bir darağacı... ihanet eden bir kadın...

“Ne zaman görmüş bunu?”

“Haftalar önce Calanais’de.”

Gwendolen ayrıntıları aklından geçirdi. Kocasına asla ihanet etmeyecekti. Raonaid yanıliyordu.

“Belki, William Kalesi’ndeki Albay Worthington’a gönderdiğim notu görmüştür rüyasında. O notta, buraya gelip seni yakalamasını, alıp götürmesini ve kalenin burcuna asmasını istemiştim. O zaman bunu gerçekten istiyordum. Biliyorum hiçbir mazeretim yok ama sen bunu biliyorsun zaten. Notu okumuştun. Sonra da yakmıştın, hatırlıyor musun?”

Angus’un bakışları hâlâ kuşku doluydu.

“Bunları yazdığımı daha önce itiraf etmiştim,” diye devam etti Gwendolen. “Seni asılmış görmeyi içtenlikle istiyordum. Ama sonra öfkemi gördüm, yaptığımdan pişman oldum. Sana bağlılık yeminimi sunarken bunların hepsini anlatmıştım.” Kocasına iyice yaklaşp ellerini göğsüne koydu, kendisine inanmasını bütün kalbiyle istiyordu. “O zamandan bu yana Tanrı’nın huzurunda bağlılık yeminleri ettik, karı ve koca olarak birleştik. Bedenimi sana isteyerek verdim.” Bir an durdu. “Raonaid’in gördüğü kesinlikle

geçmişten karelerdir. Başka bir şey olamaz. Buraya geldiği için ona kızmış değilim. Ben de olsam aynısını yapardım. Ama Albay Worthington buraya geldi, seninle tanıştı ve şükürler olsun ondan istediğimi yerine getirmedi. Senin ölmeni istemiyorum Angus. Yaşamana ihtiyacım var.”

Angus genç kadının ellerini tutarak kendinden uzaklaştırdı. “Sana nasıl güvenebilirim? Bana bağlılık sözü verdikten sonra ihanet ettin bana.”

“O zaman her şey farklıydı.” Gwendolen son bir denemede bulundu. “Bugün her şey yine farklı,” dedi gizemli bir tavırla.

“Nasıl yani?”

Elini yavaşça karnına koydu, sevinç ve utanmayla karışık gülümsedi. “İki-üç gündür sabahları midem bulanıyor. Bir süredir de âdet görmüyorum.”

Gwendolen günlerdir bu anı hayal ediyordu. Büyük Salon’da her iki ailenin önünde vermeyi planlamıştı müjdeyi. Angus’un ne kadar mutlu olacağını biliyordu. Sevinçle Gwendolen’i kollarına alacak, belki de havalara kaldıracaktı.

Ancak hiçbirini yapmadı. Gözlerindeki buzlar daha da soğuktu sanki.

“Bunun doğru olduğunu nasıl bileceğim? Belki yeni ihanetini saklamak için paravan olarak kullanıyorsun?”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” Gözleri öfke yaşlarıyla doldu birden. “Böyle bir konuda yalan söyleyebilecekime sahiden inanıyor musun?”

“Neye inanacağımı bilmiyorum. Raonaid daha önce hiç yanlış yapmamıştı bana.”

“Yani benim sözümün yerine onunki, öyle mi?”

Kocasını tekmelemek, bağırarak, suratına yumruk atmak geliyordu içinden. Gwendolen onun karısıydı. O kadın ise bütün İskoçya'da Deli Cadı olarak biliniyordu.

Angus kolunu tuttu ve onu odadan dışarı çekti. "Gel benimle!"

"Nereye gidiyoruz?"

"Odana. Muayene etmesi için bir ebe göndereceğim sana. Doğru söyleyip söylemediğini öğrenmem gerek."

"Angus, nasıl böyle bir şeye cesaret edersin?" Gwendolen kulaklarına inanamıyordu. Kolunu kurtarmaya çalıştı ama Angus'un eli demir bir pençe gibiydi.

"Bilmem lazım kadın. Aramızda hiçbir sır olmamalı."

"Yok zaten!" diye bağırdı Gwendolen. "Bu yaptığın için seni asla affetmeyeceğim."

Angus onu kolundan çeke çeke merdivenlerden çıkardı, şatonun taş koridorlarında sürükledi. "Sana ancak ebe doğruladıktan sonra inanabilirim."

"Sanırım gelecek olan ebe bir MacDonald, bizden biri olmayacak."

"Evet! Ve ebeyi bizzat ben seçeceğim. Böylece aldatılmadığımdan emin olabilirim." Gwendolen'i odasına götürdü, suratına nefretle bakarak kapıyı kapadı ve üstüne kilitleti.

BÖLÜM 18

Bir saat içinde ebe geldi, Gwendolen'i muayene etti ve rahminin genişlediğini tespit etti. Öteki belirtileri de değerlendirdikten sonra bir bebek geldiğinden neredeyse tamamen emin oldu.

Gwendolen kadına teşekkür etti ve kapıya kadar geçirdi. "Bu mutlu haberi kocama da verir misiniz?"

Sahte bir neşeyle, biraz da alay edermiş gibi konuşmuştu Gwendolen ama ebe bu ince alayı fark edemedi. Gözleri sevinçle parladı. "Elbette leydim. Ama o zaten kapının arkasında bekliyor, belki kendiniz söylemek istersiniz?"

"Hayır, bu haberi sizin vermenizi istiyorum. Ben söylersem inanmayabilir."

Ebe kadın sırtıttı. "İnanılamayacak kadar güzel olduğunu düşünecek, değil mi? Tamam, ben söylerim."

"Öyle istiyorum." Gwendolen kapıyı açtı, eşikte bekleyen Angus'la burun buruna geldi.

Ebe lorduna yaklaştı. "Tebrikler efendim. Eşiniz gebe."

Angus buz gibi bakışlarını, kollarını göğsünde ka-

vuşturmuş, kapıya yaslanarak kendisine bakmakta olan Gwendolen'e kaldırdı. Genç kadın çenesini dikti ve bir kaşını kaldırdı.

"Anladım," dedi Angus hiç bakmadan ebeye. "Şimdi gidebilirsin."

Ebenin yüzündeki gülümseme hemen kayboldu, başını öne eğip merdivenlere doğru yürüdü.

"Demek doğru," dedi Angus.

Gwendolen bir adım geriledi, elini kapıya koydu. O kadar kızgındı ki her an patlayabilirdi. "Elbette doğru. Değerli kâhinin sana daha önceden neden söylemedi bunu, şaşırdım doğrusu. Belki her zaman her şeyi göremiyordur. Neden onunla yatağa girip ilk çocuğunun doğum müjdesini zamanında vermediğini sormuyorsun?"

Angus bir adım atmak istedi. "Gwendolen..."

"Hayır! Bir kelime bile duymak istemiyorum. Sana çok kızgıyım," dedikten sonra kapıyı hızla suratına kapattı.

Kulağını kapıya dayadı Gwendolen. Adamın kapıya bir yumruk atmasını bekliyordu en azından. Ya da içeri zorla girip ona hak ettiğini düşündüğü dersi verebilirdi. Ama kapının arkasından duyabildiği tek şey, Angus'un muntazam ve güçlü nefesleriydi. Biraz sonra onlar da kesildi ve kocası oradan ayrıldı.

Ayak sesleri merdivenlerde kaybolana dek dikkatle dinledi Gwendolen, sonra usulca kapıyı açıp koridoru kolaçan etti. Koridor boştu, Angus gitmişti.

"Onu hemen göndermelisin," dedi Lachlan, Angus'un

arkasından avluya doğru yürürken. "Geldiği karanlık mağaraya geri gönder o kadını. Ortalığa zehir saçıyor."

"Öncelikle o bir mağarada yaşamıyor," diye cevap verdi Angus. "Bir kulübesi var. Gidecek bir yerim olmadığı zaman bir yıla yakın süre orada kalmama izin vermişti. Onu geri gönderemem."

Avluya girdiler. Hava kapalıydı, kulelerin tepeleri kalın, beyaz bir sis tabakasının altında kalmıştı. Angus bulutlara baktı, ebenin biraz önce söylediklerini yeni yeni algılıyor-du. Gwendolen hamileydi. Baba olacaktı.

Aslında çok güzel bir haberdi. Şu anda kutluyor olmaları gerekirken, içi daha önce hiç bilmediği bir panik duygusuyla dolup taşıyordu. Oysa bu zamana kadar gelecekten hiç korkmamıştı. Ama şimdi her şey çok farklıydı.

Hepsi Gwendolen ile olan evliliği yüzündendi. Her şey onun yüzünden olmuştu.

"Raonaid burada kurmaya çalıştığın her şeyi mahvedecek," dedi Lachlan geniş adımlarla avluyu geçen Angus'a yetişmeye çalışırken. "O korkunç kehanetleri ve felaket tellallığı ile her şeyi yerle bir edecek."

Durup bir eşek arabasının önlerinden geçmesine izin verdiler. Arabanın tekerlekleri çamurda derin izler bırakıyordu. Angus bu izlerin hemen suyla dolmasını dikkatle izledi.

"Sakın bana o kadının lanetlerine büyülerine inandığını söyleme," diye devam etti Lachlan. "O tam bir kaçık. Delinin teki."

"Raonaid büyü yapmaz," dedi Angus. "O sadece bir takım hayaller görür ve geleceğe dair kehanetlerde bulunur. Senin bana döneceğini, birlikte bir ordu kurup Kinloch'u alacağımızı çok önceden bilmişti."

“Bunları herkes tahmin edebilirdi, peki baba olacağını neden bilemedi?”

Doğmamış çocuğunun sözü geçince içten içe ürperdi Angus. “Belki olamayacağımdandır... Belki o doğana kadar ben ölmüş olurum...”

Barut deposunun önünde durdular. Angus anahtarı çıkarmak için elini kesesine attı ve eli Duncan’a yazdığı mektuba değdi.

Bir an yırtıp atmayı düşündü. Kafası zaten karışık. Duncan’ı bir daha görecektense kadar yaşayamayacaksa eski bir arkadaşlığı canlandırmaya uğraşmanın ne anlamı vardı ki?

Öte yandan, Moncrieffe Şatosu’nda müttefiklerinin olması kendi klanı için çok faydalı bir şey olurdu. Ayrıca Duncan İskoçya’nın en güçlü ve etkili soylularından biriydi, üstelik şatosu sadece iki günlük uzaklıktaydı. Eğer Gwendolen bir oğlan doğurursa bu şatonun Lordu olacaktı. O zaman dostlara ve müttefiklere ihtiyacı vardı. Moncrieffe Kontu Duncan her zaman ona göz kulak olabilir, yardım edebilirdi...

Mektubu çıkardı ve Lachlan’a uzattı. “Bu mektubu Moncrieffe’e ulaştır. İyi bir ulak ayarla, cevabını alana kadar da beklesin. Tabii cevap yazarsa.”

“Sizin konuşmadığınızı sanıyordum,” dedi Lachlan.

“Konuşmuyorduk ama bu işi düzeltmenin zamanı geldi.”

Angus baruthanenin kilidini açtı ve içeri girdi. Tahta fiçilerden birinin kapağını kaldırdı. “Bunların hepsi dolu mu?” diye sordu.

“Ağzına kadar. Buradan İrlanda denizine kadar bütün İngiliz ordusunu havaya uçuracak kadar barutumuz var.”

Angus etrafına bakındı. “Ya silahlar? Bütün tüfekler çalışıyor mu? Yeterli cephanemiz var mı?”

“Evet.”

“Güzel.” Angus kapıya yöneldi. “Adamları topla Lachlan. Avluda onlarla konuşacağım.”

İki kalp atışı arasında birinin duygularının bir uçtan diğer uca savrulması nasıl mümkün olabiliyordu? Gwendolen güney kulesine giden koridorlardan yürürken bunu düşünüyordu. O sabah erken saatlerde dikiş odasında, tezgâhın başındaki kadınları denetlerken mutluluktan uçuyor gibiydi. Karnındaki bebeği kocasına söylediği an olacakları hayal ediyordu.

Bir an sonra kocası içeri fırtına gibi dalmış, kâhinin -yakın zamanlara kadar yatağını paylaştığı bir kadın- asılarak öleceğini söylediğini aktarmıştı. Üstelik buna Gwendolen sebep olacakmış.

Kâhin kadının kaldığı odanın kapısına geldiğinde mide-sinin bulandığını hissetti. Bu kadınla hiç karşılaşmamıştı ama şimdiden ondan nefret ediyordu. Çünkü gelir gelmez kocasının kafasına güvensizlik ve yalan tohumları ekmeye başlamıştı.

Bir yandan da öfkesine kapılıp fazla acele etmemesi gerektiğini düşünüyordu. Bu kadın kocasının ölümünü görmüşse bunun önlemek için bir çare de önerebilirdi. Ne kadar kızgın olursa olsun Angus’u kaybetmek istemezdi. Bu yüzden sakın olmalı ve Raonaid’i başka neler gördüğü konusunda itirafa zorlamalı, onun buraya sadece Angus’u

yeniden elde etmek amacıyla gelip gelmediğini anlamalıydı.

Sakin olmaya çalışarak kapıyı vurdu. Kimse cevap vermedi. Bir daha vurdu.

Sonunda kapı açıldı. Gwendolen kapıda duran kadının görüntüsü karşısında güçlükle yutkunabildi.

Raonaid, ünlü kâhin.

Şeytan kadar çılgın, tilki kadar kurnaz görünüyordu. Gwendolen'in hayatında gördüğü en güzel kadındı.

Uzun boylu ve iri göğüslüydü. Saçları alev alev yanan cehennem rengindeydi. Yüzü cilalanmış fildişi gibi bembeyazdı.

Ama gözleri Gwendolen'i çok huzursuz etmişti. Hareli mavi gözleri parlak, acımasız ve bencil bakıyordu.

BÖLÜM 19

“Geleceğini biliyordum,” dedi kâhin kadın ve kendinden emin bir tavırla arkasını dönerek yürüdü. Kapıyı açık bırakmıştı.

Gwendolen içeri girdi, etrafına bakındı. Ocakta gürül gürül yanan bir ateş vardı. Viski şişesi neredeyse boşalmıştı. Yatak örtüleri ipek, keten karışımı bir yığın halinde yerde duruyordu. Gözlerini kadına çevirdi. Eteği ve büstiyeri el dokuması kumaştandı, yıpranmış duruyordu. Beli incecik, göğüsleri haşmetliydi. Boynunda garip kemiklerden oluşan bir kolye vardı.

Kabul etmekten nefret etse de kocasının eski sevgilisinin doğal bir asaleti vardı. Çok gururlu ve vakur bir edaya sahipti.

Bir erkeğin bir kadında çekici bulduğu her şeye sahip olduğunu bir aptal bile ilk bakışta anlayabilirdi. Etrafına yoğun bir cinsellik yayıyordu. Gwendolen özgüvenini sarsan şiddetli bir kıskançlık duygusuyla boğuşmak zorunda kaldı.

“Angus’la iyi eğleniyor musun?” diye sordu Raonaid viskisini yudumlarken. “Sırtüstü epey vakit geçiriyorsundur sanırım. Eminim, daha önce hayal bile edemediğin ilginç şeyler öğretiyordur sana.”

Gwendolen başını dikleştirdi. “Bunu sorduğunuz için çok nazıksınız. Gerçekten de ondan çok zevk alıyorum. Harikulade bir âşık. Çoğu zamanımı aşk sarhoşu olarak geçiriyorum. Ama bunu zaten sen çok iyi biliyorsundur. Neler hissettiğini hatırlıyorsundur mutlaka.”

Raonaid kaşlarını çatı, küçümser bir tavırla, “Onun hakkında her şeyi biliyorum ben kızım, senin asla bilmediğin şeyleri bile,” dedi.

“Pek sanmıyorum.”

Gwendolen hemen kapının önünde, el dokuması kilimin üstünde dururken, Raonaid üstüne atılıp Gwendolen’in boğazını kesmek istermiş odayı ileri geri adımlayıp duruyordu.

“Bu kadar yolu seni görmek için gelmedim ben,” dedi Raonaid. “Angus’u görmeye geldim.”

“Belki duymamışsındır, ben Kinloch’un Leydisi’yim. Dolayısıyla kocamın olduğu kadar benim de konuğum sayılırsın.”

Raonaid şömüne maşasını alıp ateşi karıştırdı. “Benden ne istiyorsun Kinloch’un Leydisi?”

“Geleceğimi önceden bildiğini söyledin. Neden geldiğimi bilmiyor musun? Sen her şeyi göremiyor muydun?”

Kâhin soruyu duymazdan geldi, ateşle ilgilenmeyi bitirip maşayı ocağın kenarına astı.

“Pekâlâ,” diye devam etti Gwendolen. “Neden geldiğimi söyleyeyim o zaman. Kocamın öldüğünü görmüşsün. Neden ve nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Raonaid suçlayan bakışlarını Gwendolen'in yüzüne dikti. "Sen de adamların da bunu zaten biliyorsunuz, seni ikiyüzlü sürtüük. Onu darağacına götüren alçak sensin."

"Bu çok saçma."

"Öyle mi?"

Gwendolen'in midesi korkuyla kasıldı. "Gördüğün şey doğru değil Raonaid, çünkü ben kocama asla ihanet etmem. Bu yüzden senin o sözde yeteneğine inanmıyorum. Onun ölmesini istemiyorum. Onu seviyorum. Onun yaşamasını istiyorum."

Tanrım, kocasına olan aşkını itiraf etmişti işte. Bu kelimeleri daha önce yüksek sesle hiç söylememişti, Angus'a bile. Özellikle ona söylememişti. Eğer eski sevgilisinin yatak odasında durmuş, içindekileri açıkladığını görse Angus'un ne tepki vereceğini merak etti bir an.

Raonaid bu söylediklerini Angus'a yetiştirecek miydi? Eğer anlatırsa, Angus bunu karısının yalancılığının yeni bir kanıtı olarak algılayacaktı kesinlikle. Daha kısa bir süre önce düşmandılar ve onu tam kalbinden vurmak istemişti.

Derin bir nefes aldı, sakın olmaya çalışarak, "Angus onu darağacında gördüğünü söyledi. Başka neler gördün?" diye sordu.

"Ne önemi var?" diye cevap verdi Raonaid. "Asılacak, burada, Kinloch'ta. Başka söze gerek var mı?"

"Ama neden asılıyor?" diye sordu Gwendolen. "Bir anlamı yok. İngilizler Kinloch'u vererek onu ödüllendirdiler zaten. Onu koruyacak güçlü bir ordusu var, benim ailem de onu kabullendiler. O adil ve cömert bir lider."

"Ama unuttuğun biri var," dedi Raonaid şeytani bir tavırla. "Uzun süredir kayıplarda olan kardeşin. Her an

ordusuyla dönebilir. Mirasından kolay kolay vazgeçmeyecektir.”

Gwendolen yüzüne düşen bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırırken parmaklarının titrediğini fark etti. “Doğru olabilir. Ama ben kocama bağlıyım şu anda. Ona asla ihanet etmeyeceğime yemin ettim. Murdoch dönse bile benden yardım bekleyemez. Kocamı alaşağı etmesi için asla ona destek vermem.”

Gwendolen, son zamanlarda Murdoch’un dönme olasılığını aklına hiç getirmediğini fark etti. Evlilik hayatının zevklerine o kadar dalmıştı ki bu konu aklından tamamen silinmişti.

Raonaid’in parlak mavi gözleri kısıldı. Yüksek arkalıklı sandalyeye oturdu, iyice yerleşti. “Söylediklerinden anladığım kadarıyla kendine çok güveniyorsun güzelim ama gözlerin başka bir hikâye anlatıyor.”

“Sadece ne görmek istiyorsan onu görüyorsun sen.”

“Doğru olabilir ama sence tam olarak ne görmek istiyormuşum ben? Aydınlat beni lütfen.”

Gwendolen sözcüklerini dikkatle seçerek konuştu. “Kocama ihanet etmiş olmamı istiyorsun, çünkü içten içe onun sana dönmesini bekliyorsun.”

Kâhin kadın başını arkaya atarak kahkahalarla güldü. “Onu yeniden gördüğümde hiçbir şey hissetmedim.”

Gwendolen’in rahatsızlığı giderek artıyordu. “Öyleyse neden geldin? Onu umursamıyorsan neden buradasın?”

“Çünkü söz vermiştim. Benim hakkında istediğini söyleyebilir ya da düşünebilirsin. Çoğu da doğrudur muhtemelen. Ama bana asla yalancı diyemezsin. Ben aklımdan geçenleri söylerim ve verdiğim sözleri kesinlikle tutarım.

Onun için Angus'a da gerçeği söyledim, şu anda senin gözlerinde görmekte olduğum gerçeği."

"Ne gerçeğiymiş o?"

Raonaid öne doğru eğildi. "Kardeşin döndüğü zaman onun arkasında olacaksın, Angus'un değil. Çünkü o senin annenin oğlu."

"Bu koca bir yalan."

"Eniin misin?" Kaşları bilmiş bir edayla havaya kalktı. "O senin kardeşin güzelim, kocanın onun boğazını kesmesine izin mi vereceksin?"

Gwendolen'in nabızı hızlandı. "Elbette izin vermem. Aralarını bulmaya çalışırım."

"Taraf tutmadan aralarını bulman mümkün değil. Kardeşinin hayatını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaksın."

Gwendolen odada yürümeye başladı. "Bütün bunları sadece tahmin ediyorsun. Herkes yapabilir bunu."

Raonaid cevap vermedi.

Gwendolen odanın öteki ucundaki kadına baktı dikkatle. Karşısındaki kadın bir hayvan gibiydi, yırtıcı ve vahşi bir hayvan...

"Bu görüşleri nasıl görüyorsun?" diye sordu Gwendolen bir sandalye çekip kadının tam karşısına otururken. "Şu anda da görüyor musun? Onun için mi bana o soruları soruyorsun?"

"Hayır, şu anda hiçbir şey görmüyorum. Seni okuyorum sadece."

Gwendolen arkasına yaslandı. "Yani, tahmin ediyorsun?"

Kâhin kadın omuz silkti. "Bu konuda çok iyiyimdir. Her şeyi taşlardan aldığım görüntülere göre yorumlarım."

“İyi de bu taşlarda tam olarak ne görüyorsun? Nasıl oluyor?” Gwendolen sık sık gerçekleşen kendi rüyalarını düşündü. Onlar hiç garip ya da mistik değillerdi. Sadece rüyaydılar işte.

“Gölgeler ve ışıklardan çıkarıyorum olayları,” diye açıkladı Raonaid, “ve her şeyi açıklıkla anlayabiliyorum. Hissediyorum.”

“İnsanların konuşmalarını da duyabiliyor musun?” diye sordu Gwendolen. “Yoksa sözcükler kitaplarda olduğu gibi taşların üstünde mi yazılı?”

Raonaid başını iki yana salladı. “Hayır, sadece gölgeler ve hareketler görüyorum.”

Gwendolen, Raonaid’in o uğursuz kehaneti konusunda yanıldığını kanıtlamayı çok isterdi. Çünkü Angus’un öldüğünü düşünmeye bile tahammülü yoktu. Bu ölümden sorumlu olma olasılığını aklına bile getirmek istemiyordu.

“Bence,” diye dikkatle devam etti Gwendolen, “Angus’un kaleyi fethettiğinin ertesi günü yazdığım bir mektubun sözcüklerinden etkilenmiş olabilirsin. William Kalesi’ndeki Albay Worthington’dan kırmızı ceketlilerden bir orduyla gelip Angus’u buradan çıkarmasını istemiştim. Bir Jakobit olarak ihanet suçundan asılmasını talep etmiştim. Bu konuda kesin kararlıydım ve o mektubu Angus’a bağlılık sözü verdikten sonra yazmıştım.”

Bunları bu kadına itiraf etmek çok zor bir şeydi ama gerçeği bilmesini istiyordu.

Raonaid başını yana doğru eğdi, “Angus’un bundan haberi var mı?” diye sordu.

“Evet. Albay Worthington buraya geldi ve mektubu Angus’a gösterdi. O da hemen benimle yüzleşti, ben de

suçumu itiraf ettim ve özür diledim, o da beni bağışladı." Ellerin kucagında kavuştu. "Yani, gördüğün gibi mükemmel biri değilim Aldattım, kabul ediyorum ama o zaman her şey çok farklıydı. Bu yüzden taşlarda gördüklerin bu olayların bir yansıması olabilir. Yani, Angus artık tehlikede değil, en azından benden yana bir tehlike söz konusu değil."

Raonaid'in yanakları kızarmıştı. Ayağa kalkıp pencerenin önüne gitti. "Beni şaşırtıyorsun," dedi.

Gwendolen de ayağa kalktı. "Bu iyi bir şey. Eğer emin değilsen..."

Raonaid geri döndü, dişlerini sıkarak, "Seni görüyorum Gwendolen MacEwen, düşmanı sensin!" dedi. "Onu mahvetmek istiyorsun, çünkü evini elinden aldı. Senin yüzünden yüzü taşlardan siliniyor. Bundan kurtuluş yok. Ben göreceğimi gördüm. Şimdi bile ölü sayılır." Gözyaşları kadının yanaklarından süzülüyor, sesi boğuk çıkıyordu.

Gwendolen, Raonaid'in anlattıklarını iyice düşündü, sonra kâhin kadına yaklaşıp nazik bir sesle, "Belki senin hayatından kayboluyordur Angus. Belki bütün bunların anlamı budur," dedi.

Kâhin kadın, Gwendolen'i şiddetle kapıya doğru itti. "Defol! Defol git buradan!" diye bağırarak çığlık çığlığa.

Gwendolen geriye doğru sendeleyerek koridora çıktı, oda kapısı hızla suratına çarpıldı.

Aklını başına toplaması kısa sürdü. Eteklerini düzeltti, titreyen ellerini saçlarından geçirdi, sonra sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Hayatında bu kadar değişken birini görmemişti. Birçok sorusuna net cevap alamamıştı.

"Ne yapıyorsun burada Gwendolen?"

Gwendolen koridorun sonundan gelen kocasının sesiyle yerinden sıçradı. Onun muhteşem görüntüsü karşısında kalp atışları hızlandı. Güneşten rengi açılmış saçları ensesinde toplanmıştı. Sirtında yuvarlak bir kalkan vardı. Bu her zamanki silahlarına ek olarak elinde bir balta tutuyordu. Kafasının bütün karışıklığına ve öfkesine rağmen yaşayan en etkileyici ve yakışıklı erkeğinin kocası olduğuna inanıyordu. Bu hâlâ dengesini bozmaya devam ediyordu.

Bu yüzden onun kendisinden kuşkulanmaya devam etmesine tahammül edemezdi. Kendi şeref ve haysiyetine bu kadar saldırılmasına da izin veremezdi. Onun çocuğunu taşıyordu ve ona asla ihanet etmeyeceğinin sözünü vermişti. Raonaid'in söyledikleri doğru çıksa bile -Murdoch'un mirasını geri almak için bir orduyla gelmesi kehaneti- birbirlerine destek olarak ve güvenerek Murdoch'a karşı koyabilirlerdi.

Gwendolen sesinde belirgin bir suçlayıcı ifadeyle konuştu. Sonuçta ikisi de Raonaid'in yatak odasının kapısında duruyorlardı.

"Daha önemlisi, sen ne arıyorsun burada?" diye sordu. Koridorun öteki ucuna doğru kararlı adımlarla yürüdü. "Beni mi arıyordun? Öyle olduğunu umarım, çünkü konuşacak çok önemli şeylerimiz var. Ama Raonaid'i görmek için buradaysan o zaman sana söyleyeceklerim değişir. Şimdi Angus, benim için mi buradasın yoksa Raonaid'i görmeye mi geldin?"

BÖLÜM 20

Angus o anda bir kez daha emin oldu ki bu evlilik onu gerçekten değiştirmişti. Karısına duyduğu ihtiras içinde barut fıçısı gibi patlıyordu. Bir zamanlar olduğu adam değildi artık ve bu durumdan hiç hoşnut değildi. Ezik, aşk düşkünü bir adam olmak için evlenmemişti o. Şefkat, romantizm, duygusallık aramıyordu. Aksine, bu kadınla sadece bir varis doğurması, onun da Kinloch ahalisini birleştirmesi ve ilerde şef olması için evlenmişti. Alt tarafı politik bir birleşme, başka bir şey değildi.

Ama şimdi burada durmuş, çocuğunu taşıyan inanılmaz güzellikte kadına bakarken düşünebildiği tek şey onun doğum yaptığı günü görememe ihtimaliydi. Onunla geçireceği zaman kısıtlıydı, işin kötüsü karısı ona çok kızgındı.

Bu durumu düzeltmeyi, bu sabahki affedilmez davranışı için özür dilemeyi dünyada her şeyden çok istiyordu. Karısı ihanet etmiş olsa bile onu arzuluyordu, onunla küs olmanın düşüncesine bile katlanamıyordu.

Acaba onun ihanet ettiğinden tam olarak emin miydi?

İçgüdülerini hayır diyordu, böyle bir şeyin olamayacağını söylüyordu. Ama yanıldığını kabul ederek risk almak istemiyordu. Aşkın duyarlı erkeklere neler yaptığını biliyordu. Onları kör ve aptal ederdi.

“Raonaid’i görmeye geldim,” dedi intikam alırcasına. Duymak istediği şeyin bu olmadığını biliyordu, ama daha önce onun duygularına önem vermediğini söylemişti.

Ama kahretsin, önem veriyordu işte. Midesindeki kasılma bunu kanıtlıyordu. Mahvolmuştu resmen. Şu anda seve seve darağacına gidebilirdi.

“Tamam o zaman,” dedi Gwendolen onu sertçe iterek. “Ben ikinizi baş başa bırakayım. Size iyi eğlenceler.”

Başını gururla kaldırarak merdivenlere doğru yürüdü ve gözden kayboldu. Angus genç kadının merdivenleri inen ayak seslerini dinlerken birden içindeki tutkunun on misli arttığını hissetti ve arkasından koştu. “Kahretsin, bekle!”

Gwendolen durdu ve kocasına baktı. Angus elindeki baltayı kemerine soktu, karısının yanına geldi, elinden tuttu ve merdivenlerin kalanını koşarak indirdi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu. “Bırak gideyim!”

Taş koridorlardan geçtiler, aralık kalmış bir kapının önüne geldiler. Kâhyanın odası olduğunu sonradan anladıkları odaya girdiler. Angus kapıyı arkalarından kilitledi ve omuzlarından tutarak Gwendolen’i masaya yasladı.

Hiçbir şey söylemedi. O güzel, kızgın gözlerine baktı uzun uzun, sonra yüzünü avuçlarının arasına aldı. Gwendolen gözlerini kırptırarak baktı ve gözlerinde acil birleşme isteğini gördü.

Evet, Angus sevişmek istiyordu ve kahretsin, şimdi istiyordu. Raonaid'e gitmesini, birlikte olmalarını söylediği zaman hiçbir şey dememişti ama sevişmek istediği tek kadının kendisi olduğunu haykırmak istemişti.

Gwendolen'in kendisine ait olduğunu kanıtlamak istiyordu. Bu evlilik onu zayıflatmamıştı, Angus hâlâ güçlüydü. O karısıydı, eğer istiyorsa kocası olarak ona sahip olmak hakkıydı. Şu anda bunu kanıtlamak istiyordu.

Gözleri Gwendolen'e dikili olarak onu masanın üstüne oturttu. Aceleyle eteklerini kaldırdı, bedenini onunkine bastırırken Gwendolen'in arzularının da doruğa tırmandığının farkındaydı. Gwendolen'in göğüsleri heyecanla inip kalkıyordu ve ıslak dudakları aralanmıştı. Ağzından dökülen hafif inilti, Angus'un arzularını kamçılıyordu. Kiltini hırsla çekip çıkardı.

"Senden başka hiçbir kadını istemiyorum."

Gwendolen onun şalını kavradı. "Öyleyse kanıtla."

Ayakları yerde, tek hamleyle Gwendolen'in içine girdi. Sanki kılıcını havaya saplıyormuş, dik bir yokuştan aşağı savaş alanındaki düşmana doğru dörtlü at koşturuyormuş gibi hissediyordu. Gwendolen bacaklarının arsındaki sıcak ıslaklık şehvetini arttırdı, kendini daha büyük bir hızla ileri doğru itti. Sınırlamalar, koşullar olmaksızın ona sahip olmak istiyordu.

Masanın üstündeydiler ve Angus onun içinde yavaşça ilerliyordu. Bedenleri muhteşem bir uyum içinde beraber hareket ediyordu. Gwendolen onun omuzlarını sıkıca kavradı ve zevkle haykırdı. Angus kendi orgazmıyla eş zamanlı olarak genç kadının da doruğa ulaştığını hissetti. Orgazm sırasında o kadar kendini kaybetmişti ki, masanın üstündeki vazo yere düştü ve çiçekler yerlere saçıldı.

Daha sonra bütün dünya sessizliğe büründü. Angus karnısını sıkı sıkı kollarının arasında tutuyordu. Nefeslerinin normale dönmesi epey zaman aldı. Sonra Angus yavaşça kendini geri çekti. Alnını Gwendolen'in kine dayadı.

Bu durumda nasıl kontrollü olabilirdi ki insan?

Gwendolen kocasının yüzünü elleri arasına aldı, dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. "Eğer şimdi o kadına gidersen, annemin başı üzerine yemin ederim ki kendi kılıcınla öldürürüm seni. Kanlı bir paçavra yığını gibi kalırsın yerde. Ondan sonra ne Raonaid'in ne de başka bir kadının işine yararsın."

Tanrı yardımcısı olsundu. Hiçbir kadın Gwendolen kadar eğlendiremezdi onu.

"Onu istemiyorum," dedi Angus. "Bir İskoç erkeği olarak sana yemin ederim ki yaşadığım sürece senden başka bir kadını istemeyeceğim. Ama eğer bana ihanet edersen yavrum..."

Tehdidini bitiremedi, çünkü böyle bir durumda neler yapabileceğini hayal bile edemiyordu.

"Sana ihanet etmeyeceğim," diye güvence verdi Gwendolen. "Seni nasıl inandırabilirim?"

"Bilmiyorum."

Gwendolen son kez kendine iyice çekerek kocaman bir öpücük kondurduktan sonra kocasını iterek uzaklaştırdı. "Senin şu kıymetli falcın, erkek kardeşim dönerse onun tarafını tutacağımı söyledi. Kardeşimi sana tercih edeceğim. Ama Angus, senin çocuğunu taşıyorum ve bu artık tamamen seninim demek. Dürüstlüğümden emin olmalı ve bunu o kadına da söylemelisin. Sonra, Tanrı aşkına gönder onu buradan. Eğer yapmazsan buranın altını üstüne getirecek."

"Ama o geleceği görebiliyor," dedi Angus. "Kehanetlerini duymam gerek."

Gwendolen masadan inip odanın ortasına yürüdü. "Gördüm dediği şeylere güvenemezsin. Çünkü beni çok farklı göstermeye çalışıyor. Başka konularda da yanılıyor olabilir, seni yanlış yollara sevk edebilir."

"Hangi başka konular?"

"Senin ölümün mesela." Kocasına yaklaştı iyice. "Ben de rüyalar görüyorum Angus. Kendi geleceğimizi gördüm bir keresinde. Ve benim gördüklerim, onun taşlarda gördüklerinden çok farklı."

Hiç beklemediği halde Angus'un içinde bir merak uyanmıştı. Dünyadaki bütün kadınlar onu böyle rüyalarla mı etkilemek istiyorlardı? "Ne demek istiyorsun? Sen de mi rüya gördün?"

"Rüyalar işte," diye tekrarlayan Gwendolen, umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Bazen belli şeyler hakkında rüyalar görüyorum, sonra doğru çıkıyor."

"Nasıl şeyler?"

Gwendolen bu konuda konuşmak istemiyormuş gibi başını iki yana salladı ama yine de devam etti. "Sen Kinloch'un kapılarına dayanmadan bir gece önce seni rüyamda görmüştüm. Birbirimize olan tutkumuzu gördüm. Düğün günümüzden önceki gece Büyük Salon'daki kuşun uçup gittiğini, bizi terk ettiğini gördüm."

Duyduklarına inanamayarak başını salladı Angus. "Neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü bunu batıl inanç olarak değerlendiriyorum, ayrıca ben rüya gördüğüm zaman gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyorum. Bir olay gerçekleşene kadar onun

bir kehanet olduğunu anlamam. Ancak gerçekleştikten sonra bir de bakarım ki ben onu rüyamda görmüşüm. Yani gördüğün gibi ben kâhin değilim.”

“Ama rüyaların çıkıyor...”

“Bazen.”

Angus pencereye yürüyüp şatoyu çevreleyen otlaklara, ormanlara baktı. Bu öğrendikleri karşısında ne yapması gerek bilmiyordu. Sadece güzel değil doğaüstü güçlere sahip, cinsel bakımdan istekli, şahane bir şekilde doğurgan, aynı zamanda doğru çıkan rüyalar görebilen bir kadınla evlenmişti.

“Rüyanda başka neler gördün?” diye sordu Angus. “Benim öldüğümü gördün mü?”

Gwendolen kesin konuştu. “Hayır, ama çok uzun yıllar sonraki hayatımızı gördüm.”

“Ne gördün? Bütün ayrıntıları anlat bana.”

“En büyük oğlumuzun düğünündeydik ve sen kılıcını düğün hediyesi olarak oğluna veriyordun. Her şey yolundaydı.”

Her şey yolunda mıydı?

Angus buna inanmakta zorluk çekiyordu. Çünkü hayatının her köşesinde, çirkin kafasını çıkarmak için bekleyen ölüm ve şiddet gibi kötülükler saklıydı. Şu anda bile ölüm korkusu kafasını huzursuz ediyordu. Ona sadece tek seçenek kalıyordu.

“Burada Lord benim!” dedi pencereden bakmaya devam ederken, “ve kimin kalıp kimin gideceğine sadece ben karar veririm.”

“Raonaid kalıyor bu durumda...”

“Şimdilik.”

Bir yıl boyunca Raonaid'le birlikte yaşamış, onun kehanetlerini dinlemişti Angus. Bu sayede birkaç kez hayatı kurtulmuştu. Morali bozuk olduğunda kadın onu teselli etmiş, zayıf hissettiğinde güç vermişti. Şimdi onu kovalamazdı. Angus'un gelecekte olacakları bilmesi gerekiyordu. Gwendolen'in iyiliği için.

Gwendolen hayal kırıklığı içinde kocasına baktı. Ve Angus o esnada ordusunun aşağıda, avluda toplandığını ve kendisini beklediklerini hatırladı. Oysa o bu odada durmuş, aşağıda olup onları savaş ve savunma için hazırlayacağı yerde, karısıyla rüyalar ve kehanetler hakkında çene çalıyordu.

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu Gwendolen

"Sen deli misin tatlım? Ben onu hiç sevmedim. Ben şimdiye kadar kimseyi sevmedim."

Gwendolen'in suratı kıpkırmızı oldu. Arkasını dönerek kapıya yürüdü. "Özür dilerim. Unutmuşum. Endişelenecek bir şey yok öyleyse." Dışarı çıkıp kapıyı hızla çarptı.

Angus boş odada yalnız kaldı. Gwendolen'i hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu, çünkü dolaylı da olsa biraz önce onu sevmediğini söylemişti.

Başka ne diyebilirdi ki?

Aşkın ne olduğunu bile bilmiyordu.

O gece Gwendolen geç saatlere kadar yatağa gelmesini bekledi ama Angus uzak durmayı tercih etmişti.

İçinden bir ses Raonaid'in yanına gittiğini söylüyordu ama böyle bir şeyi aklından bile geçirmemeliydi. Biraz

önce kâhyanın odasında olanlardan sonra onun sadakatsiz biri olduğunu söyleyemezdi. Ondan başka hiçbir kadını istemediğine yemin etmişti. Kendi kılıcı ile onu öldüreceği tehdidini de yeterince ciddiye almıştı.

Bunun aşk olmadığını söylemişti ama Gwendolen için Angus'un cinsel olarak da olsa kendisini istemesi yeterliydi, en azından şimdilik.

Derin ama huzursuz bir uykuya dalmıştı, yatağın içinde dönüp duruyordu. Uzak diyarlardan gelen rahatsızlık verici görüntüler aklını kurcalıyordu.

Birden uyandı. Şafak söküyordu, ocakta ateş çoktan sönmüştü.

Nefes nefese yatağın içinde oturdu. Kurumuş boğazından yükselen çığlığa engel olamadı.

Rüyasında kardeşini görmüştü. Murdoch fırtınalı İngiliz Kanalı'na dökülen, dönemeçli, uzun bir nehirdeydi. Bedeni ölüleri yakmak için hazırlanmış bir odun yığının üzerindeydi. Boynunda kalın ipten bir ilmek vardı. Tam suya batmak üzereyken Gwendolen'in ismini haykırdı.

Ama Gwendolen'in yapacak bir şeyi yoktu. Uzandı ama kardeşini kurtaramadı ve Murdoch soğuk, karanlık suların derinliklerine doğru kaybolup gitti.

Gwendolen o an anladı; kardeşini sonsuza kadar kaybetmişti.

BÖLÜM 21

Angus kulenin tepesinde etrafa rengarenk ışıklar saçarak ufuktan yükselen güneşi seyrediyordu. Dünya biraz sonra gözlerini açacaktı ve Angus hayatının, duygularının çamurlu yollarında nasıl yürüyeceğini bilmediği yeni bir güne başlayacaktı. Şimdi birisinin kocasıydı, Gwendolen'in kocasıydı. Onu kaybetmek ruhunu kaybetmek gibiydi.

Angus daha önce kader hakkında fazla düşünmezdi, ölümden de hiç korkmazdı. Daha küçük bir çocukken annesinin trajik ölümüne tanık olmuş, yine de kendi ölümü aklına bile gelmemişti. Hayatı boyunca tüm savaşlara en küçük bir tereddüt duymadan katılmıştı. Öleceği varsa ölürdü. Şerefiyle öleceğini bilmek onun için yeterliydi. Şerefi dışında yaşamaya değer bir şeyi de yoktu.

Ama şimdi her şey farklıydı. Raonaid'in kehaneti üzerine hayatını gözden geçirmek ihtiyacını duymuştu. Şimdiye kadar yaptıkları ve henüz yapamadıklarını bir bir aklından geçirmişti. Gwendolen ile birlikte bir çocuk yapmışlardı,

bu yüzden de yaşaması gerekiyordu. Ailesini korumalı, onlara göz kulak olmalıydı. Herkesin düşündüğü gibi sadece acımasız bir zalim olmadığını onlara kanıtlamalıydı.

Artık aşkın ne demek olduğunu öğrenmişti. Ya da öğreniyordu hâlâ.

Kulenin merdivenlerinde duyduğu ayak sesleri üzerine döndü, Gwendolen'le burun buruna geldi. Genç kadın beyaz bir gecelik, kenarları dantelli bir sabahlık giymişti. Sabahın pembe ışıkları altında bir melek gibi görünüyordu.

Angus'un gözleri eteğinin altından görünen çıplak ayaklarına takıldı. "Ayakkabılarını giymeliydin yavrum. Taşlar soğuk," dedi.

"Burada ne aradığımı merak edeceğin yerde neden ayaklarımla uğraşıyorsun?" diye sordu Gwendolen. "Şafak vakti bir kulenin tepesinde seni arıyor olmam yeterince önemli değil mi? Son konuşmamızdan sonra odadan fırlayıp çıkmam, kapıyı suratına kapatmamın nedenini merak etmiyor musun?"

Angus yaklaştı. "Evet, tabii ki önemli ve seni gördüğüm için çok mutlu oldum." Güçlkle yutkunarak, "Dün akşam odana gelmediğim için özür dilerim," dedi.

İşte bu kadardı. İsteddiği zaman nazik biri olabiliyordu. Hatta karısından özür bile dileyebiliyordu.

Gwendolen sabah serinliğinden korunmak için şalına iyice sarındı. "Gelmemene şaşırmadım. Dün ikimiz de birbirimize çok kızmıştık."

"Hayır canım. Sen bana kızmıştın ve haklıydın. Çocuk konusunda sana inanmadığım için ben hatalıydım."

"Ya öteki konu?" diye sordu Gwendolen hafifçe ürpe-

rerek. "Raonaid'in sana ihanet edeceğim konusundaki kehaneti? Hâlâ ona inanıyor musun?"

Bir süre düşündükten sonra Angus, "Bilmiyorum," dedi

Derin bir iç çekişle omuzlarını silkti Gwendolen. "Pekâlâ, bana inanman için seni zorlayamam, değil mi? Yapabileceğim tek şey, kalbinin sesini dinlemeni istemek ve zaman içinde bana güveneceğini ümit etmek."

Angus başını ona çevirdi. "Bir zamanlar sen de benim bir kalbim olduğuna inanmamıştın."

"Ona bakarsan bir zamanlar ben de bir bakireydim, evlilikte kadınla erkek arasında olanlardan haberim bile yoktu. Ama şimdi ben, daha önce olduğum Gwendolen değilim Angus. Artık her şey değişti. Senin için de değişmiştir umarım."

Angus elini hafifçe karısının sırtına koydu, onu kulenin mazgallarına götürdü. Kinloch'un ufka kadar uzanan tarlaları ve ormanlarını birlikte seyrettiler.

"Neden buradasın tatlım?" diye sordu karısının sabah rüzgârında hafifçe uçuşan parlak siyah saçlarını hayranlıkla izlerken. "Neden sıcak yatağında değilsin bu saatte?"

Gwendolen doğrudan yüzüne baktı. "Çünkü bu sabah bir rüya gördüm. Olur da gerçekleşirse diye gelip sana anlatmak istedim. Ama bütün kalbimle gerçekleşmemesini diliyorum."

"Eğer beni ipte asılı gördüğünü söyleyeceksen..."

Gwendolen aceleyle başını salladı. "Hayır, öyle değildi. Başka bir şeydi. Kâbus gibiydi. Uyandığım zaman nefes alamıyordum."

Angus elini omzuna koydu. "Ne gördün?" diye sordu.

“Kardeşim,” diye cevap verdi Gwendolen. “Murdoch’u ölü yakma salının üzerinde denize doğru açılırken gördüm. Korkarım asla geri dönemeyecek. Annem ömür boyu biricik oğlunun yasını tutacak.”

Ölü yakma salı mı?

Angus şatoyu fethettiği gün Lachlan’a verdiği talimatları hatırladı. Lachlan MacDonald savaşçıları Murdoch’u yakalamak üzere yola çıkaracaktı. Ve saldırmalarını önlemek için ne gerekiyorsa yapacaklardı. Ne gerekiyorsa...

Gwendolen’in gözleri yaşlarla doldu, yavaşça Angus’un kollarının arasına sokuldu.

“Belki sadece bir rüyadır, bir gün mutlaka dönecektir.”

“Belki de dönmeyecektir.”

Angus karısına sıkıca sarıldı, vicdanıyla mücadele ediyordu. Bu evlilikteki gerçek hain ve yalancı kimdi?

Cevap basitti. Bir savaşçı ve komutan olarak içgüdülerini karısına karşı duyduğu sevginin önünde tutmuştu hep. Duygularının Angus’un düşmanı yok etme kararlarında en ufak bir etkisi olamazdı. Angus aynı şartlarda bugün de aynı şeyi yapacağından emindi.

Belki de düşündüğü kadar değişmemişti. Hep aynı acımasız savaşçı olarak kalacaktı.

Angus ahırlardan içeri girdiği zaman Lachlan atını tımar ediyordu. “Murdoch MacEwen’dan bir haber yok mu?” diye sordu doğrudan. “Kahretsin Lachlan, o kadar adam gönderdik kimse bir haberle dönmedi mi?”

Lachlan fırçayı tahta kovanın içine bıraktı ve ellerini bir

bez parçasına kurularak yaklaştı. “Henüz bir haber yok. Olsaydı sana söylemez miydin?”

Angus alnını ovuşturdu. Ahırın içi yoğun bir şekilde saman, deri ve at kokuyordu. Ağır ve boğucuydu. İçinden bir şeyleri tekmelemek geliyordu. “Of, sabrım tükeniyor artık. Başına ne geldiğini bilmek istiyorum, hem de hemen.”

Lachlan ona ilgiyle bakıp atının bölmesinden çıktı. “Özel bir nedeni mi var? Raonaid’in kehaneti yüzünden mi tedirginsin? Kinloch’u geri almaya kalkışacağından mı endişelisin?”

“Bulunana kadar tehlike olmaya devam edecek.

Lachlan elini Angus’un omzuna koydu. “Korunmanı sağlamak için mümkün olan her şeyi yapıyoruz Angus. Ama eğer istersen casusluk yapmaları için daha fazla adam gönderebilirim.”

Angus bir süre düşündü, sonra başını iki yana salladı. “Hayır, gerekmez. Bütün iyi adamlara burada ihtiyacımız var. Eminim yakında bir haber alırız.”

Raonaid’i aramak için ahırdan çıkarken hâlâ kafasını karıştıran bir şeyler vardı.

★★★

Bu geleceğini bilme arzusu bir tür bağımlılık gibiydi Angus için. Bu yüzden düşünmeden edemiyordu. Ne tesadüftür ki koca şatonun içinde geleceği görme yetisine sahip iki kişi vardı ve Angus ikisiyle de yatmıştı.

Ama hangisi gerçek kaderini görmüştü acaba?

Raonaid’i mutfakta aşçıyı çıldırtmak üzereyken buldu.

Elini sallayarak yanına çağırdı, birlikte salona doğru yürüdüler.

“Gwendolen’in kardeşi hakkında neler biliyorsun?” diye sordu.

Gwendolen’in rüyasından söz etmemeye karar vermişti çünkü sadece bir rüya olabilirdi. Raonaid’in kehanetini etkilemek istemiyordu. Niyeti onu sınamaktı.

“Kardeşine olan sevgisini, kocası olarak sana olan sadakatine tercih edeceğine inanıyorum,” dedi Raonaid.

Angus kadının kolunu sıkıca kavradı, “Ne gibi bir durumda onu tercih edecek?” diye sordu. “Neden bana verdiği sözü tutmayacak?”

Belki de adamları şimdiye kadar çoktan onu öldürmüşlerdi. Gwendolen bunu öğrendiği zaman bu ihanetini asla affetmeyecekti. Sonsuza kadar Angus’u suçlayacak, lanetler yağdıracaktı. Bu olasılıklar kafasının içinde dönüp duruyordu.

Böyle sonuçlara alışkındı Angus, ne de olsa en yakın arkadaşına ihanet etmişti. Bu yüzden bu düşünceler hiç yabancı değildi. Bu hep böyle mi olacaktı? Kendisi için önemli olan herkesi hayal kırıklığına uğratarak uzaklaştıracak mıydı böyle? Babasının akıllıca öğütlerini özlüyordu. Bir daha hiç duyamayacaktı. Üstelik Duncan’ı da kaybetmişti. Bir zamanlar onun dönek bir hain olduğuna inanıyordu. Ama sonunda Duncan’ın akıllı ve insancıl olduğunu anlamıştı.

“Yaptığın hatayı çok düşünmüşsün,” dedi Raonaid, onu açık bir kitap gibi okuyabiliyordu. “Bu olayın şimdiye kadar yaptığın hatalar yüzünden başına geldiğini düşünüyorsun.”

“Bırak şimdi bunları, bundan sonra ne olacak?” diye sordu Angus.

Bu kadına fazla bilgi vermeye niyetli değildi. Zaten bildiği şeyleri -suçluluk duygusuyla kıvrandığı gibi- yeniden duymaya ihtiyacı yoktu. Eğer gerçek bir kâhinse daha fazlasını söylemek zorundaydı.

“Geçmişî unutmalısın artık,” dedi Raonaid. “Aksi halde asıl önemli olan şeylere odaklanamayacaksın.”

“Neymiş o önemli şey?”

Raonaid kollarını iki yana açarak, “Bu taş duvarlar!” dedi.

Angus gözlerini kemerli tavanın karşısındaki duvarda, sonra diğerinde gezdirdi ve şatoyu fethettikleri gün Lachlan’ın dediklerini hatırladı. “İçinde yaşayanlar için değilse Kinloch nedir tek başına?” demişti.

Angus, Raonaid’in mavi gözlerinin derinliklerinde kayboldu bir süre. “Adamlarım beni küçümsüyorlarsa eğer, bir lider olarak ne işe yararım ben? Herkes benim ölmemi istiyorsa bunca güç sahibi olmanın anlamı ne?”

“Birçok şey başardın. Bir zamanlar babana ait olan fakat kendisinden çalınmış bu önemli İskoç kalesini yeniden fethettin. Savaşçı olarak yeteneklerin eşsiz. Savaş meydanlarında asla yenilmedin. Baban sağ olsaydı seninle gurur duyardı Angus. Bütün istediğin bu değil miydi? Sırf bu yüzden dönmedin mi Kinloch’a? Babanın seni bağışlaması için değil miydi bütün bunlar?”

“Ama babam öldü Raonaid. Beni sürgüne göndermesinin nedeni savaşta yenilmem değildi. Kılıç kullanmakta üstüme olmadığını herkes bilir.” Angus gözlerini avluya çevirdi. “Son zamanlarda bir savaşçı olarak yeteneklerim

umurunda bile değildi. Bende görebildiği tek şey, kalpsizliğimdi ve o yüzden beni sürgüne yolladı. Benden utanıyordu. Onun oğluydum ama yüzüme bakmaya bile tahammülü yoktu.”

Hebridler'deki soğuk ve yalnız aylardan bu yana, Angus'un hayata ve çevresine bakış açısında çok büyük değişiklikler olmuştu. O günlerde sadece acılarıyla baş başaydı.

Raonaid'in dikkatini de bu yönü çekmişti. Onları bir araya bu duygular getirmişti. Paylaştıkları tek şey, dünyaya karşı duydukları nefret duygusuydu.

Ama şimdi, Kinloch'a döndükten ve karısıyla yakınlaşmalarından sonra istediği tek şey barıştı. Kendilerini ona emanet eden insanlar için mutluluktu.

Ve bir daha asla kendisine güvenen insanları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

O gece hiçbir şey Angus'u Gwendolen'in yatağında olmaktan alıkoyamazdı. Bütün günü hayatının nasıl bir yöne sürüklendiğini düşünmekle geçirmişti. Kendi ölümünden, kardeşinin öldürülmesini emrettiği için karısının sevgisini kaybetmeye kadar her şeyi tek tek gözden geçirmişti.

Kendi duygularını göz ardı etmekte uzmanlaşmıştı. Asla empati yapabilen, şefkat gösteren biri olmamıştı. Hayatta kalması için ne yapması gerekiyorsa onu yapmış, bunu yaparken asla tereddüt etmemiş, sonra da hiç pişmanlık duymamıştı. Savaşta sürüyle adanı öldürmüştü. Sadece görev ve vatan aşkı için yaşamıştı.

Ama bu gece hiçbir şeyden emin değildi. Karısına akşam yemeği için giyinirken bir sepet gül göndermişti odasına. Şimdi, yemekten sonra, odasına kadar ona eşlik ederken ne durumda oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Gwendolen ihanetini rüyasında görmüş müydü? İyiliğini hiç hak etmediğini biliyor muydu?

Yatak odasına girdiklerinde Angus hizmetçi kızı gönderdi. Karısına soyunurken kendisi yardım etmek istiyordu. Üzerindeki her kat giysiyi tek tek çıkardı ve bunu yaparken elleri heyecan ve huzursuzluktan titriyordu.

Kısa bir süre sonra ağır yorganın altına girdiklerinde, Angus yumuşacık öpücüklerle onun omuzlarından göbeğine doğru indi. Vücudu böyle uyanmışken ve tutkulu bir sevişme havasındayken nasıl bu kadar anlayışlı ve sabırlı davrandığına şaşıırıyordu. Buraya karısıyla sevişmeye, onun tatlı derinliklerinde kaybolmaya gelmişti. Belki de asıl ihtiyacı olan şey, kafasını dağıtmaktı. Her şeyden uzaklaşmak istiyordu.

Gwendolen ona ihanet edecek mi diye düşünürken bir yandan da yumuşacık omuzlarını öpüyor, nefes nefese inlemelerini büyük bir keyifle dinliyordu.

Bir ay önce Lachlan'a verdiği o düşüncesizce emir yüzünden karısı hayal kırıklığına uğrayarak ömür boyu kendisinden nefret mi edecekti?

Aşk oyunları uzadıkça uzadı, sonunda Angus büyük bir duyarlılıkla içine girdi ve mumların soluk ışığında karısının yüzündeki ifadeyi izledi.

Gwendolen onu karşılamak için kalçalarını kaldırmıştı, vücutları büyük bir uyum içinde hareket ediyordu. Böyle bir şeyi hayal bile edemezdi Angus. Bu bir mucizeydi ve

Angus bunu istiyordu. Buna ihtiyacı vardı ve gerekirse bunun için ölebilirdi.

Genç kadının içine şevkle girip çıkıyordu. Aldığı bu karşı konulmaz zevkin aslında sallanan bir masa üzerinde kurulmuş iskambil kâğıtlarından yapılmış bir ev olduğunu biliyordu ve bu ev yakında yıkılacaktı.

Angus doyumuna ulaşmayı elinden geldiğince uzattı ama sonunda kıyametler koptu. Kadminki de vahşi ve yoğun-du. Karısının sırtına batan tırnakları, tutkularının ne denli güçlü olduğunun kanıtıydı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Gwendolen derin bir iç çekişle.

“Ben de seni seviyorum.”

Yüce Tanrım...

Angus bu sözleri daha önce hiç söylememişti. Düşün-meye ya da engellemeye vakit kalmadan ağzından öylece dökülmüşlerdi.

İçinde bir şeyler değişmişti. Bunu söylemeli miydi? Gerçekten seviyor muydu? Ne dediğinin tam olarak farkında mıydı? Evet, içinden geldiği için söylemişti ama yine de çok emin değildi.

Daha sonra birbirlerinin kollarında sakın, dinlendirici bir uykuya daldılar. Ocaktan gelen sıcaklık ve güllerin ağır kokusunun etkisiyle yatakta sere serpe uzanmışlardı.

Böyle bir huzur beklemiyordu hiç. Belki de yorgun-luktu. Ya da teslimiyet. Veya başka bir şey. Her ne idiye kabulüydü. O gece yerinden kalkıp kiliseye gidemedi. Sa-atler boyu gürültüyle uyudu. Rüyasında vadide nazlı nazlı sallanan süpürge otlarını gördü.

Bu kadar kendinden geçmişken kapının gürültüyle vu-

rulması üzerine panik içinde uyandı. Doğruldu, Gwendolen'i uyandırmadan yataktan kalkmayı başardı ve şalını beline sararak kapiyı açtı.

"Bu kadar erken rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye fısıldadı Lachlan. "Ama Murdoch MacEwen'dan haber var. Hemen duymak isteyeceğini düşündüm."

Angus meşalelerin aydınlattığı soğuk koridora çıktı, kapiyı arkasından kapattı. "Ne olmuş?"

"Casuslarımızdan biri Paris'ten döndü. Aşağı gelip kendi kulaklarınla duymalısın."

Angus gözlerini yere indirdi, bu gece kiliseye gidip mum yakarak dua etmediği için müthiş bir suçluluk duydu.

En kötüsünün olmasından korkuyordu. Tıpkı daha önceki gibi sahip olduğu her şeyi kaybetmek üzere olduğunu hissetti.

BÖLÜM 22

Ertesi sabah, Angus kahvaltı odasında Gwendolen ve annesinin gelmesini bekliyordu. İçeri girdiklerinde sandalyesinden kalktı.

“Bizi mi çağırttın?” Gwendolen önce Angus’a baktı, sonra Lachlan’a ve savaştan hemen sonraki gün ortadan kaybolduğu için tanımadığı üçüncü bir MacDonald savaşçısına çevirdi gözlerini.

Angus bu toplantı için özel olarak getirttiği iki koltuğu işaret ederek, “Buyurun, oturun lütfen,” dedi.

Lachlan pencerenin önündeki bankın yanında ayakta duruyordu. Gerard MacDonald adındaki savaşçı da Lachlan’ın yanında, konuşmak için bekliyordu.

Angus, Onora’ya dönerek, “Oğlunuzla ilgili bazı haberler var,” dedi.

Göz ucuyla Gwendolen’in ellerini kucağında kavuşturduğunu gördü. Onora ise daha iyimser görünüyordu, kızının gördüğü rüyadan haberi yoktu. O gizli kehanetini kocasından başka kimseyle paylaşmamıştı.

“Ah, haber mi var?” Onora hevesle gülümsedi. “Lütfen

Angus, hemen söyleyin. Murdoch çok uzun süredir yoktu. Eve mi geliyormuş?”

Angus, Gwendolen’le göz göze geldi. Genç kadının gözleri doldu, kucağındaki ellerinin eklem yerleri bembeyaz olmuştu.

“Çok üzgünüm efendim,” dedi Onora’ya. “Oğlunuz eve dönemeyecek ne yazık ki. Haftalar önce Fransa’da ölmüş.”

Angus omzunun üstünden Lachlan’a baktı. Lachlan, Onora’nın önünde diz çökmüş, ellerini avuçlarının arasına almıştı.

“Doğru olamaz! Nereden biliyorsunuz?”

Lachlan açıklamaya başladı. “Biz Kinloch’u ele geçirdikten sonra oğlunuzun savaşanlar arasında olmadığını fark ettik. Nerede olduğunu öğrenmek ve intikam almak için dönmesini engellemek zorundaydık. Her yere adamlar gönderdik. Ve bu adam...” Arkasında duran Gerard’ı işaret etti. “Bu adam Murdoch’u Paris’te buldu ve onunla yüz yüze konuşmayı başardı.”

Onora ayağa kalkarak Gerard’a yaklaştı. “Siz oğlumu gördünüz mü? Onunla konuştunuz mu?”

“Evet hanımefendi, ama iyi değildi. Hasta yatağında onunla görüşmeme izin verdiler. Sizi yalnız bıraktığı için çok üzgün olduğunu söylememi istedi. Zamanı geri çevirmek mümkün olsa sevgili İskoçya’sını asla terk etmeyeceğini anlattı. Sizleri düşman saldırısından korumak için burada olmayı çok istemiş. Evinden bu kadar uzaklarda gömülmek yerine burada ölmeyi tercih ettiğini söyledi.”

Onora’nın gözleri yaşlarla doldu. “Kim olduğunuzu biliyor muydu? Burada olup bitenlerden haberi oldu mu?”

“Evet hanımefendi, her şeyi anlattım kendisine.”

Onora ümitsizlikle Gwendolen’e baktı. “Kız kardeşinin zorla saldırganların lideriyle evlendirildiğini de söylediniz mi oğluma?”

Onora’nın bu duygusal sorularından rahatsız olan Gerard şalının kenarıyla oynayarak, “Evet,” dedi. “Bunu da söyledim. Size yalan söylemeyeceğim, kardeşinin can güvenliği için endişelendi.”

Gwendolen ayağa kalktı. “Endişelenmesi çok normal. O benim kardeşimdi ve namusuma ne kadar düşkün olduğumu biliyordu. Zorla evlendirildiğimi, dövüldüğümü, baskı altında tutulduğumu bilerek bu dünyadan ayrılmak istemezdi. Bana çok düşkündü.” Sonra Gerard’a döndü. “Ona bu evliliği kendi rızamla kabul ettiğimi de söylediniz mi? Mutsuz olduğumu zannederek ölmesine dayanamam. Ben orada olabilseydim, kendisine her şeyin yolunda olduğunu söylerdim. MacEwen’ların emin ellerde olduğunu anlattırdım.”

Angus karısının yine aynı şeyleri söylediğine dikkat etti. ‘Her şey yolunda’ demişti.

Öyle miydi gerçekten? Erkek kardeşi ölmüştü, Angus’un bu ölümden sorumlu olmaması her şeyi hallediyor muydu? Bu Raonaid’in dediği gibi kendisine ihanet etmeye kalkmayacağını mı gösteriyordu? Angus sonunda, her adımında arkasına bakmak zorunda kalmayacak mıydı artık?

Karısının acısını paylaşacağı yerde böyle bencilce şeyler düşündüğü için kendinden nefret etti. Zavallı kadın kardeşinin öldüğünü daha şimdi öğrenmişti.

Angus, Gwendolen’e yaklaştı. Onu kollarına almak istedi, yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünüyordu.

Ama Gwendolen elin kaldırarak onu durdurdu. Ağlamak gibi bir niyetinin olmadığını, en azından burada bunu yapmayacağını açıkça belli etmişti.

Düğer yanda Onora dizlerinin üzerine çöküp ellerini yüzüne kapatmıştı ve yürek parçalayan hıçkırıklarla ağlıyordu.

Lachlan diz çöküp ve ona sıkıca sarılırken, Gwendolen, Angus'un gözlerinin tam içine dikmişti gözlerini.

"Götür beni buradan," dedi. "Beni Kinloch'tan çıkar."

Nasıl olduysa Angus karısının neye ihtiyacı olduğunu anladı, uzanıp elini tuttu ve onu dışarı çıkardı.

Asma köprüyü geçip ormana doğru dörtlüye gitmeye başladıktan hemen sonra hafif bir yağmur başladı ama Gwendolen'in geri dönmeye niyeti yoktu. "Durma!" dedi ve pelerininin kapüşonunu başına geçirdi. "Sürmeye devam et!"

Kollarıyla kocasının beline sıkı sıkı sarılmıştı. Angus atını mahmuzladı ama kendilerini yağmurdan koruyacak ormana girdiklerinde biraz yavaşladı. Kısa süre sonra nehrin kenarına ulaşmışlardı. Angus serin su damlalarını yüzünde hissederken, buraya gelmekle iyi edip etmediğini düşündü.

Angus atını nehir boyunca şelaleye doğru sürmeye devam etti. Gözlerini etrafta gezdirdiğinde buraya eskiden sık sık geldiğini hatırladı. Çocukken, annesinin ölümünü takip eden yıllarda düşünceleriyle baş başa kalmak için buraya geldiğini, saatlerce kaldığını anımsadı. Taşların

üzerinden sekerek gürültüyle akan ve aşağıda bir havuz oluşturan suyun sesi kulaklarını sağır eder, coşkuyla akan suyun oluşturduğu buz gibi su damlacıkları yüzünü uyuştururdu.

Gwendolen attan indi, köpük köpük havuzu yukardan gören bir kayaya doğru yürüdü. Angus da atını bir ağaç dalına bağladıktan sonra karısının yanına geldi. Genç kadının abanoz renkli bukleleri sıçrayan sulardan nemlenmişti. Gwendolen kapüşonunu çıkardı, suyun ve çamların taze kokusunu içine çekti.

"Daha önce de gelmiştim buraya." Gwendolen havuza dökülen suyun gürültüsünü bastırmak için bağırarak konuşuyordu. "Şato babama verilmeden kısa bir süre önce Murdoch getirmişti beni. Sen de buraya gelmiş miydin daha önce? Onun için mi burayı seçtin?"

"Burayı seçtim çünkü annemin ölümünden sonra çok sık gelirdim. Uzun yıllar burada değildim ama hep bir gün, bir şekilde geri döneceğimi ümit ederdim."

Gwendolen bakışlarını yükselen su damlacıklarıyla sisle kaplanan gökyüzüne çevirdi. Yüzü ve dudakları serpintilerden ıslanmıştı. "İşte yine buradayız. Sevdığımız bir başka insanın kaybı için yas tutuyoruz. Belki senin de geleceği görme yeteneğin vardır Angus ama bunun farkında değilsin."

"Öyle yeteneklerim yok benim." Parmaklarıyla karısının yüzünü okşadı. "Olsaydı senin hayatıma gireceğini önceden göürdüm. Geleceğe dair daha çok ümit besledim."

Gwendolen dalgın dalgın yüzüne baktı. "Ben, senin hayatıma gireceğini görmüştüm. Kaleyi almadan önceki

gece rüyamda bir aslanın yatak odamın kapısını parçalayarak üzerime saldırdığını görmüştüm. O aslan gözlerimin önünde odamın altını üstüne getirmişti.”

Angus’un kaşlarını çatı. “Bunu daha önce söylememiştin. Bu yüzden mi benden o kadar şiddetle nefret etmiş, sana dokunmamdan korkmuştun?”

“Hayır, senden nefret etmiştim çünkü sen benim düşmanımydın ve adamlarımı öldürmüştün. Rüyamda aslanla yumuşak bir sesle konuşuyordum, çok geçmeden onu sevmeye başlıyordum. Belki bu yüzden sana umutsuzca direndim. Seni sevmek istememiştim.”

Angus kahverengi gözlerindeki gümüş renkli noktacıkları bir süre inceledi. “Yani, rüyada aslanı ehlileştirdin?”

“Evet ve sonra bana çok nazik davrandı, ama ben ondan korkmaya devam ettim. Hâlâ da korkuyorum, sonuçta o bir aslan.”

Angus hayatta her şeyden çok Gwendolen’i kötülüklerden korumayı istiyordu. Bu yüzden onu kendisine âşık olmaması için uyarma ihtiyacını duyuyordu. O Gwendolen’in olmasını istediği adam olabileceğinden emin değildi. Olmaya çabalıyordu ama doğasında var olan şiddet izin vermiyordu.

“O canavardan korkmaya devam etmelisin bence,” dedi Angus. “Aslanların dişleri çok keskin olur.”

Birden Gwendolen dönüp kendini kocasının kollarına attı. “Angus, kardeşim öldü ve ben çok utanıyorum.”

Angus kaşlarını kaldırdı. “Utanmak mı? Neden?”

Onun öldürülmesini Gwendolen emretmemişti. Gerard onunla buluştuğu zaman ölüm döşeginde yatıyor olmasaydı eğer, zaten karnında bir bıçakla ölmüş olacaktı.

“Kardeşimi hemen eve dönmediği için lanetledim,” diye açıkladı Gwendolen. “Tanrı’nın huzurunda ona lanetler yağdırdım. Nasıl bir kız kardeşim ben? Bu kötü düşüncelerim için mi böyle cezalandırılıyorum?”

Tanrı’nın Gwendolen’i cezalandırıyor olmasını anlamak mümkün değildi. Cezalandırılması gereken kişi kesinlikle Gwendolen olamazdı.

“Ona çok kızmıştım,” diye devam etti Gwendolen. “Babam öldüğü zaman eve dönmeliydi. MacEwen’ların yenilgisi için de onu suçladım. Günün birinde olanları öğrenip ömrü boyunca pişmanlık duysun diye çok dua ettim. Biz burada onun haklarını korumak için savaşıırken o kendini eğitmek, eğlenmek gibi bencilce istekleri yüzünden uzaklarda olduğu için çok üzülsün istedim.”

Angus karısını alnından öptü, sıkıca sarıldı. “Kendini suçlama boşuna canım. Ona kızmakta haklıydın. Terk edilmiş gibi hissediyordun kendini.”

“Ama onun suçu değildi ki. Hastaymış, istese de eve dönemezmiş.”

“Sen bunları bilmiyordun,” diye cevap verdi Angus. “Ölümü senin suçun değil. Sen yanlış bir şey yapmadın.”

“Öyleyse kendimi neden bu kadar kötü hissediyorum?”

“Çünkü kardeşin öldü. Üzülmen çok normal.”

Gwendolen bir adım geri atarak kocasının yüzüne baktı. “Annenin ölümünden sonra buraya geldiğini söyledin. Kilisedeki o akşam hariç ondan hiç söz etmedin. Onun bir azaize olduğunu söylemiştin.”

“Evet, en azından ben onu öyle hatırlıyorum.”

“Öldüğü zaman kaç yaşındaydın?”

“Dört.”

Gwendolen dikkatle kocasına bakmayı sürdürdü, daha fazlasını anlatmasını bekliyordu. Ancak Angus'un annesinden bahsetmeye niyeti yoktu.

"Ne oldu?" diye ısrar etti Gwendolen.

Angus bakışların şelaleye dikti. Suyun sesi bütün zihnini dolduruyor, kendini yokmuş gibi hissediyordu. Oysa VARDI. Kan damarlarında dolaşüyor, kalbinde duygular yeşeriyordu. Bunlardan kaçınmanın imkânı yoktu ve Angus kaçınmak istemiyordu.

"Asıl 'suç' ne demek biliyorum ben," dedi Angus karısına bakarak. "Annem Glencoe'da öldürüldü."

Glencoe... Şefleri İngiliz tahtına bağlılık anlaşmasını imzalamadığı için onlarca MacDonald orada katledilmişti. Glencoe, Angus'un evi değildi aslında, babasıyla evlenmeden önce annesinin eviydi.

"Beni düşmandan korumak için bir fiçinin içine saklamıştı," diye açıkladı. "Sonra karda dışarı atıldı ve vurularak öldürüldü."

"Sen katliam sırasında orada mıydın?" diye sordu ilgiyle. "Hiç bilmiyordum."

Angus omuz silkti. "Çok uzun zaman önceydi." Oysa fiçiden dışarı tırmanışını şaşırtıcı bir netlikle hatırlıyordu. Annesinin kanlar içindeki cansız bedenini o zaman görmüştü. Asla unutamayacağı bir manzaraydı bu.

"Çok üzüldüm," dedi.

İkisi de bir süre konuşmadılar. Taşların üstünde öylece oturmuş suyun aşağıya dökülüşünü izliyorlardı.

"Onun için mi hep korkusuzsun ve savaşta her zaman kendini fedaya hazırsın?" diye sordu Gwendolen. "Anne olanlar yüzünden mi?"

“Sanırım öyle. Uzun süre sadece öldürmek ve intikam almak için yaşadım. Özellikle İngilizlere kinim çok büyüktü.”

Gwendolen anlayışla başını salladı, sonra başını yana eğdi. “Raonaid’e annenden söz ettin mi hiç?”

“Neden sordun?”

“Çünkü bana seni hiç tanımadığımı söyledi. Oysa o seni benden iyi tanıyormuş.” Gözlerini yere çevirdi. “Bu da beni çok rahatsız etti.”

Angus toprağa oturdu. “Ona ben söylemedim yavrum, o rüyasında görmüş. İşte o zaman onun sadece deli bir cadı olmadığını, gerçek bir kâhin olduğunu anladım. Ama bir önemi yoktu. Ona hiçbir sırrımı anlatmadım.”

“Ama kendin hakkındaki özel bilgileri verdin,” dedi Gwendolen. “Keşke benimle de öyle konuşabilseydin.”

“Şimdi konuştum ya.”

Yüzünde tatlı bir hüznle Gwendolen kocasının yanı başına oturdu. “Belki birbirimizi daha iyi tanımak için ihtiyacımız olan tek şey zamandır. Senin hakkında bilmek istediğim o kadar çok şey var ki.”

Gereken her şeyi öğrenmek için yeterli vakitleri var mıydı? Kimsenin yeterli zamanı var mıydı? Hayat çok kırgılgan ve önceden tahmin edilemez bir şeydi. Angus, Raonaid’in kehanetini aklından hiç çıkaramayacak gibi hissediyordu.

Gwendolen elini Angus’un koluna koyup, “Aramızda sır kalmasın istiyorum,” dedi.

Angus elini tuttu, bu kadına duyduğu hisleri ve bu yerin özelliğini düşündü. Buraya çocukken gelirdi ve her zaman yalnız olurdu. Özlediği huzur ve mutluluğu asla

bulamazdı ama hep aramaya devam ederdi. Gwendolen'in üzüntülerini ve pişmanlıklarını paylaşması, onun sevimli kıskançlıkları aradıklarını bulduğunu anlamasına yardım etmişti.

Her şeyden önemlisi Gwendolen'in onun çocuğunu taşıyor olmasıydı. Bu çok büyük bir olaydı. Her şeyi değiştirmişti. Dünyaya bakışını ve hem bir savaşçı hem de sıradan bir erkek olarak hayattaki amaçlarını yeniden gözden geçirmesine neden olmuştu.

Eskiden hayatını en kolay feda edilebilecek şey olarak görürdü. Hayatta yaptığı tek şey bir şekilde ölümü ko-alamaktı. O ölüm kendisine şeref bağışlayacaktı. Bir de ölürlen en azından birkaç kırmızı ceketliyi cehennemin kızgın alevleri arasına götürebilmek, onu fazladan mutlu edecekti. Ama şimdi her şey farklıydı.

"Sana bir şey itiraf etmem gerek," dedi Angus onun minik elini okşarken.

"Dinliyorum."

Angus bir an durdu. "Kardeşin konusunda suçluluk duymamalısın. Düşünmek başka şeydir, onu hayata geçirmek başka. Bütün suçu bana yükleyebilirsin. Ben ikimiz için de taşıyım."

"Neden?"

Angus'un mavi gözleri onunkilere kilitlendi. Şimdi yapacağı itiraf karşısında ne tepki vereceğini merak ediyordu. "Çünkü, beni Kilroch Lordu olarak kabul etmeyecek olursa Murdoch'u öldürmeleri için adamlar gönderdim." Başını eğdi. "Evet, bununla gurur duymuyorum. Asla seni üzmem istemedim. Ama Kinloch benim evim, onu yeniden kaybetmeyi göze alamazdım." Güçlkle yutkundu.

“Görüyorsun, benim de Glencoe katliamını emreden İngiliz komutanlarından farkım yok. Ben zalim ve kalpsiz bir adamım. Ben senin rüyanda gördüğün aslanım, bana çok dikkat etmelisin. Daima.”

Gwendolen elini çekti. “Ne zaman verdin bu emri?”

“Fetih gecesi,” diye cevap verdi Angus. “Zafer balosunda.”

Gwendolen huzursuzca yutkundu. “Bana neden söylemedin? Kardeşimin geri döneceği hakkında ümitlenmemeye izin verdin.”

“Ben de geri döneceğini umut ediyordum. Eğer beni Lord olarak kabul edecek olsaydı, ona bir kardeş gibi davranacaktım. Ama eğer kabul etmeyecek olsaydı...”

“O zaman idam ettirecektin...”

“Evet.”

Gwendolen ayağa kalktı, kayanın ucuna doğru yürüdü ve bir süre sırtı Angus’a dönük halde bekledi.

Karısının nefretini hak etmişti. Tam Murdoch’un ölümünün sorumluluğundan paçayı kurtarmışken, ne demeye eski yaptıklarını itiraf etmişti kendisi de bilmiyordu. Tanrı’nın istediği olmuştu sonunda ve yine onun buyruğuyla, kendini öne atıp bütün suçlamaların utancını yüklenmişti.

Gwendolen kocasına döndü. “Sana bağlılık yemini edeceğine inanmıyorum. Kardeşimi tanırım. Hırslıdır, senin teklif edeceğin topırağı ve sosyal statüyü kabul etmezdi. Benim tanıdığım Murdoch, bir orduyla gelir ve sen onu öldürmezsen o seni öldürürdü.”

Angus sesini çıkarmadı, karısının duygu ve düşüncelerini açıklamasını bekledi.

Gwendolen biraz yürüdü, sonra kayaların üzerine oturdu. "Raonaid, Murdoch döndüğü zaman benim onun tarafında olacağımı, sana ihanet edeceğimi ve bu ihanetimi yüzünden senin öleceğini söylemişti." Kucagında kavuştuğu ellerine dikti gözlerini. "Sana asla ihanet etmeyeceğimi söyledim ona ama şimdi bir şey itiraf etmem gerek." Başını kaldırarak Angus'un gözlerinin içine baktı. "O zaman verdiğim sözde duracağımdan o kadar emin değildim. Bazı kuşkularım vardı. Korkunç kuşkular. Eğer mecbur kalırsam kardeşimin hayatını kurtarmak için her şeyi yapabilirdim, çünkü o benim kanımdan, canımdan biri. Bu yüzden, benimle evleneceğini ilan ettiğin o gün vermiş olduğun emirlerden dolayı seni affediyorum. Kendi şatosunu ve adamlarını korumak zorunda olan bir lider gibi davranmışsın. Şimdi ben de senden rica ediyorum; bugünden önce kalbimde beliren en ufak ihanet kırıntıları için bile beni affet." Kocasının elini tuttu. "Seni lanetleyemem, senden nefret edemem Angus, inanıyorum ki ikimizi de zor duruma düşürmemek için Tanrı böyle bir çözüm yolu buldu. Kardeşim öldü, ama senin yüzünden değil. Böylece artık ne sen ne de ben evlilik yeminlerimizi bozmak zorundayız. Eğer kardeşim yaşasaydı ortaya çıkabilecek ihanet ihtimalinden de bu şekilde kurtulmuş olduk. Tanrı'nın emri böyle. Kinloch'un geleceğini, damarlarında hem MacDonald, hem MacEwen kanı dolaşan bir varise emanet etmek de onun isteği."

Angus'un kalbi güçlü duygularla sarsılırken uzanıp Gwendolen'i kollarına aldı. Dünyada tek istediği şey, onu kollarında tutmak, korumak ve onunla ilgilenmekti. Artık tartışmaları da geride bırakmışlardı. Aralarında bir daha sır

olmayacaktı. Gwendolen onu bütün günahlarını biliyor ve affediyordu.

Angus da öyle.

Karısını yüzünü avuçlarının arasına aldı, yüzüne düşen saçlarını kaldırdı. "Kardeşinin ölümüne çok üzüldüm. Ona çok değer verdiğini biliyorum, seni hep koruyacağını hayal ediyordun. Ben de onu bir kardeş olarak karşılamak, toprak ve unvan vermek isterdim. Böyle olmasını hiç istemezdim."

Gwendolen başını eğerek yerine oturdu, gözünden akan bir damla yaşı belli etmeden sildi. "Teşekkür ederim. Ama benim senden son bir isteğim var. Son bir iyilik." Güçlkle yutkunduktan sonra kararlı bir sesle konuştu. "Lütfen Raonaid'i gönder buradan."

Angus elini çekerek yerine oturdu.

"Anlıyorum, bir kâhin olarak yeteneklerine değer veriyorsun ama bak, kehanetinde yanlış. Ona ihtiyacımız yok. Onu burada istemiyorum. Geçmişte de olsa senin sevgilindi. Beni de anla lütfen. O bizi ayıracak. Seni hâlâ kendisi için istediğine, bu yüzden de evliliğimizi bozmaya çalıştığına inanıyorum."

"O öyle şeyler istemez," dedi Angus. "Raonaid duygusal biri değildir, kimseye önem vermez. Hayal görüyorsun sen."

Gwendolen'in yanaklarının kıpkırmızı olduğunu görünce yanlış bir şey söylediğini anladı Angus.

"Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan, körsün demektir."

Büyük Salon'da karşılaştıkları ilk günü anımsadı Angus. Otoritesine cesaretle başkaldırnuştı. O da kızı kolundan

tuttuğu gibi yatak odasına sürüklemiş, saygısızlığının bedelini ödetmeye kalkışmıştı. Bugün de aynı şeyi yapabilir miydi? Birlikte yaşadıkları onca muhteşem şeyden sonra?

Hayır, yapamazdı. Ama düşünmeden de duramıyordu. Acaba Raonaid hakkında doğru mu düşünüyordu? Eski sevgilisi yeniden birlikte mi olmak istiyordu?

Artık ne önemi vardı ki?

“Onunla konuşacağım,” dedi Angus. “Ve eğer seni mutlu edecekse onu göndereceğim.”

Gwendolen şelaleye baktı. “Evet, mutlu edecek. Şimdi eve dönebilir miyiz?”

Angus ayağa kalktı ve yardım etmek için elini karısına uzattı. Gwendolen gözlerini yerden kaldırmadan kocasının yardımıyla ata bindi.

BÖLÜM 23

Raonaid'i köyün meyhanesinde buldu Angus. Salonun karşı köşesinde, uzun bir masanın başında gerçek bir ev sahibi gibi oturuyordu. Kahkahalar, tabak çanak gürültüleri, tokuşturulan kadehlerin şingirtısı sesleriyle doluydu içerisi. Etrafında toplanmış birkaç adamla birlikte şarkı söylüyor, keyifli kahkahalarla kupaları tokuşturuyorlardı...

Angus masa boyunca yürüdü, elini adamlardan birinin omzuna koydu. "Kusura bakmayın, bölüyorum. Bu fıstığı bir-iki dakikalığına ödünç almak zorundayım."

"Eğer geleceğin için fal baktıracaksan şef, kesene dikkat et. Çok iyi pazarlık ediyor."

Etraftakiler coşkuyla güldüler.

"Ben geleceğimi biliyorum," dedi Angus elini Raonaid'e uzatırken.

Raonaid uzatılan ele kuşkuyla baktı, sonra o eli tutarak kapıya doğru yürüdü.

Dışarıda yağmur durmuştu, bulutlar uzaklaşmış ve güneş parlamaya başlamıştı. "Saat kaç?" diye sordu Raonaid.

Nefesindeki viski kokusu Angus'un burun deliklerine doldu. Ama ne gariptir ki hiç sarhoş gibi görünmüyordu, elindeki kadehi herhangi bir İskoçyalı savaşı kadar ustalıklarla tutuyordu.

“Bütün gün orada mıydın Raonaid?”

Kadının mavi gözleri Angus'a çevrildi ama konuştuğu zaman sesi üzgündü. “Seni çok mu ilgilendiriyor?”

Angus soluk ikinci güneşinin altında uzun uzun baktı Raonaid'e. Birbirlerinin kollarında huzur ve mutluluk buldukları zamanları anımsadı. Hayatının en zor döneminde ona çok yardımcı olmuş, o da kadına en yalnız olduğu dönemlerde arkadaş olmuştu.

Ama sık sık anlaşmazlığa düşer, günlerce kavga ederlerdi. Tartışmaların çoğu Raonaid'in bir şeyleri kırmasıyla sona ererdi.

“Ata binmene yardım edeyim...” dedi Angus atının yanına gidip dizginlerini eline alırken.

“Yardıma ihtiyacım yok.”

Angus'un tartışacak hali yoktu, ata kendi kendine binmesini bekledi sonra da kendi atına bindi. Birlikte nehre doğru yola çıktılar.

Gidecekleri yer uzak değildi, bu yüzden Raonaid'in başını arkaya yaslayarak uykuya daldığını görünce şaşırdı.

Angus atını mümkün olduğunca düz arazide sürmeye özen gösterdi. Neyse ki yolda başka kimse yoktu, rahat rahat ormana ulaştılar. Angus ise bir yandan çamların taze kokusunu içine çekerken bir yandan da Raonaid'e ne söyleyeceğini, nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. Nehrin kenarına ulaştıklarında Angus atı ormana doğru mahmuzladı ve Raonaid sarsıntıyla uyandı.

Şaşkın ve kafası karışmış halde bakındı, eyerin üstünde hafifçe döndü. "Ne kadar zamandır uyuyorum?"

"Çok olmadı," dedi Angus, attan inip dizginleri bir ağaca bağladı, sonra kollarını kadına uzattı.

Raonaid bu kez yardımını kabul etti, ellerini adamın omuzlarına koydu. Uykulu bir iç çekişle ve zarif bir hareketle eyerden indi.

"Her zaman çok kibar ve güçlüsündür," diye mırıldanarak ellerini onun omuzlarından göğsüne indirdi.

Angus çabucak kadının ellerini tutup kendisinden uzaklaştırdı.

Raonaid sorgulayan gözlerle Angus'un karısına duyduğu aşkı ölçmek ister gibi baktı. En sonunda bir adım uzaklaşıp nehre doğru yürüdü.

"Neden buradayım?" diye sordu.

"Kâhin olan sensin," diye cevap verdi Angus. "Bunların olacağını göremedin mi?"

"Neyi görecektim?" diye sordu Raonaid omzunun üzerinden. "Gitmemi istediğini mi? Neden? Sevgili küçük karın benim buradaki varlığımı onaylamıyor diye mi? Seni elinden alacağımdan mı korkuyor?"

Angus'un kaşları çatıldı. "Planın bu mu Raonaid?"

Raonaid eğildi, yerden bir taş alıp suya fırlattı. "Henüz karar vermedim."

Angus kadının başka bir taş aramasını, bulunca avucuna almasını sessizce izledi. Raonaid taşı avucunda çevirip yere bıraktı, sonra bir başkasını aramaya başladı.

Angus da bir-iki adım ilerledi, o da taş aramaya başladı. Bir tane bulup kadına uzattı. Raonaid taşı aldı, dikkatle inceledi ve akan suya fırlattı.

Artık gerekenleri söylemenin zamanı gelmişti. “Burada kalamazsın Raonaid. Bunu sen de biliyorsun.”

Raonaid hırsıyla döndü. “Sırf sözümü tutmak için bunca yolu geldiğim halde mi? Bana bütün söyleyeceğin bu mu?”

Raonaid tıslayan bir kedi gibi Angus’a baktı, sonra dönüp nehre doğru yürüdü. Angus arkasından tereddütle bir-iki adım attı. Bu kadının ne yapacağı belli olmazdı. Çok ateşli, çabuk parlayan biriydi. Şimdi kendini kaldırıp nehre atsa Angus hiç şaşırılmazdı.

Raonaid eğilip yüzüne su çarptı, sonra doğrulup ileri doğru yürümeye başladı. Suyun kenarındaki otların üstüne oturdu, başını arkaya atarak gökyüzüne baktı.

“Neden buraya gelmiyorsun?” dedi kadın eliyle yanı başındaki yer gösterdi. “Gel birlikte uzanalım.” Etrafta bizi görececek kimse yok. İstersen eteğimin altına da girebilirsin. İstersen dilimle o çok sevdiğin şeyden de yapabilirim.” Angus cevap vermeyince devam etti. “Benimle geçireceğin birkaç dakika gerçekleri görmene yardımcı olacaktır.”

Angus, Raonaid’in arkasında durdu. “Nasıl olacak o?”

“Hebridler’de birlikte yaşadıklarımızı hatırlarsan, karının tek ve gerçek aşkın olduğu saçmalığını unutursun. Gerçekten de öyle olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Onu yatağa attığında, sen de onun tek ve gerçek aşkı oluyorsundur. Hep öyle olacağınıza inanıyorsun.”

Angus huzursuzlukla kımıldandı, alçak sesle konuştu. “O benim karım Raonaid. Ağzından çıkanlara dikkat et.”

Raonaid’in yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. “Ama sana anlatacak çok ilginç şeylerim var. Hâlâ sana ihanet edeceğini iddia ediyorum. Kardeşi döndüğünde

onu sana tercih edecek ve sen bu yüzden öleceksin. MacEwen'lar yine bu şatonun hakimi olacaklar. Sen boynunda iple cehennemde yanarken, bugün beni dinlemediğine pişman olacaksın."

Angus elini kılıcının kabzasına koydu, pırl pırl parlayarak akan nehre dikti gözlerini. Bir süre düşündükten sonra otların üstüne, Raonaid'in yanına oturdu.

"Gerçekten kardeşinin döneceğini, Gwendolen'in onu şef yapmak için her şeyi yapacağını mı düşünüyorsun?"

"Öyle olacağını biliyorum," diye kendinden emin bir şekilde cevap verdi Raonaid. "Bunun için beni uzaklaştırmamalısın. Sürgüne gönderilecek birisi varsa o da başlangıçta seni istemediği halde zorla evlendiğin karındır. Onun düşmanıydın Angus, şatonun kapısına dayandığın ilk dakikadan itibaren senin ölmeni istedi o."

Angus onun yüzüne dikkatle baktı. Raonaid kapüşonundan çıkan saçları, zarif bukleler halinde yüzünün iki yanından dökülüyordu. Ama hiçbir şey gözlerindeki cüretkâr ve kararlı intikam ateşini yumuşatamıyordu.

"Benim için taş falına baktığında neden Gwendolen'den bahsetmedin?" diye sordu Raonaid. "Ondan başka her şeyi söyledin, babamın ölümünü, Lachlan'ın dönüşünü, birlikte getirdiği güçlü orduyu ve her şeyi. Savaşı, dönüşümü kutlamak için verdiğimiz şöleni bütün ayrıntılarıyla anlatmıştın. Ama Gwendolen'den hiç söz etmemiştin."

Raonaid başını salladı, kendi de inanamıyormuş gibi. "O hiç görünmedi taşlarda. Sanki hiç yoktu."

Yandaki ağacın tepesinden siyah bir kuş havalandı aniden. İkisi birden şaşırarak başlarını havaya kaldırdı. Sonra Raonaid biraz daha yaklaştı Angus'a ve elini adamın kilti-

nin altına sokarak kasıklarına dokundu. Tam yasak bölgeye girmek üzereyken Angus bileğini yakaladı. "Orası yasak artık Raonaid. Sadece bir tek kadın dokunabilir."

Raonaid'in gözleri öfkeyle kısıldı. "Onunla benimle olduğundan daha mutlu olacağını düşünüyorsan aptalsın sen. Buraya hiç dönmemeli, çürümeye terk etmeliydin."

"Ve seninle kalmalıydım?"

"Evet!"

Angus kadının yüzündeki mutsuzluğu, yalnızlığı ve kötü niyeti görebiliyordu. Bu yüzden eski Raonaid olmadığını bilmesine rağmen sert davranmaya kıyamadı. Bu kadın sandığı kadar iyi tanı mıyordu onu ve kesinlikle her şeyi öngöremiyordu.

"Murdoch öldü," dedi. "Kinloch'u almak için geri dö-nemez artık."

Raonaid yerine oturdu, kaşlarını çatarak yüzüne baktı. "Kim söyledi sana bunu? Karın mı? Sadece senin beni göndermen için dikkatini dağıtmak istiyor. Senin metresin olmandan korkuyor."

"Hayır! Bu bilgiyi veren o değildi. Aksine, kardeşinin öldüğünü ona ben söyledim."

Raonaid yüzünü buruşturdu. "Sen bunun gerçek olduğuna inanıyor musun?"

"Elbette inanıyorum. Murdoch'u Fransa'da ölüm döşeğinde bulan benim adamımdı. Sözüne güvenilir, sadık bir MacDonald'dır."

Raonaid ayağa kalktı, nehir boyunca yürümeye başladı. "Karın benim kehanet taşlarımı karıştırıyor. Onun yüzünden gördüklerimden kuşkulandır oldum."

Angus da ayağa kalkıp kesin bir tavırla konuştu. "Çün-

kü gelecek sürekli değişiyor. Yaptığımız her şey gelecekte farklılıklar yaratıyor. Calanais'i terk ettiğim sırada taşlarda görünen şeyler artık yok. Gwendolen ilk gün benden nefret ediyordu ama şimdi duyguları değişti. Davranışları, senin haftalar önce taşlarda gördüklerinle bağdaşmıyor.”

Söylediği şeyler adamakıllı düşünmeden, kendiliğinden dökülüvermişti ağzından.

Raonaid'in bakışları cehennem alevi gibiydi. Şoke olmuş ve hakarete uğramıştı. Dahası yeteneğinden kuşulanılmıştı ki o yetenek onu dünyadaki bütün insanlardan üstün kılan tek özelliği, yalnız başına yaşayabilmesini sağlayan dayanağı.

Angus ona yaklaşıp, “Kendi geleceğini de değiştirebilirsin istersen,” dedi.

Ranoaid'in dinlemeye hiç niyeti yoktu. “Beni gönderiyorsun, çünkü o böyle yapmanı istiyor. O beni kıskanıyor. Benden korkuyor.”

“İnsanların çoğu senden korkar,” diye cevap verdi Angus. “Doğrusu onları kınayamam.” Arkasını döndü. “Şimdi seni şatoya götüreceğim, sana istediğin yere gitmene yetecek kadar malzeme ve para vereceğim. Ama sabahleyin buradan ayrılacaksın Raonaid. Ve asla geri dönmeyeceksin.”

“Pişman olacaksın,” diye tısladı Raonaid. “Günün birinde keşke göndermeseydim diyeceksin.”

Angus dizginlere uzandı. “Gitme zamanı geldi.”

“Bekle!” Raonaid, Angus'un arkasından gelip yumuşak bir sesle, “Lütfen beni gönderme,” dedi. “Hiç olmazsa köyde yaşamama izin ver. Ne zaman istersen gizlice gelebilirsin yanıma. Ben geleceğini görmek için sepetimdeki

kemikleri ve iksirleri kullanıyorum, sen de beni yatakta kullanabilirsin, nasıl istersen.”

“Seni kullanmak istemiyorum,” diye cevap verdi Angus. “Bundan daha iyisine layıksın.”

Raonaid’in gözleri bulutlandı ve biraz uzaklaştı. “Dediklerimi unutma, iskelet kılıklı karın seni uyurken boğazlatacak.”

Angus dizginleri çözdü. “Yanılıyorsun, bu yüzden gitmeni istiyorum. Beynimi yalanlarla kötülüklerle zehirlemene izin vermeyeceğim.” Kadının yüzüne baktı. “Şimdi bin ata Raonaid, geri dönüyoruz. Sabah şatodan ayrılıyorsun.”

Kâhin kadın hırsla baktı adama. “Kendinden ve karının duygularından çok eminmiş gibi davranıyorsun ama ben gözlerindeki korkuyu görüyorum.”

Angus ata binmesine yardım ederken, “Hiçbir şey görmediğin yok senin,” dedi öfkeyle.

Bir dakika sonra ormanın içinden geçip Kinloch’a doğru yola çıktıklarında Angus kadının zehirli sözlerini zihninden atmaya uğraşıyordu.

Ertesi gün Raonaid’in şatodan ayrılma vakti geldiğinde, Lachlan da orada açık kapının önünde bekliyordu. Olay çıkarmadan gitmesini sağlamak için gelmişti.

“O lanet MacEwen kadını Angus’a ihanet edecek,” dedi Raonaid, kendisine verilen ata tırmanırken kemikler ve iksirlerle dolu torbasını omzuna attı. “Ve o zaman hepiniz beni gönderdiğinizde pişman olacaksınız.”

Lachlan kadına asma köprüyü geçerken refakat etti.
“Hiç sanmıyorum.”

“Eğer akıllı bir adam olsaydın, beni kendin için alıko-
yabilirdin. Bunu biliyorsun değil mi? Ama sen ne yaptın,
onu bana karşı doldurdun. Bunun için seni hiç affetme-
yeceğim Lachlan MacDonald. Onu benden ayıran sensin,
benim uzaklaştırılmamın sorumlusu sensin. Benim hak-
kımda neler söylediğini biliyorum. Benim deli olduğumu
söyledin.”

Lachlan atı köprünün sonuna kadar götürdü ve arkası-
na bir şaplak atarak ormana doğru dörtlale koşmasını sağ-
ladı. “İyi yolculuklar, uçurumlardan geçerken dikkatli ol.”

Lachlan’ın kapının indirilmesi için son işareti de verdi.

“Çok yakında ölecek!” diye haykırdı Raonaid. “Ve bun-
dan sen sorumlu olacaksın. Seni bunun için lanetliyorum!
Seni yakalayıp adama ayak bastığın güne pişman ede-
ceğim.” Atı kendi etrafında bir kez döndürdükten sonra
mahmuzladı ve ormana doğru dörtlale uzaklaştı.

“Şu kadının gittiğine hiç üzülmedim doğrusu,” dedi
genç nöbetçi kapıyı kapatırken. “Ama alımlı kadındı doğ-
rusu. Hiç böyle göğüsler görmemiştim. Ancak onda kötü
bir şeyler vardı. Bakışı insanın içini ürpertiordu.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Lachlan. “Buraya geldiğinden
beri doğru dürüst uyku uyuyamadım. Neyse ki gitti artık.
Önemli olan da bu.”

Döndü, içeri yürürken yüzünden kaygı okunuyordu.

BÖLÜM 24

O gece Angus, Gwendolen'in oda kapısını yavaşça tıklattı ve içeri girdi. Ocakta canlı bir ateş vardı. Sanki biraz önce uykudan kalkmış gibi gecelikler, sabahlıklar karma-karışık bir halde yatağın üstüne yayılmıştı. Genç kadının gözleri de kıpkırmızı ve şişti.

"Kardeşinin yasını tutuyorsun değil mi?" dedi Angus.

"Evet." Gwendolen ateşin önündeki masaya yürüdü ve ona üzüm ikram etti. Angus eline bir salkım alarak odayı adımlamaya başladı. O sırada karısı bir kadeh de şarap uzattı.

Angus kadehi aldı, hafifçe dudaklarına götürdü. Şahane bir şaraptı. Hafif baharatlı ve meyve tadındaydı. Angus tarçın ve vişne tadını aldı. "Çok güzel. Sen içmiyor musun?"

Gwendolen burnunu silerek başını iki yana salladı. "Ben zencefil çayı içiyorum. Annem şarabın sabah bulantılarını daha da kötüleştirdiğini söyledi. Ayrıca o şişe senin, sana özel."

"Neden?"

“Çünkü bu şişe babanıydı. Hizmetçilerinden birine, şimdiye kadar tattığı en iyi şarap olduğunu söylemiş. Ben de bu özel durum için uygun olacağını düşündüm. Hamileliğimi kutlayamadık daha.”

Angus bu mutlu olayı kutlamaktan çok mutlu olmuştu ama babasının çok beğendiği bu şarap hakkında hiçbir şey bilmediği için keyfi kaçtı. Babasıyla aralarındaki anlaşmazlık için kalbinin sonsuza kadar ağrıyacağını biliyordu. Çünkü bunu düzeltme olanağı yoktu.

Gwendolen pencereye yürüdü, gün batımını izlemeye koyuldu. “Babam bu şatoyu sizinkilerden aldığı zaman ,” dedi, “bu şişeyi uzun süre zaferinin ödülü olarak sakladı. Murdoch eve döndüğünde açmayı planlıyordu ama olaylar başka türlü gelişti.” Durdu, Angus’a döndü. “Sen iç, afiyet olsun. Kinloch senin. Burada senin kurallarına karşı gelecek kimse yok. Bizim ödülümüz de ilk çocuğumuz.”

Genç kadının yanağından bir damla yaş yuvarlandı. Angus yaklaşp gözyaşını şefkatle sildi. “Bir kardeş gömmenin ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum,” dedi.

“En acısı da,” diye devam etti Gwendolen, “kardeşimi gömememiş olmam. Onunla vedalaşamadım bile.”

Angus karısının yüzünü avuçlarına aldı. “Üzüntünü anlıyorum. Ben de babamı aşağı yukarı aynı şekilde kaybettim.” Gwendolen’in toparlaması için bir süre bekledi, sonra elini onun omzuna koydu. “Babanın ya da kardeşinin yerini kimse tutamaz,” diye fısıldadı. “Ama seni ve gelecekteki çocuklarımızı korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. İyi bir koca olacağım ve söz veriyorum asla yalnız olmayacaksınız.”

Ufuktan yansıyan kızıl ışıklar, pencerenin önünde du-

ran Gwendolen'in yüzünü aydınlatıyordu. "Tek istediğim, burada huzur içinde yaşamak," dedi. "Bütün bu ölümleri, karışıklıkları geride bırakmak istiyorum. Raonaid gitti, buna çok memnun oldum. Kardeşimin yasını tutmama rağmen içimde bir sevinç var. Birlikte çok mutlu olacağımızı umuyorum. Önümüzde çok güzel şeyler var." Elini karnına koydu. "Senin çocuğunu doğuracağım."

Angus her an değişen duygularından şaşkına dönmüştü. Tanrım, ne kadar olağanüstü bir kadındı ve ne mutlu ki ona aitti. Hayatında ilk kez başka bir insana böylesine büyük bir arzu ve şefkat duyuyordu. Onun için her şeyi yapabilirdi. Cehennem ateşlerinde yürüyebilir, sahip olduğu her şeyi feda edebilirdi.

Raonaid'i gönderdiği için de hiç üzgün değildi. Böyle olması gerekiyordu.

"Baban ve kardeşine," diyerek kadehini kaldırdı Angus ve büyük bir yudum aldı. "Her ikisi de yürekli ve değerli İskoçyalılardı."

Kadehini masaya bıraktıktan sonra Gwendolen'i dudaklarından hafifçe öptü. Genç kadın kocasının kolları arasına sokuldu, müthiş bir sevgi ve şefkatle sarıldı.

"Yatağa gel," dedi. "Seviş benimle. Seni içimde hissetmek istiyorum."

Angus yavaşça geri çekildi. "Emin misin canım? Kardeşini kaybettiğini bugün öğrendin. Eğer istersen yanına uzanıp sana sarılabiliyim."

Angus onun için her şeyi yapabilirdi...

Gwendolen başını iki yana salladı ve silahlarını çıkartmak için uzandı. "Hayır, sevişmek istiyorum. Kendimi canlı hissetmek istiyorum. Bana bahşedilen bu harikulade

armağanlar için Tanrı'ya minnettarım." Tabancasını kocasının belinden aldı ve pencerenin önündeki sehpanın üzerine koydu. Sonra kılıcını tutan kemerini çözüp ağır kılıcı masaya bıraktı. Sonra pelerinini omuzlarından aldı ve kilitini çözüp bir kenara attı. Sonra yavaşça tuniğini başından çekerek çıkardı.

Altın renkli alacakaranlıkta çırılçıplak dururken, Angus'un kalbi sanki kulaklarında atıyordu. Vücudu duyduğu şiddetli arzuya hemen cevap vermişti. Şimdi bütün istediği karısının üzüntülerini hafifletmek, onu sevildiğine, her türlü kötülükten korunacağına inandırmaktı. Bir şekilde onu mutlu edecekti. Onu rahatlatacak ve arzularını doyuracaktı.

Angus onu seviyordu.

Gwendolen kollarının arasına girerken Angus derin bir nefes aldı. Yüzünü kadının boynuna gömdü. Sonsuza kadar onu böylece kollarının arasında tutmak istiyordu.

Gwendolen onu yatağa götürdü. Kocasını onu izlerken bütün elbiselerini teker teker çıkardı. Birlikte örtülerin altına girdiler.

Kocasının dokunuşuyla göğüs uçları sertleşmişti. Angus onlardan birini ağzına aldığı anda genç kadın hafifçe inledi ve bacaklarını onun kalçalarına doladı. Vücutları mütahiş bir uyum içinde hareket etmeye başladı.

Sonunda kadının içine girdiğinde Angus tüm kalkanlarının teker teker indiğini hissetti, hayatta hiçbir şey kalbini bu kadına açmasına engel olamazdı. Acı veren, ruhunu sarsan bir tutkuyla seviştiler, bedenlerini saran duygu seliyle doruğa yaklaştılar. Sonunda Gwendolen tırnaklarını omzuna geçirerek vahşi bir haykırıyla doyumuna ulaşırken Angus da daha fazla dayanamayarak kendini bıraktı. Şini-

diye kadar gerçekten yaşamamıştı. Nihayet aşkın ne olduğunu öğrenmişti ve bunu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Onora, Büyük Salon'dan çıkarken parmağıyla Lachlan'a işaret etti. "Buraya gel!" Lachlan bira bardağını masanın üstüne bırakarak kalktı ve çok eğleniyormuş gibi sallanarak yürüdü. "Hiç dans etme havamda değilim," dedi Onora. "Biraz yürümek istiyorum. Mutfaktaki şu böğürtlenli pastalardan çekti canım."

"Ne tesadüf," dedi Lachlan gülümseyerek. "Benim de aynı şeyi canım çekmişti. Farkında mısınız aşçımız bir MacDonald, MacEwen değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki pastacılık konusunda üstünlüğümü mü kabul etmek zorundasınız."

Onora kıkırdayarak loş koridora çıktı. "Pekâlâ. Eğer istersen dizlerimin üzerine çökeyim ve yalvarayım. Eğer bu yürüyüşte bana eşlik ederseniz size ömür boyu minnettar kalırım."

"Neden?"

Onora yüzüne bakmak için döndü. "Çünkü gece vakti şatonun koridorlarından nefret ederim. Bunu herkes bilir, ben karanlıktan korkarım."

"Her zaman eline bir mum alabilirsin."

Onora şaka yollu göğsüne vurdu. "Hakaretlerinizi dinlemek zorunda değilim. Şu anda ağzımda tatlı bir şeyler istiyorum. Dinle..." Elini kulağına götürdü. "Pastalar benim adımla çağırıyor, duyuyorum ve seninkini de çağırıyorlar."

Lachlan bir kakhaha attı.

Onora'nın yanakları heyecandan kızarmıştı, tanıdığı en yakışıklı adamdı bu. Birden içini derin bir üzüntü kapladı.

"Pekâlâ, sizinle geleceğim ama sonra beni azat edeceğinize söz vereceksiniz. Bütün bu şarkılardan, danslardan yoruldum. Ayrıca benim bir sürü sorumluluğum var, dinlenmem gerek."

Onora koridor boyunca çocuk gibi koşmaya başladı. "Peki... Anladım... Söz veriyorum, işimiz bittiğinde uyu-manıza izin vereceğim. Şimdi, çabuk ol. Pasta diye ölüyorum."

"Hemen arkandayım." Ensesine inen kalın bir sopa Lachlan'ın laflarını ağzına tıktı. Yere yuvarlandı. Onora durdu, az evvelki neşesinin yerinde yeller esiyordu.

Arkasını döndüğünde gelmekte olan ikinci darbeyi görünce telaşa elini uzattı. "Hayır! Öldürmeyeceğinize söz vermiştiniz."

Slevyn MacEwen elindeki sopayı yavaşça indirdi, kolunun arkasıyla tıraşlanmış kafasını sildi. İri yarı bir adamdı, bir öküz kadar büyüktü. Biraz da geri zekalı gibi duruyordu. Çocukluğunda geçirdiği bir kazadan sonra ön iki dişi hiç çıkmamıştı. Yüzünde sol kulağından çenesine kadar uzanan derin bir yara izi vardı.

Kafasını kazırken kendisi kesmişti yüzünü. Aslında usturayla gemiye benzeyen bir bulutu işaret etmek istemişti ama fazlaca hızlı davranınca da olanlar olmuştu.

"Bundan sonra ne fark edecek Leydi MacEwen," dedi adam safça. "Nasıl olsa bundan sonra seni sevmez artık."

"Sadece ölmesini istemiyorum."

Slevyn omuzlarını silkti ve sonra yerde, titreşen meşalelerin ışığında bilinçsiz yatan Lachlan'a baktı. Fazlaca bü-

yük kafasını yana eğerek, "Çok yakışıklıymış, değil mi?" dedi.

Onora yüzüne öfkeyle baktı. "Sense onun yüzüne bile bakmaya uygun değilsin." Eliyle burnunu kapadı. "Öf, çok iğrenç kokuyorsun! Neredeydin sen Slevyn?"

"Nöbetçilere görünmeden geçebilmek için lağımdan sürünerek geldim." Kıkırdadı, sonra eğilip Lachlan'ı yerden kaldırdı ve buğday çuvalı gibi omzuna attı. "Biz gidelim Leydi MacEwen. Şimdi birileri gelir, onlara da vurmak istemiyorum."

Onora merdivenlere kadar onlarla birlikte yürüdü. "Sen asi bir canavarsın."

"Evet! Ama bu çok işe yarıyor. Bu yüzden oğlunuz beni hep yakınında tutuyor. Neyse, hadi gelin. Slevyn acıktı. Böğürtlenli pastadan bahsettiğinizi duydum. Yoksa yalan mı söylüyordunuz?"

"Hayır, yalan söylemiyordum," dedi Onora. "En azından bu konuda."

Onora adamın peşi sıra merdivenlerden inerken içinden yükselen pişmanlık duygusuna engel olamadı.

Gwendolen kapısının hafifçe vurulmasıyla uyandı, yatağın içinde doğrulup eliyle midesine bastırdı. Zencefil çayına ihtiyacı vardı. Sabah bulantıları başlamıştı ve güneş ufukta yükselmemişti daha.

Yanı başında uyuyan Angus'a baktı. Midesinin bulanmasını hiç istemiyordu, ancak bu konuda yapacak fazla bir şey yoktu. Yatağın yan tarafına doğru eğilerek küvetin orada olup olmadığını kontrol etti.

Kapının yeniden vurulduğunu ve arkasından annesinin sesini duydu. "Gwendolen orada mısın? Uyanık mısın?" Midesi bulanarak yataktan kalktı, çarşafına sarınıp kapıya gitti. "Ne istiyorsun anne? Daha gece yarısı."

"Biliyorum. Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Onora parmaklarının ucunda yükselerek Gwendolen'in omzunun üzerinden odaya baktı. "Angus burada mı? Uyuyor mu?"

"Evet," diye cevap verdi Gwendolen. "Neler oluyor?"

Onora endişeyle koridoru kontrol etti. "Önemli bir şey oldu," diye fısıldadı. "Murdoch'la ilgili. Murdoch'dan haber var."

"Ne haberi?" diye sordu Gwendolen.

Onora durakladı, sonra omuzlarını dikleştirip doğrudan kızının gözlerine baktı. "Sana nasıl söyleyeceğimi bilelemiyorum ama o yaşıyor. Kocan bize yalan söylemiş."

Yaşadığı şok, Gwendolen'in bulantısını bile geçirmişti. Kulaklarına inanamıyordu. "Ne demek yalan söylemiş? Neden böyle bir şey yapın?"

"Şşş, uyandıracaksın adamı. Gel benimle, sana her şeyi anlatacağım."

Onora gitmek için hareketlendi ama Gwendolen karşı çıktı. "Hayır anne! Seninle gelmek istemiyorum. Bütün bunların ne demek olduğunu ona soracağım." İçeri girmek üzere döndü.

Onora kolundan yakalayıp, "Bekle!" dedi. "Önce beni dinlemelisin. Kime güveneceğimizi bilmiyorum."

"Kocama güvenebiliriz," dedi Gwendolen ikna edici bir tavırla.

Onora başını iki yana salladı. "Hayır, güvenemeyiz."

BÖLÜM 25

Onora kızını dikiş odasına götürdü ve Gwendolen kapının hemen önünde, sanki bir hayalete bakıyormuş gibi dondu kaldı.

Kardeşi...

Ölümden dönmüştü.

Murdoch...

Gwendolen odayı koşarak geçti, kendini kardeşinin kollarına attı. İşte buradaydı. Ona at binmeyi, nişan almayı, oğlan çocuklarıyla misket oynamayı öğreten biricik kardeşi buradaydı. Ölmemişti.

"Yaşıyorsun!" Gwendolen yüzünü kardeşinin omzuna gömdü. Bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Dönüşünü aylarca hasretle nasıl da beklemişti.

"Evet tatlım." Murdoch kız kardeşine sevgiyle sarıldı. "Bana ihtiyacın olduğunda burada olamadığım için özür dilerim. Çok zor günler geçirdiğinizi duydum."

Gwendolen bir adım geri çekildi. Murdoch'un gözlerinin içine bakarken onun ne kadar değişmiş olduğunu

fark etti. Uzun kahverengi saçları kısa kesilmişti. Cildi güneşten iyice yanmıştı. Onu son gördüğünden bu yana neredeyse bir yıl geçmişti. Yumuşak bakışlı kahverengi gözlerinin köşelerinde minik çizgiler oluşmuştu. Ama her zamanki gibi yakışıklıydı.

"Başlangıçta her şey çok zordu," dedi Gwendolen. "Ama şimdi daha iyiyiz."

Murdoch sorarcasına annesine baktı. Onora kaşlarını, 'sana söylemiştim,' der gibi kaldırmıştı. Murdoch odanın öteki tarafına yürüdü ve arkası onlara dönük halde bir süre durdu.

Gwendolen birden tatsız, kötü bir şeylerin yaklaşmakta olduğunu hissetti. MacEwen'lar ile MacDonald'lar düşmandılar ama Murdoch'un son zamanlarda aralarında oluşan uyumdan haberi yoktu. Angus'un nasıl bir insan, nasıl güçlü bir lider olduğunu bilmiyordu. Kocasının Kinloch'la olan ilişkisini ve Gwendolen'in ona âşık olduğunu, onunla çok mutlu olduğunu bilmiyordu. Murdoch'un bildiği tek şey Angus'un onların düşmanı olduğu, onun şatosunu fethettiği ve adamlarını katlettiği idi. Ayrıca kız kardeşi de o adamla evlenmeye mecbur edilmişti.

"Ben bir bebek bekliyorum," dedi Gwendolen. Ümitsizce kardeşinin mutluluğunu fark etmesini, o burada yokken neler olduğunu onun ağzından dinlemesini ve anlamasını bekliyordu.

"Doğru mu bu?" diye sordu Murdoch buz gibi bir sesle.

"Evet." Gwendolen ne söyleyeceğini dikkatle düşünmeye çalışıyordu. "Angus gelip şatoyu fethettiğinde amacı iki klanı birleştirmekti, dediğini de büyük başarıyla ger-

çekleştirdi.” Kardeşi arkasını bile dönmemiştir, Gwendolen elinden geldiğince durumu açıklamaya çalışacaktı. “Her zaman, geri dönersen seni unvan ve toprakla ödüllendireceğini söyledi. Onunla tanışmalısın Murdoch. O iyi bir adam, ikiniz tıpkı ailelerimiz gibi zamanla iyi anlaşabilirsiniz.”

Sonunda Murdoch kardeşine döndü. Gözleri bulutlanmış, dudakları ince bir çizgi haline gelmişti. “Burada barış olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet, öyle düşünüyorum.”

Tanrım, neler oluyordu? Angus kardeşinin ölümü hakkında onlara yalan mı söylemişti? Yoksa bu kocası için hazırlanan başka bir gizli tuzak mıydı? Midesi öfke ve kızgınlıkla düğüm düğüm oldu. Gwendolen böyle hiçbir şey bilmeden karanlıkta kalmaktan nefret ediyordu. “Anlat bana, neler oluyor Murdoch?” Bilmek istiyordu. “Niyetin nedir?”

Onora kızına yaklaşarak elini tuttu. “Gel, biraz otur Gwendolen. Kardeşinin anlatacaklarını dinle.”

“Oturmak istemiyorum,” dedi Gwendolen ters ters. “Ayakta durmak istiyorum.”

Onora ve Murdoch endişeyle birbirlerine baktılar. Gwendolen midesinden yukarı bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti. “Angus’a güvenemeyeceğimizi söyledin bana,” dedi annesine. “Neden öyle söyledin? Angus gerçekten bize yalan mı söyledi? Yoksa yalan söyleyen sen miydin anne?”

Onora duraksadı. “Orası biraz karışık.”

“Anne ne yaptın sen?”

“Bence her şeyi açıkça anlat anne,” dedi Murdoch. “Bırakalım seçimini kendisi yapsın.”

“Her şeyi açıklamak ne demek?” diye sordu Gwendolen. “Burada neler oluyor, bana da anlatın.”

Onora tahta bir sandalyeye oturdu, yenilgiyi kabul etmiş gibi içini çekti. “Murdoch’un ölümüne tanık olduğunu söyleyen kişi,” dedi, “gerçeği bizim lehimize biraz değiştirmesi karşılığında hayli yüklü bir para aldı. Murdoch hiç hastalanmadı, bir süre Fransa’da kaldıktan sonra İspanya’ya geçmişti. Ama yaklaşık bir aydır burada, senin düğününden hemen sonra geldi.”

Gwendolen kardeşine şaşkınlıkla bakıyordu. “Bunca zamandır burada mıydın? Neden bana haber vermedin? Senin için çok endişelendim.”

“Çünkü önce etrafı iyice inceleyip durumu anlamam gerekiyordu. Nasıl bir düşmanla karşı karşıya olduğumu öğrenmeliydim. Angus...” Murdoch duraksadı.

“Angus ne...?” Gwendolen öğrenmek istedi.

“Sen de biliyorsundur Gwen, herkes onun yenilmez olduğunu söylüyor. Tek başına buraya gelip onunla savaşamazdım. Kimse onu yenemez, kimse onu öldüremez.”

“O da senin gibi bir erkek,” diye karşı çıktı Gwendolen aslında doğru olmadığını bile bile. Angus başka hiçbir erkeğe benzemiyordu ama yenilmez değildi. Her bakımdan gerçek bir insandı.

“Ona yapılan suikastı sen mi düzenledin?” diye sordu Gwendolen, yatak odasındaki o korkunç geceyi anımsayarak. “O adamı Angus’u uykusunda öldürmesi için sen mi gönderdin?”

“Evet, ama o sıradan biri değildi. Çok yetenekli İspanyol bir suikastçıydı. O bile beceremedi.”

Gwendolen annesine döndü. “Sen de bu olayda ona

yardım mı ettin? Anahtarı veren sen miydin?" Başı duyduğu öfkeyle zonkluyordu adeta.

Onora önüne baktı. "Özür dilerim Gwendolen, ama Murdoch benim oğlum. Bir seçim yapmak zorundaydım."

Gwendolen kardeşine baktı ve nefret dolu bir sesle soru. "Eee, şimdiki planın ne?"

"Aslan'ın ölmesi için bir tek yol var," diye açıkladı Murdoch. "Asılması. Biz de bunu kullanacağız."

"Bunu nereden duydu?"

"Kâhin söyledi."

Gwendolen dehşetle bir adım geriledi. "Hayır! Bu tamamen yanlış. Tamamen yanlış yönlendirmişler seni. Ronaid'in deli olduğunu söyle ona anne."

Onora ayağa kalktı. "Murdoch, kes şunu lütfen. İşleri daha da kötüleştiriyorsun. Kardeşine James Edward'dan ve ayaklanma planından söz et. Fransa ve İspanya'da neler yaptığını anlat."

"James Edward?" diye tekrarladı Gwendolen. "İngiltere tahtında hak iddia eden asi mi? Yeni bir Jakobit isyanına mı bulaştın sen?" Ortaya çöken sessizlik Gwendolen'in şüphelerini doğruluyordu. "Ama biz Jakobit değiliz. Bu şato babama Hanover yanlısı olduğu için bağışlandı. O Büyük İngiltere Birliği'ni destekliyordu."

Kardeşi odayı adımlamaya başladı. "Destekleyen babamdı, ben değil. Ve bu günlerde Birlik hiç popüler değil, inan bana. Kral George'u destekleyen İskoçlar bile şimdilerde Londra Hükümeti'ne hiç sıcak bakmıyorlar. Biz burada, İskoçya'da kendi parlamentomuzu istiyoruz. Bizi yönetmesi için İskoç bir kral istiyoruz. Bunun için baş kaldırmanın tam zamanı şimdi. Bu yıl sona ermeden İngiltere'nin İspanya ile savaşa gireceği neredeyse kesin. Eğer

bu gerçekleşirse, İspanya kralı gemilerini gönderecek ve harekete geçtiğimizde bize tam destek verecek.”

Onora söze karıştı. “Kral James kardeşine, eğer İskoç isyanını başarıyla yönetirse dük unvanı vereceğine söz verdi. Bir düşünsene Gwendolen. Kardeşin bir dük...”

“Ama biz Jakobit değiliz,” diye tekrarladı Gwendolen, kulaklarına inanamıyordu. “James Edward bizim kralımız değil.”

“Henüz değil, ama olacak,” dedi Murdoch.

Gwendolen kaşlarını çatarak öfkeyle konuştu. “Sen bizi geçen sene bunun için mi terk etmiştin? Babamla aranızın bozulmasının nedeni bu muydu? Ben de bir kadın meselesi sanmıştım.”

Murdoch sessizce kardeşine baktı. O cevabını almıştı.

“Angus barış istiyor.” Gwendolen hâlâ açıklamaya çalışıyordu. “Ben de öyle. Ailenin diğer üyeleri de aynı şeyi istiyorlar. İngiltere ile savaşa girmek büyük bir risk. Çok insan ölecektir. Sana yalvarıyorum Murdoch, vazgeç bu işten.”

Murdoch’un yanakları kıpkırmızı oldu. “Onların diktatörlüğünü asla kabul etmeyeceğim. Kendi parlamento-muzu kurmamız gerek.”

“Öyleyse talepte bulun. Yasal yollardan uğraş!” diye bağırdı. “Ama hepimizi asla kazanamayacağımız vahşi ve kanlı bir savaşa sürükleme.”

Kapıda ayak sesleri duyuldu ve birden birisi Gwendolen’i kollarından tuttu. “Çek şu lanet ellerini üstümden!” diye haykırdı.

Onora yerinden fırladı. “Hayır! Slevyn! Buna hiç gerek yok. Murdoch, söyle şuna onu bıraksın!”

Murdoch kararsızca annesine ve kız kardeşine baktı.

“Yapamam,” dedi. “Seni incitmek istemiyorum Gwen, ama Kinloch’a ihtiyacım var. Zaten bir ordu topladım, hazır. Sadece şatonun kapılarını açmamı bekliyorlar.” Gwendolen’i dışarı sürüklemeye çalışan Slevyn’e işaret etti. “Onu babamın odasına götür, kapıyı da kilitle. İşimiz bitene kadar sesinin çıkmamasını sağla.”

“Ne bitene kadar Murdoch? Ne yapacaksın?”

Slevyn kızın kolunu sıkıca tutarak büktü. “Büyük Aslan’ı asacağız, böylece kardeşin Lord olabilecek.”

“Ama ölümüne dövüşecektir sizinle,” diye haykırdı Gwendolen. “Hepinizi öldürecek!”

“Hayır, öldüremeyecek,” diye cevap verdi Murdoch, “çünkü çoktan zehirlendi kocan. Slevyn’in yapacağı tek şey, onu kulenin tepesine çıkarıp işini bitirmek.”

“Onu sen mi zehirledin?” Bütün dünyası gözlerinin önünde parçalanıyordu Gwendolen’in.

“Hayır, sen zehirledin.”

Gwendolen beynine hücum eden o korkunç düşünceyle Slevyn’le boğuşmaktan vazgeçti.

Annesi özür diler gibi baktı. “Şaraptaydı zehir Gwendolen. Bir çeşit uyutucu iksir. Raonaid’den aldık.”

Gwendolen yalvarırcasına kardeşine baktı. “Murdoch lütfen...” Slevyn onu kapıya kadar sürüklemişti. “O benim kocam! Onu seviyorum!”

Kardeşi arkasını döndü, duygusuz bir tonla konuştu. “Farkındayım Gwendolen ama merak etme, atlatırsın.”

Angus kafatasının içinde örse vurulan bir çekiç sesiyle uyandı. Yarı baygın halde, birilerinin kollarını başının üs-

tünde tutup bedenini soğuk ve sert bir zeminde sürüklediğini hissetti. Bilekleri bağlanmıştı ve bütün vücudu felç olmuş gibiydi, Angus sadece sırtının taşlara sürttüğünü hissediyordu. Kalbinin ve ciğerlerinin çalışıp çalışmadığından bile emin değildi.

“Burası iyi.” Bir erkek sesiydi bu.

Sürükleme işi sona erdi. Angus’un kolları yere düştü. Yavaş yavaş yakalandığının farkına varıyordu. Birden gözleri açıldı.

Gwendolen!

Tanrım! Neredeydi?

Dışarıda bir yerdeydi. Yıldızları görebiliyordu.

Ne kadar zamandır baygındı? Başını hafifçe yana çevirdi. Bir taş duvarın dibinde yatıyordu.

Başım öteki tarafa çevirdi. Ayaklar... Başının dibinde bir adamın ayakları hareket halindeydi.

Ayaklar durdu. “Kahretsin! Uyandı!”

“Sakin ol Slevyn. Elleri bağlı ve unutma, sen ondan daha irisin. Hadi, ipi boğazına dola.”

İp halka başından geçirildi ve sıkıldı. Angus bedenini hızla çekecek gücü ancak bulabildi ama bütün yapabildiği bu kadardı. Bacaklarını kımıldatamıyordu. Sonra birden ip boğazını iyice sıkmaya başladı. Taş duvarın karşısına sürükleniyordu bu kez.

Nefes alamıyordu!

Boğuluyordu ve o hiçbir şey yapamıyordu, çünkü elleri bağlıydı.

Kalenin tepesindeydiler. Tek bildiği buydu.

Adamların daha ufak tefek olanı, tuniğinin yakasından tutup onu oturur duruma getirdi. Angus sisler içindeymiş gibi bir çift kahverengi gözle karşılaştı.

"Asılacaksın," dedi adamı. "Seni surlardan aşağı salandıracağız, birkaç gün orada bırakacağız ki bütün MacEwen'lar seni izleyebilsin. Ben Murdoch MacEwen bu arada ve burası benim şatom, senin değil."

"Gwendolen..." Angus'un pürüzlü kısık sesiyle söyleyebildiği tek şey bu oldu.

Murdoch'un gözlerini kin bürümüştü. "Evet, o benim kız kardeşim. Tıpkı Kinloch gibi zorla sahip olduğun kadındır. Bunu duyduğumda hiç hoş karşılamamıştım. Bu işi de o olmadan başaramazdım. Seni zehirleyen oydu Angus. Bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Angus başını salladı ve fark edebildiği diğer şey öteki adamın geniş omuzlarında taşındığıydı. Yarı baygın olmasına rağmen iğrenç kokuyu alabiliyordu.

Murdoch boynundaki ipin ucunu bir taşla sıkıca dolar-ken dünya etrafında dönüyordu.

Angus savaşmak istiyordu. Öfkesi kafasının içinde çığlıklar atıyordu. Kılıcı neredeydi? Bu adamı ikiye bölme-lydi.

Gwendolen'in silahlarını çıkarıp pencerenin yanındaki sehpa-ya koyuşunu hatırladı. O zaman çıplaktı... Yatakta... Karısı kollarında... Ama şimdi kilti üzerindeydi. Birisi onu giydirmişti.

Kılıcı neredeydi?

Ah, evet.

Bir dakika sonra surlardan aşağı atıldı. Taş duvarlara çarparak düşmeye başladı. Düştü... Düştü... Çok geçmeden boğazındaki ip sıkışacak, belki de omurgasını kıracaktı. Kalbi korkudan çatlayacak gibiydi. Sonunda bilinci yerine geldi.

BÖLÜM 26

İp iyice gerildi, düşmesi sona erdi birden ve Angus ilmiğin içinde zıpladı. Kalenin dışındaki taş duvarlara bir çarpıp bir uzaklaşıyordu. Nefesi kesilene kadar havayı tekmelemeye, savaşmaya devam etti.

Kendisini aşağı doğru çeken güce karşı koymaya çalışırken ipin çatırdadığını duydu. Alnının damarları şişmişti. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. İp boğazını sıyrıyor, derisini yakıyordu ama o asla kıvranmaktan, havayı tekmelemekten vazgeçmiyordu. Sonra aniden bir ses duydu.

Boğazındaki baskı kalktı, ayaklarının altındaki karanlık sulara doğru düşerken derin bir nefes aldı.

Sular burnuna ve kulaklarına doldu. Hem donmuş hem sağır olmuş gibiydi. Vücuduna yayılan adrenalin uyku ilacının tesirini geçirmişti. Yeniden hayatı ve gerçekleri algılamaya başlamıştı. Yaşama arzusu bedenini güçlendirmişti. Bileklerini bağlayan ipten kurtulmak için gösterdiği çabadan elleri ve bilekleri kan içinde kalmıştı. Sonunda suyun

yüzüne çıkmayı başardı. Derin bir nefes alarak ciğerlerini doldurdu. Sonra yeniden suyun altına daldı. Su kabarcıkları kulaklarına doldu yeniden. Hâlâ güçsüz ve kafası dağınmıktı.

“Lanet olsun! Ne oldu?”

Murdoch surlardan eğilerek aşağıdaki mürekkep renkli suya baktı. Su seslerini duyuyor ama karanlık yüzünden hiçbir şey göremiyordu.

“İp koptu,” diye açıkladı Slevyn.

“İp nasıl kopar, seni kahrolası aptal!”

“Bir ek yeri vardı. Mesafe uzun olduğu için iki ipi birbirine bağlamıştım.”

Murdoch öfkeyle baktı. “Neden hâlâ burada duruyorsun? Koş hemen aşağı, onu sudan çıkar ve öldür!”

Slevyn avluya inen merdivenlere koştu hemen. Ana kapiya ulaştı, demir parmaklıkları kaldırdı ve ağır meşe kapiyı açtı.

Etrafına bakındı. Asılarak ölse iyi olurdu diye, düşündü. Oysa şimdi yenilmez Aslan’ı kovalamak zorundaydı. Murdoch’un atı birkaç metre ötede eyerlenmiş bekliyordu. Hemen üstüne atladı, deli gibi köprüden geçti. Bu arada kılıcını çekmişti ama kehanete göre yalnızca darağacında ölecek olan bir adamı nasıl kılıçla öldürebileceğini merak ediyordu.

Angus kalenin etrafını çeviren su dolu hendekten

emekleyerek çıkabildi. Öksürerek boğazını dolduran balçık ve pislikleri temizledi. Tüm bedeni kontrol edilemez bir şekilde titriyordu. Tam o sırada karşıdan, sislerin arasından çıkan bir hayalet gibi, bir at ve sürücüsünün şimşek gibi üzerine geldiğini gördü.

Gwendolen geldi hemen aklına. Hayatı böyle mi sona erecekti? Eğer öyleyse en azından zevki, keyfi ve aynı zamanda içini dolduran acı ve vahşi öfkeyi tatmış olarak ölecekti.

Gwendolen gerçekten onu zehirlemiş miydi? Aralarındaki şey numara mıydı? Yalan bir rüya mıydı?

Hendeğin çamurlu kıyısında nefes nefese diz çöktü. Ağzı açık atının kendisine her an biraz daha yaklaşmasını izliyordu. Düşmanı kılıcını çekmiş, havaya doğru kaldırmıştı. Angus midesinde bir ürperme hissetti, sonra birden hendekten dışarı fırladı. Korkunç bir canavar gibi kükreterek, ellerini kollarını çılgın gibi sallayarak üzerine gelmekte olan düşmana doğru koştu.

At ürktü ve şaha kalktı. Sürücüsü bir et yığını gibi yere çakıldı.

Hayatta kalabilmek içgüdüğü Angus'un sersemlemiş beynini harekete geçirdi. Kel kafalı savaşçı kendini toparlayamadan üstüne atıldı. Göğsüne bir tekme attı, kılıcını elinden aldı ve atın üstüne atladı.

"Hadi yavrum," diyerek atı mahmuzladı. Dört nala karanlık otlaktan geçerek ormana doğru uzaklaştı. Rüzgâra karşı başını eğmiş giderken savaşçının öfkeyle haykırdığını duydu. Ötekilerin çok geçmeden peşine düşeceklerini biliyordu.

Angus o hızla bir çalı kümesinin içine daldı. Sivri dallar,

kollarına ve yüzüne çarpıyordu. O bu ormanları avucunu içi gibi bilirdi. Patikaların, araba yollarının nerede olduğunu, hangisinin sakıncalı olduğunu hatırlıyordu. At iyice yorulana kadar dörtnala gitmeye devam etti, sonra bir süre dinlenmek için bir ağaç kümesinin altında durdu.

Başını kaldırarak yaprakların oluşturduğu kubbeye baktı. Sanki ormandaki bütün kuşlar ve hayvanlar onun orada olduğunu biliyormuş gibi derin bir sessizliğe bürünmüşlerdi.

Angus'un bedenindeki zehir yeniden harekete geçmişti. Birden iki büklüm olarak bir ağaç gövdesine doğru ilerledi, yerdeki eğretilerin üzerine kustu.

Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Alnını ağaca dayayarak gözlerini kapattı. Olanlara inanmak istemiyordu. Zehri ona Gwendolen'in verdiğini kabullenemiyordu. Ama gözleriyle görmüştü. Şarabı kadehe doldurup uzatmıştı, kendisi de çay içmeyi tercih etmişti.

Kalbinin yarısı, içinde zehir olduğunu bilmediğini düşünüyordu. Ama hemen sonra Raonaid'in kehanetlerini ve kendisini uyarmak için ne kadar uğraştığını hatırladı.

Ama Raonaid'in de her söylediği doğru çıkmamıştı aslında. Mesela bu sabah ölmemişti. Evet, ilmik boynuna geçirilmişti ama bir şekilde hayatta kalabilmişti. Eğer Murdoch birkaç dakikaya kadar onu yakalayamazsa Raonaid'in bu kehaneti de gerçekleşmemiş oluyordu.

İlerlemek zorundaydı.

Ağaçtan uzaklaşarak ata doğru döndü. Aman Tanrım! Aman Tanrım! Gwendolen hâlâ oradaydı. Sevgilisini ve bütün adamlarını geride bırakmıştı.

Ya Lachlan? En iyi ihtimalle ölmüştü. Murdoch, An-

gus'un kuzeninin yaşamasına asla izin vermezdi, yoksa ileride baş kaldırabilirdi.

Başını atın boynuna dayayarak bir süre dinlendi. Tüm hücreleri onu geri dönmeye zorluyordu. Gwendolen'in güvende olup olmadığını bilmek zorundaydı. Onu böyle bırakıp gidemezdi.

Midesi tekrar bulanmaya başladı. O zaman ne karısını ne adamlarını kurtarmak için savaştıkça güçte olmadığı gerçeğinin farkına vardı. Hem belki de Gwendolen'in kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Artık neye inanacağını bilemiyordu. Bir parçası ondan nefret ediyordu ve bu kadar duygusal, bu kadar kolay güvenen biri haline geldiği için kendinden de nefret ediyordu. O kadar inanmıştı ki Gwendolen'e, şarabın zehirli olduğunu bile fark etmemişti.

Öteki parçası ise dizlerinin üzerine çöküp ne sebeple olursa olsun kaybettiği sevgilisi için ağlamak istiyordu.

Ağaçları arasından gün aydınlanmaya başlamıştı. Angus hayatta kalmak ve bu işi sonuna kadar götürmek konusunda daha da bilenmişti. Atına atlayarak ormanın derinliklerine doğru sürdü. Şimdi gidecek tek bir yeri kalmıştı. Eski bir dostu yeniden ziyaret etme zamanı gelmişti. Bir yandan da o eski dostun da boynuna bir ilmik geçirip çatıdan sallandırmaması için dua ediyordu.

Eski dostu bunu yapsa bile haklı sebepleri vardı.

Gwendolen bağırarak, haykırarak kilitli kapıyı yumrukluyordu. Önce kendisini Angus'un odasına hapseden kar-

deşine, sonra sesini duyup yardıma gelebilecek herhangi birineydi yakarışları.

Kimse gelmeyince Angus'un idam edildiğini düşündü. Bir sandalye ile kapıya vurmaya ya da pencereyi kırmaya niyetlendi. Bulunduğu oda kulenin tepesindeydi, aşağı atlaması imkânsızdı. Ciğerlerini patlatırcasına haykırmaya devam etti. Birilerinin, hiç olmazsa birisinin sesini duymağını umuyordu. Ama dakikalar geçip gidiyordu ve burada yapayalnızdı. Kocasını kurtarmaya gücü yetmiyordu ve olanlardan kendini sorumlu tutuyordu.

Onu zehirleyen bizzat kendisi olmuştu.

Çünkü kocası onun asla kendisine ihanet etmeyeceğine güveniyordu.

Gwendolen yerdeki el dokuması halının üzerine yığıldı. Ya Angus şu anda, şu dakika can veriyorsa? Ya kocasının canı bedenini terk ederken Murdoch ve Jakobit ordusu alkış tutup eğleniyorlarsa?

Kardeşinden hiç bu kadar nefret etmemişti.

Birinden bu kadar nefret edebileceğini kendisi de bilmiyordu. Annesi ve kız kardeşi vahşice öldürüldükten sonra Angus'un İngilizlere karşı beslediği nefreti şimdi anlayabiliyordu. Aynı duygularla kendi ruhu da kararıyor, savaşmak ve korumak için güçlü bir ihtiyaç duyuyordu. Angus'un kılıcını ellerinde tuttuğu an hissettiklerini anımsadı ve şu anda kendi ellerinde olmasını umutsuzca diledi. O kılıcı kocasını idam edenlere karşı kullanabilirdi.

Murdoch eğer Lord olmayı umuyorsa, önce onu öldürmek zorunda kalacaktı. Çünkü bu odadan çıkar çıkmaz intikamını alacaktı Gwendolen. Tanrı'nın huzurunda yemin ediyordu ki intikamını alacaktı. Murdoch'u bu yaptıkları

ve mutluluğunu yerle bir ettiği için asla affetmeyecekti. Tam o sırada kilitte bir anahtar döndü, Gwendolen ayağa fırladı. Annesi içeri girip kapıyı araksmdan kilitledi yine. Gwendolen annesinin üstüne atlayıp anahtarı elinden almaya çalıştı.

“Ver şunu bana!” dedi. “Angus’u kurtarmak zorundayım!”

Bir şeyler yapmalıydı. Ne olduğunu bilmiyordu ama bir şeyler yapmak zorunda hissediyordu kendini. Onu kaybedemezdi. O ölemezdi.

“Dur!” diye bağırdı Onora. “Dinle beni Gwendolen. O kaçtı! Kurtuldu!”

Vücudundaki bütün sinirler gerildi, içi ümitle doldu birden. Ama yine de inanmaya korkuyordu. Ya annesi yalan söylüyorsa?

“Emin misin?” diye sordu annesine.

“Evet! Onu surlarda asmaya çalıştılar ama Slevyn iki ipi birbirine bağlamış, düğüm çözülmüş. Angus hendeğe düşmüş ve bir at sırtında uzaklaşmış. Tabii atlı adamlar peşine düştü. Ben yine de senin bilmeni istedim.”

Gwendolen arkasını döndü, elleriyle yüzünü kapadı. “Tanrı’ya şükür!” dedi. Gwendolen sakinleşmeye ve doğru düşünmeye çalışırken Onora sessizce bekledi. Gwendolen buradan nasıl çıkacağına karar vermek zorundaydı. Eşyaları sağa sola fırlatmanın bir anlamı yoktu. Güçlükle yutkunarak annesine döndü. “Lachlan nerede?” diye sordu.

Onora’nın yüzü bembeyaz kesildi, bir elini kalçasına koyup diğer eliyle alnını ovuşturdu. “Zindanda. Gordon’u serbest bıraktılar. Lachlan yaşıyor ama zar zor.”

“Neden? Ne yaptılar ona?”

“Slevyn başına bir sopayla vurdu ki bu tamamen benim hatamdı. Öyle yapmasını ben söylemiştim ve bunun için kendimi asla affettmeyeceğim. Şimdi bütün kapılar açık ve Murdoch’un ordusu içeri girip kontrolü ele geçirdi. Çok üzgünüm Gwendolen, istediğim şey buydu sanıyordum ama şimdi çok pişmanım. Dayanamıyorum.”

“Çektiğin bu acıyı hak ediyorsun anne. Şimdi benden boşuna merhamet ve anlayış bekleme, çünkü bulamayacaksın. Yaptığın şeylerin ağırlığını ömür boyu taşıyacaksın.” Elini karnına koydu ve şimdiye kadar öfkesinden dökemediği gözyaşlarıyla boğuşmaya çalıştı. İçindeki tüm duygular bir çığ gibi akmaya başlamıştı. “O benim çocuğumun babası. Senin öz be öz torununun. Nasıl yapabildin bunları?”

Onora bir sandalyeye çöktü. “Ben bu plana çok önceden olur demiştim. Başlangıçta sen de Angus’a karşıydın, ondan nefret ediyordun. Ben sadece sana yardım etmek, seni korumak istemiştim. Murdoch’a kendisine elimden geldiğince yardım edeceğimi söyledim. Ama ikimizin de düşmanlarımıza âşık olacağını bilemezdim.”

“Lachlan’ı mı kastediyorsun? Onu sevdiğini mi sanıyorsun? Sen sevmek nedir bilmiyorsun bile.” Gwendolen pencereye yürüdü, kırık pencereden dışarı baktı. “Neden bana neler olduğunu anlatmadın? Kardeşimin öldüğüne inandırdın beni. Beni bunca zaman her şeyden habersiz bıraktın.”

“Senin sır tutamayacağını biliyordum Gwendolen. Benim gibi değilsin sen. Yalan söyleyemezsin, gerçek hemen gözlerinden okunur. O zaman da Angus her şeyi anlardı. Böyle konularda çok dikkatli o. Murdoch ordusunu top-

larken Lachlan ve Angus'un ilgisini Kinloch'tan uzaklaştırmamızı istedi. Ben bu görevi kolaylıkla yerine getirebildim ama senin de yapman gerekiyordu.”

Gwendolen döndü. “Ben de yerine getirdim.” Bu kadar saf, bu kadar aptal olduğu için; güvendiği kişiler tarafından bir piyon olarak kullanıldığı için kendinden nefret ediyordu. “Ben kocaman bir aptalım.”

Annesi durdu. “Hayır, değilsin. Senin kalbin temiz ve sevdiğin herkese güveniyorsun. İnsanların hep iyi taraflarını görüyorsun.”

“Ama sen bütün bunları bana karşı kullanıyorsun.”

“Evet, bu da beni aptal yapar, seni değil. Çünkü ben de mutlu olmak için tek şansımı kaybettim. Lachlan ihanetimi kendi gözleriyle gördü. Bundan sonra benim yüzüme bile bakmaz.”

Gwendolen annesinin anlattıklarını dikkatle dinledi. “Angus da benim yüzüme bakmayacak.” Kırık pencereye doğru yürüdü, soluk sabah ışığında aşağıdaki otlığı seyretti. “Onu zehirleyen bendim ve bilerek yapmadığıma kesinlikle inanmayacak. Hele de bütün bu olanlardan sonra. Roanaid'in kehaneti gerçekleşti, ona inanmamasını istedim ve onu göndermesini sağladım.”

Onora kızının karşısına geçti. “Ama kehanetini gerçekleştiren de yine kendisi. Angus'un nasıl öleceğini Murdoch'a anlatan da o. Murdoch da ona inandı. Onun kehanetlerini gerçekleştirir biçimde davrandı, Roanaid de onu yüreklendirip kendi intikamını almak ve haklı olduğunu ispat etmek istedi.”

“Ama olmadı işte,” dedi Gwendolen. “Angus yaşıyor.”

Gwendolen yatağa oturdu, minnetini ifade etmek için usulca bir dua okudu.

“Herkes kendi kaderini kendi seçer,” dedi Onora yaklaşıp. “Bunu şimdi anlıyorum. Hepimizin geleceği etkileme gücümüz var. Onu istediğimiz şekle sokabiliriz. Angus ölmek istemiyordu, Slevyn’le savaştı ve kaçtı.”

Gwendolen annesinin yüzüne dikkatle baktı. “Gelecekte sen ne bekliyorsun anne?”

Onora soruyu tarttı. “Senin mutlu olmanı istiyorum. Torunumun bir babaya sahip olmasını istiyorum. Lachlan’ın ve bütün MacDonald’ların beni affetmelerini istiyorum.” Bakışlarını yere indirdi. “Ama her şey o kadar basit değil. Oğlumun ölmesini ya da acı çekmesini istemiyorum.”

“Bazen hepimiz bazı seçimler yapmak zorunda kalırız.”

“Ama bu seçimi nasıl yapacağız?” Onora’nın gözleri acı doluydu.

Gwendolen annesine doğru yürüdü. “Çok basit anne. Bazen kendi istediğimizi bir kenara bırakmak, doğru olanı yapmak zorunda kalırız.”

BÖLÜM 27

At sırtında uzun bir gün ve ormanın sessizliği içinde geçen uzun bir gece olmuştu. Sadece bir-iki kez, biraz dinlenmek için mola vermişti. Normalde Moncrieffe Şatosu iki günlük yoldu ama Angus bu yolu yirmi dört saatte almıştı. Yeni bir şafak söküyordu. Yeni gün soğuk bir rüzgâr ve yoğun bir yağmurla geliyordu. Kalenin kapısına ulaştığında Angus iliklerine kadar ıslanmıştı, soğuktan titriyordu ve açlıktan bitkin düşmüştü. Dahası hâlâ zehrin etkisi devam ediyordu.

Dişleri birbirine vurarak şalını kapüşon gibi başına sardı ve yorgun atını köprüye sürdü. Köprünün başında geniş omuzlu, kırmızı yanaklı bir MacLean karşıladı onu.

Adamları kılıçlarını çekip Angus'un yolunu kestiler. "Bu yağmurda Kont'la ne işin var yabancı? Ziyaretçi beklemiyordu bugün."

Angus kapüşonunu açtı, silahsız olduğunu göstermek için kollarını iki yana açtı. "Ben Angus MacDonald'ımı. Kinloch Lordu."

Nöbetçinin çalı gibi kaşları çatıldı, Angus'u tepeden tırnağa ilgiyle süzdü. Çok bitkin olduğunu görebiliyordu.

"Bu taraftan gelin!" Nöbetçi kemerli kapıdan geçti ve ilerde duran iki nöbetçiye eliyle işaret ederek yanına çağırdı. Adamlar avluyu koşarak geçtiler ve yanlarına geldiler. "Kinloch Şatosu'nun Lordu geldi. Onu içeri alın, atıyla da ilgilenin. Çabuk olun. Kont'a da haber verin hemen."

İki adam dehşetle Angus'a baktılar.

Angus şaşırmamıştı, ceset gibi görüldüğünün farkındaydı.

Saatler sonra Angus sıcak, güzel kokulu bir odada, ipek çarşaf ve kalın bir yorganın altında uyandı. Gözlerini açtı ama parmağını kımıldatmaya gücü yoktu.

Başında serin, ıslak bir havlunun dokunuşunu hissetti. Bakışlarını çevirdi ve kızıl saçlı, çarpıcı yeşil gözlü bir afetle karşılaştı. Kadın şefkatle üzerine eğilmişti.

"Leydi Moncrieffe..." Angus zorlukla konuşabiliyordu, sesi pürüzlü ve alçaktı.

"Çok şükür. Bu bir mucize! Yaşayanların dünyasına hoş geldiniz." Gözlerinde merhametle bakıyordu kadın ama bunun Angus için hiçbir anlamı yoktu. Bir zamanlar bu kadını öldürmeye kalkışmıştı. Şiddet ve kinle yapmıştı onu. Kocasını ünlü İskoç Kasabı'nı terk etmeye zorlamıştı. Tanrım, yoksa kâbus mu görüyordu?

"Ne kadar zamandır buradayım?"

"Bu sabah erken saatlerden beri," diye cevap verdi kadın. "Köprüden geçer geçmez yere yığıldınız, sonra da bü-

t n gün uyudunuz. Ama Şimdi daha iyisiniz. Sadece dinlenmeniz gerekiyor.”

“Zehirlendim,” diye açıklamaya çalıştı Angus ve çatlamıŐ dudaklarını ıslattı.

“Evet, söylediniz bize. Doktor biraz önce buradaydı, yaŐayacađınızı söyledi.” Kadın arkasına yaslandı ve kaygıyla baktı. “Kayınbiraderinizin sizi öldürmeye  alıŐtđđını ve Kinloch Şatosu’nun mazgallarında asıldıđđınızı da anlattınız. Doğru mu bunlar?”

“Evet!” Angus gözlerini kapattı. “Beladan pek uzak duramamıŐım, değil mi?”

“Hayır! Belanın tam ortasına dalmıŐsınız her zamanki gibi. Tıpkı Duncan gibisiniz.”

Angus durumun korkunçluğunu düşünerek sessizce yatıyordu. “Bu sabah, her nedense Tanrı benden yanaydı,” dedi. “Neden bilmiyorum. Onun merhametine çok az layık olabiliyorum da.”

Düşüncelerini Gwendolen böldü birden. Onu kaybettiğini anımsayınca kalbi sızladı. Derin bir nefes aldı. İçinden hemen ayağa kalkmak geldi.

Angus oturmaya çalıştı. “Duncan nerede? Benimle görüŐecek mi? Onunla konuŐmalım.”

“Lütfen sabırlı olun.” Kontes yavaşça onu yastıklara doğru itti. “Birazdan burada olur.” Yan tarafına dönerek elindeki bezi porselen k sedede yeniden ıslattı.

Angus kadının karnının ŐiŐkinliđini hemen fark etti. “Bebek bekliyorsunuz...” dedi.

“Evet, ikinci  ocuğumuz.”

“İlki...?”

“Sağlıklı bir oğlan.” Kadın cevap verirken gözleri mutlulukla parlıyordu.

“Adı nedir?”

“Charles,” diye cevap verdi Kontes, “babamın adıydı.” Leydi Moncrieffe yatağa döndü ve ıslattığı havluyu Angus’un alnına koydu.

“Evet, biliyorum. Ünlü İngiliz Albay,” dedi Angus. “İs-koç dostu. Duncan her zaman onun iyi birisi olduğunu söylerdi.”

“Evet, söylerdi. Ve duyguları karşılıklıydı.”

Angus kadının babasının öldüğünü biliyordu. İngiltere Birleşik Krallığı için önemli bir kayıp olmuştu.

“Bir şeye ihtiyacınız var mı?” diye sordu Kontes, elinde kâseyle kapıya doğru yürürken. Angus yine kalkmak istedi, o zaman kadın elindekileri masaya bırakıp hızla yanına koştu. “Lütfen dinlenin Angus. Hemen gidip Duncan’ı getireceğim, söz veriyorum.”

Angus kadının yüzündeki yumuşaklığı, gözlerindeki şefkati şaşkınlıkla izledi. “Neden bana bu kadar iyi davranıyorsunuz? İki yıl önce sizi mahvetmek için elimden geleni yaptım, başaramayınca da Duncan’ı yok etmeye çalıştım.”

“O zaman işler biraz karıştı,” diye cevap verdi Kontes.

“Şimdi daha mı az karışık sanki?” Elbette değildi.

“Siz benim kocamın en yakın arkadaşısınız,” diye cevap verdi kadın ve yaklaşıp yatak örtülerini düzelitti. Bir süre sustuktan sonra ekledi: “Mektubunuzu okudum.”

Angus rahatlayarak arkasına yaslandı. “Demek mektubumu aldınız. Elinize geçeceğinden pek emin değildim. Mektubun cevabını da alamadım.”

“Duncan gelip sizinle yüz yüze görüşmek istedi,” dedi. “Ama buradan ayrılamadı. Çocuğumuzun doğumundan sonra gelmeyi planlamıştı.”

Angus kadının yüzüne dikkatle baktı. "Anlıyorum," dedi.

Her şeyi şimdi daha iyi anlıyordu. Kinloch Şatosu'nda bıraktığı doğmamış bebeği aklına gelince midesi kasıldı. Şu an onu koruyamıyordu, bebeği başkalarının himayesi altındaydı.

Ve Gwendolen. Karısı. Aşkı. Ona zehirli şarabı elleriyle sunan kadın...

Kalbi acıyla sızladı. Duyguları kafasını karıştırıyordu. Ne düşüneceğini, ne hissedeceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Zaten elinden fazla bir şey de gelmezdi de. Hâlâ çok zayıftı. Önce gücünü toplamalıydı. Ayrıca Duncan'la da görüşmesi gerekiyordu. Konuşacakları çok şey vardı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, Angus birden uyandı. Yatakta doğrulup oturdu. Güçlkle nefes alıyordu. Dövmek, bir şeyleri tekmelemek için büyük bir istek vardı içinde.

Yattığı oda son derece sessizdi. Sadece ocakta yanan odunların sesi duyuluyordu. Kütüklerden biri kayıp düştü. Angus çılgınca dans eden cehennem ateşlerine dalıp gitti bir süre. Derin derin birkaç nefes aldı.

"Rüya görüyordun herhalde," dedi bir ses.

Angus alacakaranlıkta etrafına bakındı, Duncan'ı gördü. Ateşin önünde arkılığı yüksek bir koltuğa oturmuş, elindeki viski kadehini avuçları arasında ileri geri döndürüyordu.

Angus arkadaşını iki yıldır görmemişti. Önce içini ina-

nilmaz bir sevinç doldurdu, sonra suçluluk duygusu ve Duncan'ın kendisinden hâlâ nefret ediyor olduğu düşün-cesiyle heyecanını dizginledi.

Duncan ters de davranabilirdi, Tanrı biliyor ya hak etmişti bunu.

Angus yastıklara dayanarak sakinleşmeye çalışırken, bir yandan da olacıklara karşı hazırlanmaya çalışıyordu. "Ölüyorum sandım," diye açıkladı, gözlerini Duncan'a dikmişti.

"Neyse, ölmedin işte. Sadece rüya görüyordun."

"Beni uyandırmak aklına gelmedi mi hiç?"

"Hayır." Duncan oturduğu koltuktan kalktı ve bu kez pencerenin önündeki sandalyeye oturdu. Dikkatle Angus'u incelemeye başladı.

Duncan MacLean. Moncrieffe Kontu. Kimilerine göre İskoç Kasabı. Kendisini bir İskoç efsanesi haline getiren iyi ve kötü bütün unvanları sonuna kadar hak ediyordu. Gelmiş geçmiş en etkileyici kahramanlardan biriydi. Korku saçan, cesur bir savaşçıydı. Kesip attığı tırnağında bile, dünyadaki çoğu erkeğin ömürleri boyunca hayal bile edemeyecekleri şeref ve onur vardı.

Bu gece bol, keten bir tunikle MacLean şalı giymişti. Kuzguni siyah saçlarını arkada bağlamıştı. Başka zaman olsa farklı giyinirdi Duncan. İpek ceketler, yakası ve manşetleri dantelden ipek gömlekler, pirinç düğmeli brokar paltolar giyerdi genellikle. Başında da kıvrıcık, siyah bir peruk olurdu. İkili kimliğinin bir parçasıydı bu. Kılık değiştirmiş haliydi.

İngilizlere göre bazen bir centilmen, bazen bir vahşiydi.

Bu gece neydi? Angus huzursuzca düşündü. İkisinden de bir parça olduğuna karar verdi sonunda.

“İki yıl önce sana yaptıklarımın sonra kapından içeri adım atmama izin vermene çok şaşırdım,” dedi Angus, Duncan’ın mavi gözlerinin içine bakarak. “Benden nefret etmekte yerden göğe haklısın. Biliyorum, yaptıklarım için cehennem ateşlerinde yanacağım.”

Angus, İngiliz askerlerine Duncan’ı nerede bulabileceklerini söylemiş ve onlar da gidip elleriyle koymuş gibi yakalamışlardı. Onu dövmüşler, işkence etmişler, zindana atmışlar ve sonunda ölüme mahkûm etmişlerdi Onu kurtarmak için her şeyi göze alan İngiliz karısı olmasaydı Duncan şimdi hayatta olamazdı.

Bugün o alev saçlı kadın Angus’u da şefkatle ve nezaketle tedavi etmişti. Bazen insan kalbinin yüce gönüllüğü ve yardımseverliği karşısında şaşırıyordu Angus. Hele kendi kalbi. Böyle yumuşak bir kalbi olduğunu hayal bile edemezdi. Şu anda derin bir acıyla sızlıyordu yüreği. Geçmişte yaptıklarından, ihanetinden, kallesliğinden çok pişmandı. Onun dürüstlüğünden hâlâ kuşkulansa da sevdiği kadını özlüyordu.

“Evet!” dedi Duncan “İki yıl önce bir baş belasıydın. Aslında seni şuracıkta göğsünden vurmalyım.”

“Senin yerinde olsalar insanların çoğu aynı şeyi yapardı.” Gergin bir sessizlik oldu. Angus, onun odanın bir yerinde bir silah saklayıp saklamadığını merak etti. O hapis-hane hücrelerinde, en yakın arkadaşım dediği kişinin ihaneti yüzünden acılar içinde yaşarken, Duncan hep bu anı hayal etmiş olmalıydı.

Duncan kadehini başına dikip viskisini bitirdi. Başıyla ateşin yanındaki masayı işaret ederek, “Çok güzel viskim var,” dedi. “Mutlaka tadına bakmalısın. Belki midene iyi gelir.”

“Mideme iyi gelecek olanın bir içki olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Ama bu yörenin en iyi viskisi.” Dunca arkasına yaslandı. “Gevşe biraz Angus. Mektubunu okudum. İki yıl önce ne kadar büyük bir baskı altında olduğumuzu hatırladım. Zor günlerdi.”

Duncan ayağa kalkıp bir bardağa viski doldurdu, yatağa yaklaşırken Angus içkiyi almak için doğruldu.

“O zamanlar tek arzum Richard Bennet’in kafasını bir mızrağın ucunda görmektir.”

Bennet, kız kardeşine tecavüz edip onu öldüren askeri. Angus şimdi anlıyordu ki o zaman üzüntü ve öfkeye o kadar yenik düşmüştü ki acısını delilik derecesinde takıntı haline getirmişti. Duncan, Bennet’in yaşamasına izin verdiğinde Angus çıldırmıştı.

“Ama yaptıklarımda hatalıydım,” dedi Angus. “Aynı şeyleri sen bana yapmak istersen seni anlarım.”

Duncan’ın geniş omuzları aldığı derin nefesle dikleşti. “İki yıl önce, senin bu kapıdan içeri girmene asla izin vermezdim. Ama zamanın öfkeyi yatıştırmak, eski yaraları iyileştirmek gibi bir özelliği var. Bilhassa da kendine seni mutlu eden yeni bir yaşam kurabilmişsen, bir zamanlar sana işkence eden her şeyi unutmak ve affetmek daha kolaylaşıyor.”

Angus başıyla onayladı. “Ben de öyle düşünüyorum artık. Kinloch’a döndüğümünden beri, geçmişin yanı sıra bazı şeyleri de düşündüm. Kısa süre içinde evlendim ve Tanrı’nın bana ikinci bir şans verdiğine inanıyordum.”

“Dur tahmin edeyim. Şimdi başına gelenler yüzünden öyle düşünmüyorsun,” dedi Duncan. “Bugün avluda yere

yığıldığında karının seni zehirlediğini anlattın bize. Bu yutulması zor bir lokma.”

Angus içkisini bitirdi ve bardağını masanın üzerine bıraktı. Sonra örtüleri bir yana atarak ayaklarını yataktan aşağı sallandırdı. “Evet!”

“Karının seni gerçekten öldürmek istediğinden emin misin?”

Gücünü sınamak ister gibi ateşin yanındaki sehpaye doğru yürüdü ve bardağını yeniden doldurdu. “Bilmiyorum. Bunu kabul etmek beni öldürüyor ama masum olduğunu kabul etmek de öldürüyor. Bilemiyorum, bırakıp geldim işte.”

Duncan, Angus’un yatağa dönmesini izledi. “Karının günahsız olup olmadığını ben söyleyemem sana. Aklından neler geçtiğini bilmiyorum. Bildiğim şey şu ki, MacEwen’ları tanırım, çünkü iki yıl önce şatoya saldırıp babam öldürdükleri günden beri casuslarım var Kinloch’ta.”

Angus neredeyse yere kapaklanacaktı. “Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır, çok ciddiylim.”

“Şu anda orada casusların mı var yani? Ben neden fark etmedim? Kim onlar?”

Duncan başını iki yana salladı. “İsimlerini söyleyemem ama merak etme, onlar senin yanındalar. Benim amacım MacEwen’ları gözetlemek. Babanın ölümünden sonra yeni komşularımın nasıl birileri olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Bu arada senin de bilmen gereken bazı şeyler öğrendim.”

“Ne gibi?”

“Otur, sana merhum kayınpederinin politikasını anlatabayım.”

İki eski arkadaş şöminenin başındaki yüksek arkalıklı koltuklara karşılıklı oturdular.

“Kayınpederim Jakobit miydi?” diye sordu Angus yumuşak yastıklara kendini bırakırken.

Duncan dirseklerini dizlerine dayadı. “Hayır, ama oğlu öyle. Murdoch bir Jakobit. O yüzden bir yıl önce şatoyu terk etti. Amacı, yeni bir Jakobit ordusu toparlayıp yeni bir isyan başlatmaktı. Babasıyla bu konuda büyük tartışmalar yaşadılar. Babası oğlunun bu siyasi görüşünü herkesten bir sır gibi sakladı.”

“Mantıklı,” dedi Angus. “Kinloch ona bir Hanover destekçisi olduğu için armağan edilmişti.” Gözlerini ateşe dikti. “Bu durumda Kinloch’u bir asiye, bir Jakobit’e kaybetmiş oluyorum. Ne acı bir çelişki.”

Angus’un kendi babası sıkı bir Jakobit’ti ve bu yüzden isyan sırasında Angus büyüklü küçüklü sayısız savaşa katılmıştı. Sürgün edilmesinden sonra ise tek arzusu barış olmuştu. Hâlâ İngilizlere karşı müthiş bir öfke duysa da tarafsız kalmayı tercih etmişti. Ama görünüşe bakılırsa tutulacak bir taraf yoktu. Her zaman savaş taraftarı biriler-i çıkacaktı. Kendisi de onlardan biriydi bir zamanlar. Bu kahrolası dünya yüzünde, doymak bilmez intikam arzusunun tatmin etmek için tek yolun savaş olduğuna inanırdı.

“Ya Gwendolen?” diye sordu Angus, gözlerini elindeki kadehe dikerek. “Onun politik görüşleri hakkında bir şeyler öğrenebildin mi? Birleşme taraftarı gibi görünüyordu ama neye inanacağını bilmiyorum. Tümüyle bana yalan söylemiş olabilir.”

Angus kafasının içindeki sesleri bastırmak ister gibi iç-kisini yudumladı ama hiçbir faydası olmuyordu, bu yüz-

den kadehini masaya bıraktı. Şu anda ona ancak gerçekler yardımcı olabilir.

Duncan başını iki yana salladı. "Öğrenebildiğim kadarıyla Gwendolen, Hanover destekçilerinin tarafını tutuyor. Kardeşinin politik görüşlerinden haberi bile olmadığından eminim. Ama iyi bir yalancı da olabilir. Annesi ise yetişkin bir adamı aptala çevirebilir."

"Haklısın, dediğin şeyi kuzenime uygulamaya çalışıyordu."

"Lachlan MacDonald'ı mı?" diye sordu Duncan şaşırarak. Bir içki daha doldurdu kendine. "Tanıdığım kadarıyla sağlam bir savaşçıdır Lachlan. Baştan çıkarıcı kadınların tuzağına düşecek biri değildir. Genelde baştan çıkaran kendisi olur, değil mi?"

Angus başıyla onayladı. "Evet, doğuştan çapkındır. Ah, onun da yaşayıp yaşamadığını bilemiyorum şu anda."

İkisi de bir süre sessizce oturdular.

Duncan şömüne demirine uzandı ve ateşi karıştırdı. Angus başını arkaya yaslayarak gözlerini kapadı. "Ya bu komplodan karımın da haberi varsa?" diye sordu. "Benim çocuğumu taşıyor sonuçta."

Duncan elindeki demiri ocağın yanına bıraktı. "Eğer gerçekten zehri bilerek sana verdiyse, seni idam etme planının içinde gerçekten yer almışsa yapılacak şey basit. Onu tutuklarsın, boşarsın, çocuğunu da alırsın."

Angus başını kaldırdı. "Ya masumsa?"

Duncan arkasına yaslandı, bu ikilemi dikkatle gözden geçirdi. "Eğer onun kardeşinin ihanetinde farkında olmadan bir piyon olarak kullanıldığından kuşkulanıyorsan, o zaman kılıcını çekecek, karını ve şatonu geri almak için savaşıacaksın."

Angus arkadaşının önerisini dikkatle dinledi. "Ama gerçeği nasıl öğreneceğim? Raonaid her zaman Gwendolen'in ailesini bana tercih edeceğini söylerdi."

"Şu kâhin kadın mı?" dedi Duncan küçümseyerek. "Ah, eli yüzü düzgün bir kadın olabilir ama üçkâğıtçı cadının teki o. Dinleme onu Angus. Kalbinden başka kimseyi dinleme dostum."

Angus bakışlarını alevlerden ayırmadan, "Sorun da bu ya," dedi. "Ben kalbimi bile tanımıyorum. Uzun zamandır uyuşmuş vaziyette. Gwendolen bu olaylarda günahsız bile olsa onu yine eskisi gibi koruyup kollayabileceğinden emin değilim. Çünkü yapmasını istemediğim tek şeyi yaptı o."

"Neymiş o?"

"Beni zayıf düşürdü."

Duncan kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

Angus nasıl açıklayacağını bilemiyordu, onun için de yeni bir duyguydu bu. "Ben bu zamana kadar korku nedir bilmezdim," dedi. "Şimdi nasıl bir şey olduğunu öğrendim, bu yüzden anında ve çabuk yapılması gereken şeylerde tereddüt ediyorum. Kafam hep onunla meşgul."

Bir yarım ondan nefret ediyor ve hayatım boyunca nefret etmeye devam etmemi istiyor. O zaman hayat çok daha basit olacak ve aşk denilen şey hayatımı zorlaştırmayacak."

"Daha basit olabilir," diye cevap verdi Duncan, "ama çok daha anlamsız olacağını da unutma. Bu arada aşk mı dedin sen?"

Sorunun ikinci kısmını duymazdan gelerek ayağa kalktı Angus. Pencerenin önünde durarak ayın gölün üzerindeki yansımalarını izledi. "Dediğim gibi perişan yüreğim uzun süredir uyuştu."

“Her şeyi oluruna bırak. Şu anda senin kurtarılması gereken bir şaton ve yardımına ihtiyacı olan bir klanın var.”

“Evet ve ben de sorumluluklarımı yerine getirmek niyetindeyim. Ama ordum yok.”

Duncan ayağa kalktı. “Orduya ihtiyacın yok Angus. Bunu yapmanın başka yolları da var.”

“Öyle mi?” diye sordu Angus kuşkuyla.

“Evet, ama bütün kan davalarından vazgeçeceksin, hemen ve tamamen. Hepsini derinlere göm ve sonsuza kadar unut.”

Angus kaşlarını çatı. “Benden ne yapmamı istiyorsun Duncan?”

Arkadaşı ters ters baktı. “İngilizler ile anlaşmanın bir yolunu bulacaksın. William Kalesi’ne git, Albay Worthington’a Murdoch’un yeni bir isyan başlatma planlarından bahset. Anında balyoz gibi tepesine inceceklerdir.”

Angus oturduğu yerden ocağın alevlerine dalmıştı. “Bir İskoçyalıyı İngilizlere mi gammazlayacağım?” Başını iki yana salladı. “Bun yapamam Duncan. İngilizler hakkında ne düşündüğümü bilirsin sen.”

Kız kardeşi bir kırmızı ceketli tarafından öldürülmüştü. Annesinin Glenco’da öldürülmesi emrini veren de bir İngilizdi.

“Eee, o zaman ne yapacaksın? Kendin de söyledin, ordun yok. Sana sadık savaşçıların da ya öldürüldü ya da Kinloch’ta zindanda şu anda. Kayınbiraderini nasıl yenmeyi düşünüyorsun? Onun orduları çoktan Kinloch’a girmiştir bile.”

Angus dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini kavuşturdu. “Bunu ancak senden isteyeceğim bir şekilde gerçekleşt-

tirebilirim. Biliyorum, sana yaptığımı bunca şeyden sonra senden herhangi bir iyilik beklemeye hakkım yok. Bana kesinlikle hiçbir şey borçlu değilsin ama yine de sormak zorundayım.”

Duncan onun ne demek istediğini anlamıştı. “Anladım, ordumu ödünç almak istiyorsun.”

“Evet!”

Duncan sandalyede arkasına yaslanıp bir süre düşündü. “Ben seninle gelemem,” dedi. “Bebeğimiz doğmak üzere.”

“Anlıyorum. Eğer emirlerime uymayı kabul ederlerse askerlerini ben komuta edebilirim.”

Duncan öne doğru eğildi ve başını sallayarak onayladı. “Öyle yapalım.”

Angus garip, çekingен bir sevinç duydu yüreğinde. Ümit vadeden her şeyden korkar hale gelmişti artık.

Kadehlerini tokuşturarak ciddi bir sessizlik içinde içkilerini yudumladılar. Ümit boş laftı, Angus’un şu anda yönetecek bir ordusu ve fethedilecek bir kalesi vardı. Önemli olan da buydu.

Yeniden öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koydu. “Adamlarına ek olarak ödünç alabileceğim bir de koçbaşı var mı acaba?”

Duncan kıkırdarak içkisini kafasına dikti.

BÖLÜM 28

Gecenin en karanlık saatlerinde Gwendolen'in yatak odası buz gibi bir mezara benziyordu. Genç kadın yatağına uzanmış, gözünü kırpmadan başının üstündeki ipek kameriyeye bakıyordu.

Angus ipten kurtulup kaçalı, bir hayalet gibi ormanın derinliklerinde kaybolalı tam dört gün olmuştu. Ruhunu parçalayan bir acıyla geçen, sevgilisinin sağ olup olmadığını bilmeden yaşadığı dört gün. Kardeşinin adamları hemen onun peşine düşmüş ama on dört saatlik aramadan elleri boş dönmüşlerdi. Hiçbir yerde Angus'tan iz yoktu. Gwendolen'in bütün bildiği elleriyle verdiği zehir yüzünden ölmüş olabileceğiydi. Belki de kendinden geçmiş bir halde attan düşüp bir dere yatağına yuvarlanmış ya da nehirde boğulmuş olabilirdi. Başına ne geldiğinden kimse- nin haberi yoktu.

Bunların hepsi de kötümser düşüncelerdi ama aksini düşünmek mümkün değildi. Tüm varlığı, onu bir daha göremeyeceği düşüncesi etrafında dönüp duruyordu. Onu

görebilse bile, Angus Gwendolen'in hiç suçu olmadığına inanacak mıydı? Dört gündür burada, itaatkâr kız kardeş rolünü oynuyordu. Zindandan kurtulmak ve özgürlüğüne kavuşabilmek için kardeşinin kurallarını kabul etmişti.

Kocasıyla yeniden beraber olabilmesi son birkaç günde olanların açıklamasına bağlıydı. Eğer her şey plana uygun giderse Kinloch'ta epey hareketlilik yaşanacak, Gwendolen'in kocasına sadık olduğu gerçeği ortaya çıkacaktı.

Yan tarafına döndü, yanağını ellerine yasladı. Belki de bu Angus'u onu sevdiğine, Raonaid'in tüm kehanetlerinin yanlış olduğuna inandırır.

Belki de Murtagh onu hemen öldürmediğine göre bütün ümitler tükenmemişti. Ama ne yaptığını öğrenince tereddüt etmeden öldüreceğine emindi.

Üç saat sonra şafağın gri, soluk ışıkları Gwendolen'in yatak odasını aydınlatmaya başladı. Genç kadın avludan gelen boru sesiyle yatağın içinde doğruldu.

İşte, gelmişlerdi.

Örtüleri bir yana atarak yataktan fırladı. Koşarak giyinme odasına gitti. Düz, sıradan bir etek, çorap ve korsajını giydi. Çabuk çabuk düğmelerini ilikledi, sonra ayakkabılarını ayaklarına geçirdi. Bir saniye sonra çatıya çıkan merdivenlerdeydi. O sırada kıpkızıl güneş ufuktan yükseliyordu.

Birkaç MacEwen nöbetçi mazgallardan sarkıyor, birbirleriyle tartışıyorlardı. Her yerde yumruk yumruğa kavga vardı. O sırada Gwendolen ayaklarının altındaki zemini sarsan bir gürültü hissetti. Kapıdan geliyordu.

Hem tanıdık hem de farklı bir sestti. Geçen sefer, silahını kapıp evini korumaya çalışan askerlere katılmaktan kimse alıkoyamamıştı onu.

Ama bu sefer şato ikiye bölünmüştü, ayrıca savaşmak hevesinde de değildi. Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Tanrı yardımcısı olsundu. Hepsinin sorumlusu oydu.

Korku bütün beynini ele geçirmek üzereydi, çünkü savaş kapıdaydı. Dört bir yanında şiddet vardı. Neyse ki çabuk ve mümkün olan en az zararla bitecekti.

Bom! Koçbaşı ahşap kapıya şiddetle çarptı. Kırılan ahşap kapının sesini duyunca Gwendolen surların kenarına giderek aşağı baktı.

Gördüğü şey nefesini kesti birden. Bu Albay Worthington'un ordusu değildi.

"Bunlar da kim?" diye sordu yanında duran adamlarından birine. "Bize saldıranlar kim?"

Gwendolen İngiliz ordusunu bekliyordu ama bunlar İskoçyalıydı. Kinloch'u ele geçirmek isteyen bir başka klan daha mı vardı?

"Bunlar Moncrieffe'in ordusu!" dedi adam. Silahların sağır edici gürültüsünden sesi güçlkle duyuldu. Tüfegini doldururken yüzü korkudan bembeyaz olmuştu.

Moncrieffe mi?

Gwendolen'in yine ayakuçlarında yükselerek mazgalardan aşağı baktığı sırada, ağır koçbaşı kalın kapıyı delerek içeri düştü. Yer sarsıldı.

"Kont da burada mı?" diye sordu.

"Bilmiyoruz leydim! Buradan görebildiklerimiz sadece MacLean şalları ve Moncrieffe sancakları."

Gerçekten de öyleydi. Bu kadar uzaktan ve yüksekte Gwendolen kimsenin yüzünü seçemiyordu. Ama Angus aralarında olsaydı Gwendolen onu ne kadar mesafe olursa olsun tanırdı. Acaba o da aralarında mıydı? Daha önce yaptığı gibi şatoyu fethetmeye mi gelmişti? Eski dostu Duncan'la sorunlarını halletmiş, ondan yardım almış olabilir miydi? Şu dört gün içinde birçok kez öyle olmasını ümit etmiş ama ümitlerini kimseyle paylaşmamıştı, çünkü kardeşi bunu duysa karşı koz olarak kullanabilirdi.

Yanındaki asker tüfegini ateşleyince Gwendolen korkuyla yerinden sıçradı. Bu arada Macrieffe ordusu kırılan kapıdan içeri, avluya dolmaya devam ediyordu. Gwendolen çatının öteki tarafına koştu, düşmanların Kinloch'un kalbine girmesini izledi. Burada zayıf bir direnişle karşılaşırlar. Kimse Murdoch için savaşmaya gönüllü değil gibiydi. MacEwen'lar da MacDonald'lar da ya silahlarını teslim ediyor ya da tamamen ortalıktan kayboluyorlardı. Bazıları da kendi aralarında dövüşüyorlardı.

Bir tek Slevyn, Murdoch'un geri zekâlı öküzü durmadan Mancrieffe savaşçılarını doğrayıp duruyordu. Bir yandan da dev, çirkin bir canavar gibi korkunç bir sesle haykırıyordu.

Angus neredeydi? Gwendolen'in gözleri avludaki kalabalığın arasında o güneş rengi saçları arıyordu. Saldıranların arasında mıydı? Yoksa bu başka bir akın mıydı? Politik bir mücadele miydi? Yoksa bir cezalandırma savaşı mıydı?

Sonunda onu gördü. Kocas, büyük İskoçya Aslanı, ağzı köpükler içinde siyah bir aygırın üstünde kaleye giriyordu. Atını doğrudan ordunun ortasına sürdü. Askerler Angus geçerken Kızıl Deniz'in suları gibi ikiye ayrıldılar.

Angus, kan dondurucu bir savaş çılgılığı atarak Slevyn'in üzerine dörtnala sürdü atını. Havada tuttuğu kılıcı güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu. Slevyn onu karşılamak için döndü. Atların toynakları, sert topraktan zeminin üstünde gök gürültüsü gibi sesler çıkarıyordu. Angus kılıcını salladı, Slevyn'in kalkanını elinden düşürdü, sonra dörtnala giden atın üzerinden yere atlayarak koşmaya başladı.

İki adamın ağır kılıçlarıyla savaşmalarını izlerken Gwendolen'in kalbi korkuyla sıkıştı. Çeliğin çeliğe vurmasından çıkan müthiş ses avluyu dolduruyordu. Üç klanın savaşçıları büyülenmiş gibi sessizce onları izliyordu.

Tam o sırada gözü Murdoch'a ilişti. Büyük Salon'dan koşarak gelmesine rağmen geç kalmıştı. Bir yandan kemerini takmaya çalışıyor, bir yandan da süslü kılıcını kemerine yerleştirmeye uğraşıyordu. Yataktan yeni çıkmış gibi bir hali vardı.

Gwendolen dikkatini yine dövüşe çevirdi. Slevyn tam bir İskoçyalı devdi. Kel kafalı, adaleli ve güçlüydü ama Angus daha çevik ve hızlıydı. Hamleleri ve vuruşları atikti. Slevyn için kesinlikle fazla hızlıydı. Sonunda Angus'un savurduğu kılıç göğsüne saplanmadan önce kaçma şansı bulamadı. Slevyn kocaman bir ağaç gibi yere devrildi ve bir-iki titredikten sonra hareketsiz kaldı.

Gwendolen, Murdoch'un geri dönüp kalabalığın arasına karıştığını gördü.

Angus kılıcını kaldırarak bağırdı. "Murdoch MacEwen! Çık ortaya!"

Kimse kınıldamaya ya da konuşmaya cesaret edemiyordu. Gwendolen bile kocasının sesindeki güçten etkilenmişti. Diğer yandan kalbi inanılmaz bir sevinçle dolup

taşıyordu. Kocası yaşıyordu! Ve bir fatih olarak yeniden buraya dönmüş, kendisine yanlış yapanlara gereken dersi vermişti.

Onu hiç bu kadar çok sevmemişti. İçindeki özlem ve arzuyu saymıyordu bile.

Yeniden kavuşmanın sevinciyle kule merdivenlerinden aşağı koştu ve avludaki kalabalığın arasına daldı, omzuyla kendine yol açmaya çalıştı. Üç aile avluda toplanmış, hangi liderin galip geleceğini görmek için bekliyorlardı.

“Murdoch MacEwen!” diye bağırdı Angus ikinci kez. Derinden gelen sesi taş duvarlarda yankılanıyordu. “Çık ortaya ve dövüş benimle!”

Gwendolen güçlükle bir adım atarak, “Gelemez!” dedi Angus’a. “Senden korkuyor!”

Gözleri karşılaştı ve birbirine kilitlendi. Yeniden kavuşmalarını yüzlerce kez hayal etmişti ama hiçbirisi buna benzemiyordu. Gwendolen o ilk günkü boğucu korkunun aynısını hissetmeyi ummuyordu açıkçası. Ama Angus’un gözleri tıpkı o günkü gibi çelik sertliğinde ve soğukluydu. Bugün tüm varlığıyla kana susamış biri gibiydi. Gwendolen’e delici gözlerle bakıyordu.

“Nerede o?”

Dudakları nefretle bükülmüştü, Gwendolen sanki onu tanımıyordu. Hiç tanışmamışlar, hiç sevişmemişler, gecenin sessizliğinde birbirlerinin kollarında saatlerce yatmamışlardı sanki. Kocası şu anda düşmanını arıyordu ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Gwendolen cephaneliği işaret etti. “Oraya girerken gördüm.”

“Bu da bir tuzak mı? Bana yalan mı söylüyorsun kadın?”

"Hayır!" Gwendolen'in çektiği acı yüzüne vurmuştu. Kocasını ondan nefret ediyordu ve bunu soğuk kış rüzgârları gibi iliklerinde hissediyordu. Muhtemelen Angus başına gelenlerden onu sorumlu tutuyor, kendisine ihanet ettiğine inanıyordu.

Birden bütün cesaretini kaybetti Gwendolen. Kocasının gözlerinden, tek istediği şeyin savaşmak olduğunu okuyabiliyordu. Evini elinden alan ve onu kalenin surlarına asan Murdoch'la yüzleşmek istiyordu.

Angus onu öldürecekti. Bundan kaçmanın yolu yoktu. Murdoch'un Angus'u yenme olasılığı da yoktu. Kardeşi iyi bir savaşçı değildi. O yüzden Slevyn'i yanında taşıyordu, savaşta kendi yerine çarpışması için.

Birçok konuda korkak biriydi ama Gwendolen yine de onun ölmesini istemiyordu. Her şeye rağmen hâlâ onun tek kardeşiydi.

"Lütfen onu öldürme!" Kelimeler dudaklarından yavaşça dökülüyormuştu. Bu durumda söylenecek en kötü sözler olduğunu kendisi de biliyordu ama söylemek zorunda kalmıştı. Kardeşinin hayatını bağışlaması için yalvarmalıydı. Kocasını kardeşini parça parça etmesi için öylece cephaneliğe gönderemezdi.

Angus'un açık mavi gözleri kısıldı. Dişlerini sıkı, kılıcının kabzasındaki eli kasıldı. Yanında duran iki Moncrieffe savaşçısına işaret etti. "Yakalayın şu kadını. Güney kulesindeki zindana atın, kapısına kilit vurun."

"Hayır Angus, lütfen!" Gwendolen kendisini tutan adamlarla mücadele etmeye çalıştı. Bu arada birkaç yürekli ve sadık MacEwen savaşçısı onu kurtarmak için ileri atıldılar. Moncrieffe savaşçıları tarafından boğazlarına bıçak dayanarak durduruldular.

“Açıklamama izin ver!” diye bağırdı Gwendolen adamlar tarafından sürüklenirken. “Böyle olacağını bilmiyordum. Sana ihanet etmedim ben. Şarabın zehirli olduğunu bilmiyordum. Hepsi onların planlarının bir parçasıydı. Beni kullandılar!”

Angus kılıcını ucuyla işaret ederek nefret dolu bir sesle, “Seni dinlemek istemiyorum,” dedi. “Şimdi değil. Götü-
rün onu!” Yürümeye başladı ama sonra arkasını döndü. “Canını yakmayın! Çocuğumu taşıyor!”

Gwendolen aksi yönde sürüklenirken Angus da Murdoch’u aramaya başladı. Gwendolen yol boyunca bütün gücüyle savaştı. En sonunda dört adam genç kadını kıvrılarak yükselen merdivenlerden çıkarıp hücreye kilitlediler. Sonunda Gwendolen yere yığıldı, umutsuzluk ve öfkeyle ağlamaya başladı.

BÖLÜM 29

Angus büyük bir kararlılıkla cephaneliğe doğru yürüdü. Bütün adaleleri kasılmış, zihni berrak ve dövüşmeye hazırdı. Gwendolen'i gördüğü an duyduğu acıyı düşünmeyecekti. En azından şimdilik. Bu çok kritik anda değil.

Kapıyı açtı, içeri adımını atar atmaz olduğu yerde kalakaldı. Murdoch barut varillerinden birinin yanında, bir elinde meşale diğerinde süslü kılıcıyla bekliyordu.

"Bir adım daha atarsan," dedi Murdoch, "bütün şatoyu havaya uçururum."

Angus birkaç saniye düşündükten sonra cesaretle adım attı. Murdoch nefesini tutmuş, gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı.

Kendini savunmak için en ufak bir hareket bile yapmadan Angus uzandı ve elindeki meşaleyi aldı.

"Seni kahrolası aptal!" diye gürledi. Geri döndü, meşaleyi kapıda bekleyen adamlarından birine verdi. "Uzaklaştır şunu, hemen!" Sonra yine Murdoch'a döndü. "Seni şuracıkta gebertmem gerekirdi. Yaşamayı hak etmeyecek kadar budalasın."

Murdoch kılıcını kaldırıp uzattı.

"Bu da nasıl bir şey böyle?" diye sordu Angus. "Savaşçılık mı oynuyorsun sen bununla? Benimle dövüşmek için yeterli mi sence bu?" Başını nefretle iki yana sallayarak yaklaştı, ağır kılıcıyla Murdoch'un kılıcını bir vuruşta yere düşürdü. Murdoch ellerini havaya kaldırdı, barut fişilerinin oluşturduğu duvar boyunca gerilemeye başladı.

"Beni öldüremezsin," dedi titreyen sesiyle.

"Öldüremez miyim sence?"

"Hayır."

"Neden?"

"Kız kardeşim yüzünden. Eğer bana elini sürersen, doğduğun güne lanet eder. Ona düşkünlüğünü herkes biliyor."

"Barut fişilerinden uzaklaş!" diye uyardı Angus.

Murdoch odanın ortasına doğru yürüdü. "Tamam," dedi dikkatle. "Öyleyse konuşalım. Kılıç savaşlarındaki üstünlüğün tartışılmaz ama benim de bazı bağlantıları, doğru siyasi düşüncelerim var. Baban tanınmış bir Jakobit'ti. Senin de bana katılmayı düşüneceğini umuyorum. Burayı birlikte yönetebiliriz. İngiltere-İspanya savaşı başladığında da..."

"İngiltere-İspanya savaşı mı?" diye sordu Angus sinirlererek. "Böyle bir savaşın bir parçası olmayı asla istemem."

"Ama bu İskoçya'nın yeniden bir krala sahip olması için büyük bir fırsat," diye üsteledi Murdoch.

Angus baştan ayağa süzdü Murdoch'u. "Hayır, bu senin başına bir taç kondurabilmen için bir fırsat. Doğru. İhane-tini daha bu sabah öğrendim. Dük olmayı düşünüyorsan hayal kuruyorsun demektir. Senin bu bencilce düşlerin

için Kinloch'u ve adamlarımın kanını kullanmana asla izin vermem."

Angus kılıcının ucunu Murdoch'un göğsüne dokundurdu.

Kayınbiraderi kaşlarını çatarak baktı. "Eğer beni öldürecekse, bunu hemen yap. Böylece herkes senin ne mal olduğunu anlayacaktır."

Angus dişlerini sıktı, eski şiddet ve intikam ateşinin bütün vücuduna yayıldığını hissetti. Gözü karardı birden. Hayatı boyunca, sonuçlarını aklına bile getirmeden kaç adam öldürdüğü geçti aklından. Birisinin ölümü eskiden Angus için bir önem ifade etmezdi, çünkü insan hayatına saygısı yoktu. Özellikle de kendi yaşamının bir anlamı yoktu.

Ama karşısındaki adam Gwendolen'in kardeşiydi, Onora'nın oğluydu.

Kılıcını indirmeden ve gözlerini Murdoch'dan ayırmadan geri geri yürüdü ve adamlarına seslendi. "Alın bunu, atın zindana. Ama batı kulesine götürün. Kız kardeşine yakın olmasını istemiyorum."

Murdoch hiç direnmedi, üç adam çabucak onu dışarı çıkardılar. Sonunda zaferi kazanacağından emin bir hali vardı.

Angus cephaneliği emniyete aldıktan sonra avluda bekleyen onlarca MacEwen ve MacDonald askerinin yanına döndü. Hepsisi korku dolu bir sessizlik içinde ona bakıyorlardı.

Acaba beni yargılıyorlar mı, diye düşündü kalabalığın ortasına doğru yürürken. Düşmanını bağışladığı için zayıf biri olduğumu mu düşünüyorlar? Adamların önünde

uzunca bir süre konuşmadan durdu. Tek tek gözlerine baktı. Kendi etrafında dönerek her biriyle yüz yüze geldi. Kimse konuşmuyordu. Sadece onu izliyorlardı. Bir şeylerin olmasını bekler gibiydiler.

Angus başını havaya kaldırdı, Kinloch'un dört kulesine ayrı ayrı baktı ve sonra kılıcını toprağa sapladı.

"Ben Angus Bradach MacDonald!" diye bağırdı. "Kinloch'un Lordu'yum. Eğer bu avluda bulunanlar arasında Jakobit varsa bırakın olsun. Eğer istiyorsanız Kral Stuart için savaşıabilirsiniz. Ama Kinloch tarafsız bölgedir. Bütün savaşlarınızı uzak savaş meydanlarında yapın. Burada değil."

Kendi etrafında döndü. "Moncrieffe savaşçıları! Bugün bu savaşta benim yanımda olduğunuz için size teşekkür ediyorum! Bu gece burada kalın, yemek yiyin, eğlenin, yarın sabah kendi lordunuza, karılarınıza ve çocuklarınıza dönebilirsiniz. Bilin ki şu andan itibaren burada bir dostunuz, müttefikiniz var. Geri kalan herkese sesleniyorum! Ya bana bağlılık yemini edin ya da buradan gidin!"

Moncrieffe askerleri geri çekilirken kalanlar tek dizlerinin üstünde yere çöktüler. Kimse Angus'la savaşmak istemiyordu ve kimsenin gitmeye niyeti yoktu.

Angus'un gözleri, Büyük Salon'a açılan kemerli kapıda duran Gordon MacEwen'a takıldı. Göz göze gelince eski kâhya başını eğerek tek dizini yere koydu.

Daha sonra Angus kılıcını sapladığı yerden çıkardı, kalabalığın arasından Gordon'a doğru yürümeye başladı. "MacEwen şefinizi çok çabuk terk ettin bakıyorum."

Gordon bakışlarını kaçırmadan cevap verdi. "Murdoch MacEwen hepimizi İngiltere ve İspanya arasındaki savaşa

sokmak istiyordu. Savaşmak zorunda olduğumu, aksi halde kafamı keseceğini söyledi bana.”

Angus adamın kırıgın yüzüne baktı. “Senin kafan başka yerde daha çok işe yarar Gordon. Sen iyi bir kâhyasın. Rakamlarla aran iyi. Hazinesinin senin gibi birine ihtiyacı var. Eğer istersen aynı göreve dönebilirsin.”

Gordon sıcak bir bakışla, “İsterim efendim,” dedi.

Angus bir elini adamın omzuna koydu. “Güzel. Şimdi söyle bakalım, Onora nerede?”

Kinloch’taki durumu bilmek zorundaydı. Onora’nın oğlunu kaçırmaya ya da kaçırmaları için birilerini kandırmaya çalışıp çalışmadığından emin olmalıydı.

Gordon’un yüzü sarardı. “Korkarım onu bulamayacaksınız.”

“Neden?”

“İki gün önce şatodan ayrıldı. Kuzeninizle evlenmek için kaçtı.”

Angus merakla Gordon’a baktı. “Lachlan yaşıyor mu? Onora ile evleneceğini mi söylüyorsun?”

Hayır, olamazdı. Bu bir tuzak olmalıydı. Angus, Lachlan’ı iyi tanırdı. O Onora ya da başka bir kadınla evlenecek biri değildi. Evlilik ona göre değildi.

“Evet, doğru söylüyorum,” diye ısrar etti Gordon. “Onora onu zindandan çıkarmış, sonra oğluna uzun dokunaklı bir mektup yazmış. Birbirlerine âşık olduklarını anlatmış, arkalarından gelmemesini rica etmiş. Bütün mutluluğunun buna bağlı olduğunu, Murdoch’un planlarına asla karışmayacaklarını söylemiş. Düşünebiliyor musunuz?”

Kuzeni ve arkadaşının sağ olduğunu öğrenmek An-

gus'u çok mutlu etmiş, heyecanlandırmıştı. Sıra dışı evliliğine gelince, zindandan kaçmak için bunu bir fırsat olarak görmüş olmalıydı. Angus zamanın kendisini haklı çıkaracağından emindi.

“Ya sizin eşinize ne oldu?” diye sordu Gordon endişeyle. “Eğer burada gerçekten barış olsun istiyorsanız efendim, onu zindandan çıkarmalısınız. Klanı bunu hoş karşılayamayabilir. Onu ne kadar daha zindanda tutmayı düşünüyorsunuz?”

Angus gözlerini açtı, Gwendolen'in tutulduğu kuleye baktı. Acaba şu anda ne yapıyor, diye düşündü. Acaba en kötüsünü yapmış, sırf kardeşi düğ olabilsin diye onu zehirlemeye çalışmış olabilir miydi? Eğer öyle yaptıysa, Gwendolen'i boşamak ve çocuğunu almaktan başka seçeneği kalmıyordu.

Ya da bütün bunların başka bir açıklaması olabilir miydi? Şarabın zehirli olduğunu bilmediğini ileri sürerken Gwendolen gerçeği mi söylüyordu?

Angus'un bütün bildiği bundan sonra çok dikkatli davranması gerektiği idi. Ona inanmayı dünyada her şeyden çok istiyordu. Ama bundan nasıl emin olacaktı? Angus onunla konuşmaya kalksa, o yaralı gözlerine ilk bakışında her dediğine inanacaktı, çünkü hâlâ karısını deli gibi seviyordu. Bunu inkar edemezdi. Ama yine de herkesten daha iyi biliyordu ki, aşk insanın muhakeme gücünü gölgeleyordu.

Angus kılıcını kınına sokarken ciddi gözlerle Gordon MacEwen'a baktı. “Henüz bilmiyorum,” dedi. “Biraz düşünmem gerek.”

BÖLÜM 30

Gwendolen gözyaşlarını sildi, eteklerini toplayıp ayağa kalktı. Batı kulesindeki değil de güney kulesindeki zindana getirildiği için şükreliyordu. Çünkü orası nemli ve fare kaynıyordu. Burada hiç olmazsa, kepenkleri kapalı bile olsa bir penceresi, oturacak bir sandalyesi ve kısa süre önce temizlendiği belli olan kuru, tahtadan bir zemin vardı.

Ama hiçbiri moralini düzeltmeye yetmiyordu. Kardeşini kocasının öfkeyle bilenmiş kılıcından koruyacak gücü olmadan öylece bekliyordu. Angus'a bir türlü kendini ifade edememiş, ona ihanet etmediğini kanıtlayamamıştı. Yaptıysa bile bilerek olmamıştı bu. Ama anlattıklarını doğrulayacak kimse yoktu. Annesi şatodan ayrılmış, hiçbir şey umduğu gibi olmamıştı.

En azından şimdilik.

Sandalyeye doğru yürüdü, oturup ellerini kucığında kavuşturdu ve biraz önce kalabalığın arasında karşılaştıklarında kocasının gözlerinde gördüğü nefreti düşünmemeye çalıştı. Ne olursa olsun ümidini kaybetmemeliydi.

Eğer dünyada adalet varsa Angus gerçeği öğrenecek ve onu affedecekti. Eğer affetmezse paylaştıkları şeyin gerçek aşk olmadığını anlayacaktı.

Kucağındaki ellerine baktı, içini yakan üzüntüyle baş etmeye çalıştı. Kendi kendini bütün ümitlerin tükenmediğine inandırmaya çalıştı. Her şey bitmemişti henüz.

Gwendolen ayağa kalktı, pencereye gitti ve gözlerini ufka dikti.

Angus odasındaki küvette, sıcak suyun içine oturmuş, yorgun bedenini yıkıyordu. Moncrieffe'in ordusuyla birlikte iki gün, karanlık vadilerden, sık ormanlardan geçerek yol almışlardı. Çok yorucu ve zor geçen iki gündü. En kötüsü de kısa süre önce elleriyle tamir ettiği kendi evinin kapısını yeniden yıkmak olmuştu.

Kayınbiraderiyle yüzleşmiş, onu öldürmenin eşiğine gelmişti. Sonunda onu bağışlamayı seçmişti ama hâlâ içi rahat değildi. Altı ay önce olsaydı bir an bile tereddüt etmez, işini bitirir ve Kinloch'u düşmandan kurtarırdı. Bir kadına duyduğu aşk verdiği kararı etkilemezdi böyle.

Ama aynı adam değildi artık. Ve gerçekten bir kadını seviyordu. O kadın kendisine yalan söylemiş, idam edilmesinde etkin rol almış bile olsa gerçekten onu seviyordu.

Gwendolen hepsinin yalan olduğunu, kullanıldığını anlayamadığını, şarabın zehirli olduğunu bilmediğini söylemişti. Ona inanmış mıydı?

İnanmak istemişti. Murdoch gelmeden önce Gwendolen'e duyduklarını yeniden duymak için bu dünyada yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Karısının kollarında mucizeler

yaşamış, onun sayesinde lanetli bir adam olmadığına ve cehennemde yanmayacağına inanmaya başlamıştı. Dünyada böyle bir zevk olduğunu, bir kadından bu kadar zevk alınabileceğini o zamana kadar bilmiyordu.

Ama herhangi bir kadın değil, karısından...

Başını küvetin kenarına yasladı, gözlerini kapadı. Biraz sonra onu görecekti. Gerçeği öğrenmek zorundaydı. Gözlerinin içine bakıp neyin doğru olduğuna karar vermeliydi.

Kısa bir süre sonra güney kulesinde zindanın kapısında durmuş, nöbetçinin demir parmaklıkları kaldırmasını bekliyordu. İçeri girdi.

Gwendolen onu elleri iki yanında, ayakta karşıladı.

Angus buraya gelirken tamamen tarafsız olmaya kararlıydı ama Gwendolen'i gördüğü an çok sarsıldı. Hayatında gördüğü en güzel kadındı ve çok dikkatli olması gerektiğini bildiği halde onu şiddetle arzuluyordu. Tek istediği, onu yatağına götürmek ve kendisine ait olduğunu kanıtlamaktı. Bu duvarların arasındaki her şey gibi onun da fettedilebilir olduğunu göstermek istiyordu.

"Kardeşimi öldürdün mü?" diye sordu Gwendolen.

Acı gerçek içini parçalamıştı yine. "Hayır!"

"Öyleyse başka biri öldürdü?"

"Hayır, o hâlâ hayatta. Zindana attırdım."

Tek sorun bu muydu yani?

Gwendolen'in gözlerindeki gerginlik giderek silindi ve Angus hücreye girdiğinden bu yana ilk kez rahat bir nefes aldı.

"Çok rahatladım," dedi Gwendolen. "Sana yaptıklarından sonra onu öldürmekte yerden göğe haklısın, anlıyorum ve hak veriyorum. Bu yüzden eğer cevabın evet ol-

saydı bile seni suçlamazdım. Ama şu anda çok mutluyum. Canını bağışladığın için teşekkür ederim. Ben..." Durakladı ve gözlerini yere çevirdi.

"Sen ne kadın?"

Kahretsin, söyle! Bütün bu olanlardan hiç haberin olmadığını yeniden söyle. Beni düşünmekten, benim için endişelenmekten asla vazgeçmediğini söyle hadi. Bunları gözlerimin içine bakarak söyle!

Ancak Gwendolen gözlerini yerden kaldırmadı. "Sana minnettarım," dedi sadece.

"Minnettar mı?" Angus karısına yaklaştı. Kanı damarlarında kaynamaya başlamıştı.

"Hepsi bu mu? Söyleyecek başka şeyin yok mu? Bana zehirli şarap verdin. Hayatta kalabildiğim için şanslıyım. Seni dövebilirdim, benim durumumdaki kocaların çoğu böyle yapardı." Bir an durakladıktan sonra odada Gwendolen'in önünde ileri geri yürümeye başladı. "Avluda bana, şarabın zehirli olduğunu, onların seni kullandığını bilmediğini söylemiştin. Doğru mu bu? Öyle olduğunu söyle-sen bile nasıl emin olacağım?"

Sonunda başını kaldırdı Gwendolen. Gözleri kocaman açılmış, yüzü bembeyaz olmuştu. Dudakları aralandı. "Bana güvenmek zorundasın," dedi sadece.

"Sana güvenmek mi?" Doğru düşünemiyordu artık Angus. Duyguları okyanus dalgaları gibi kabarıyordu. Bir şeyleri kırıp dökmek istiyordu. Ya da dışarı çıkıp bir daha asla dönmemek...

"Evet." Gwendolen verilecek başka cevap yokmuş gibi omuzlarını silkti.

"Bu kadar basit mi sence?"

“Evet. Sadece kalbinin sesini dinle Angus. Biliyorum, buraya ilk geldiğinde bir kalbin olduğuna kendin de inanmıyordun. Ama ben olduğunu biliyorum. Kardeşimin ölmesini istemiyor olabilirim fakat ben sana bağlılık yemini ettim. Bu komplo hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Her şeyi annem planlamış ve bana hiçbir şey söylememiş. Tanrı biliyor ya, bu onun için hiç de zor olmamıştır. Bütün bu süre içinde ben sana o kadar sevdalanmıştım ki başka hiçbir şeyi gözüm görmüyordu.”

“Benim de,” dedi Angus. “Ve bedelini çok ağır ödedim.”

Gözlerini birbirlerinden ayırmadan uzunca bir süre durdular. En sonunda Angus dayanamadı.

Kafası karışık, içi nefret ve öfke doluydu. Bir yandan bu kadınla hiç karşılaşmamış olmayı diliyordu, çünkü Angus’un tüm savunma hatlarını yerle bir etmişti. Kendisini başarılı bir savaşçı yapan tüm özelliklerini kaybetmişti neredeyse. Üstüne üstlük, kendisine tuzak kurulmuş, korumasız yakalanmıştı. Sonuç olarak da şatosunu kaybetmişti.

Öte yandan, umutsuzca başka hiçbir kanıtı gerek duymadan sadece Gwendolen’e güvenip güvenemeyeceğini bilmek istiyordu. Bunu gerçekten istiyordu.

Gözlerinin içine bakıp gerçeği anlayabileceğini düşünüyordu ama bu kadar basit değildi. O kendi yüreğine bile güvenmekten korkuyordu.

Şu anda tek bildiği karısını özlemiş olduğuydu. Onu kollarının arasına almayı ve yeniden sahip olmayı çok özlemişti.

İşte böyle bir adamdı o da. İsteddiği her şeyi zorla alırdı. Her zaman da böyle olmuştu. Başlangıçta karısını da zorla elde etmemiş miydi?

Öyle değil miydi?

Daha fazla düşünmeden aralarındaki mesafeyi bir adımda kapattı, genç kadının dudaklarını arzuyla öptü. Öyle ateşli bir öpücüktü ki bütün vücudunu alevler içinde bıraktı. Gwendolen'le sevişmek istiyordu, hemen! Sahip olmak, fethetmek istiyordu. Ama politika ve aldatmalar onları ayırmadan önce yaşadıkları o güzel ve keyifli anlar aklına geldikçe içinde bir yerler sızlıyordu.

"Ah, Angus," diye içini çekti Gwendolen. "Şimdi bana inanıyor musun? Bu olaylarda hiçbir suçum olmadığına inanıyor musun artık?"

Hayır, inanmaya hazır değildi. Henüz değil. Ama şu anda tek derdi onu kollarının arasında tutabilmektir. Çok uzun süredir karısından ayırdı. Şimdi ona ihtiyacı vardı. Neden bilmiyordu ama ona ihtiyacı vardı.

Gwendolen'i duvara dayadı, göğsünü eliyle kavrarken büyük bir açlıkla öptü onu. Gwendolen elini uzatıp onun kiltini kaldırdı, en mahrem yerlerine sıcak elleriyle yavaşça dokundu.

"Seviş benimle!" diye fısıldadı kocasının boynunu ve göğsünü öperken.

Elbette Angus da sevişmek istiyordu. Ama şu anda kafası ya da kalbiyle düşünmüyordu. Tamamen arzunun esiri olmuştu. İçten içe seksin istediği cevabı vermesini umuyordu.

Sonra birdenbire Gwendolen'in omuzlarını kavradı, bir adım geri attı. "Hayır," dedi.

"Ama neden?" Gwendolen çok sarsılmıştı.

"Çünkü hâlâ emin değilim yavrum. Ve bunun da hiç faydası olmuyor açıkçası."

Hayal kırıklığına uğramıştı Gwendolen. "Eğer istediğin çok kesin, kimsenin itiraz edemeyeceği bir kanıtsa şimdi öğreneceksin."

"Nasıl yani?" Karısı ondan uzaklaşınca biraz sakinleştiğini hissetti Angus.

"Lachlan'ı hücrelerinden çıkarıp kaçmasına yardım eden bendim. Anneme kaçtıklarını bildiren bir not yazmasını da ben söyledim. Tam olarak ne söylemesi gerektiğini iyiye anlattıktan sonra ikisini William Kalesi'ne gönderdim. Albay Worthington'a kardeşimin İspanya ile yaptığı haince anlaşmayı ayrıntılarıyla anlatacaklardı. Kuzenin döndüğünde kendisine sorabilirsin. İngiliz ordusu Murdoch'u tutuklamak ve şatoyu sahibine geri vermek için her an bu-
raya gelebilir."

Angus çok şaşırmıştı. "Kardeşini ihbar mı ettin?"

Bunu anlatmak için neden bu kadar beklemişti?

Gwendolen arkasını döndü. "Ben o açıdan bakmıyorum. Doğru olanı yaptığımı inanmak istiyorum. Çünkü sana ve Birleşik Krallığa karşı her zaman dürüst oldum. İngiltere'ye karşı başlatılacak yeni bir isyanın kötü sonlanacağından emindim. Ayrıca Murdoch'un sana yaptıklarından sonra..." Durakladı ve kendini topladı. "Ama bana daha çok güvenmeni beklerdim Angus. Murdoch'un planlarıyla hiçbir alakam olmadığını söylediğimde bana inanmanı beklerdim. Sana böyle bir şeyi yapabileceğimi nasıl düşünürsün? Seni nasıl zehirleyebilirdim? Seni, kendi kocamı?"

Angus uzanıp ona dokunmak istedi ama Gwendolen elini kaldırarak onu durdurdu. "Lütfen yapma. Şimdi git, bana güvenmeni sağlayacak kanıtları bul ve geri dön."

Angus onunla tartışıp başka kanıtı ihtiyacı olmadığını, sözünün yeterli olduğunu söylemeliydi belki ama nedendir bilinmez yapamadı. Yine de Gwendolen bağlılığını gösteren bu kanıtı açıklamasaydı, hâlâ kuşkularının devam ediyor olacağını kabul ediyordu.

Keşke farklı düşünebilseydi. Gwendolen'e inanmakla kendini risk almış gibi hissediyordu. Hayatı boyunca çok yanıltılmış, çok yaralanmıştı. Hatta en iyi arkadaşına ihanet bile etmişti, yani aldatmanın ne kadar kolay olduğunu biliyordu Angus. O yüzden yine başına gelmeyeceğinden emin olmanın o kadar da kolay olmadığını farkındaydı.

Geri dönüp hücreden çıkmaya niyetlendi ama Gwendolen onu durdurdu. "Bekle. Kardeşime ne yapmayı düşünüyorsun?"

Angus durakladı. "Daha karar vermedim."

"Onu idam edecek misin?"

Angus başını çevirerek yüzünü dikkatle inceledi. "Belki senin dediğin gibi yapar, onu İngilizlere teslim ederim."

Gwendolen biraz rahatladı. "Sana yaptıklarının çok yanlış olduğunu biliyorum ama daha önce de söylediğim gibi, o benim kardeşim ve ölmesini istemiyorum. Bu yüzden Albay Worthington'a resmi bir dilekçe yazarak, benim aleyhinde tanıklığım karşılığında kardeşime insafılı davranılmasını rica ettim. Murdoch'un İspanya'daki eylemleriyle ilgili yazılı kanıtlar verebileceğimi anlattım."

"Bir kez ihanetten yakaladıktan sonra İngilizlerin onu sağ bırakacağını mı sanıyorsun?"

Gwendolen derin derin içini çekti. "Belki de ben insanların verdikleri sözü tutacaklarına güvenmek istiyordur. Bunu bana sen öğretmiştin, hatırlıyor musun?"

Angus kulaklarına inanamıyordu. “Kardeşinin, hatta öz annenin sana yaptıklarından sonra bile mi? Seni nasıl kullandıklarını unutma Gwendolen.”

Gwendolen hiç duraklamadan cevap verdi. “Evet. Başka bir seçeneğim var mı? İnsanlara hiç güvenemeyecek miyim? İnsanlar hata yapar. Ama bir insanı seviyorsak ve onun içtenlikle pişman olduğuna inanırsak affetmeliyiz. İçten pişmanlıklar ikinci bir şansı hak eder. Senin bunları herkesten daha iyi bilmen gerekir.”

“Peki kardeşin ikinci bir şansı hak etmiyor mu? Yoksa sen keyfine göre mi affediyorsun?”

“Murdoch seni öldürmeye kalktı Angus. Eğer fırsatını bulursa yine yapacaktır. Benim de sabrımın bir sınırı var. Kardeşim en ufak bir pişmanlık bile duymuyor. Bunu bildiğim için doğru olanı yaptığımdan eminim. O artık benim eskiden tanıdığım kardeşim değil. Çok değişti.”

Uzunca bir süre konuşmadan karşılıklı durdular. Bir süre sonra Angus az önce hissettiği öfkenin yatıştığını fark etti. Karısına büyük bir hayranlık duyuyordu.

Şimdi Gwendolen’in şarap ve öteki şeyler hakkında söylediklerine inanıyordu. Bu kez de böyle bir kadını hak etmek için ne yaptığını merak ediyordu. Kendini kesinlikle ona layık görmüyordu.

Belki de ona engel olan bu duyguydu. Yoksa başka bir şey miydi? Belki de kalbini bir başkasına koşulsuz verebilecek kapasitede biri değildi Angus. Belki de çok derinden yaralanmıştı. Kendisi için korkusuz, mükemmel bir aşk ümidi yoktu. Hem de hiç. Belki de elinden gelenin en iyisi buydu, ‘temkinli aşk’...

Sonra annesini anımsadı. Karların üstünde cansız ya-

tarkenki yüzü geldi gözünün önüne. Kendisinden zorla koparılıp alındığında yalnızca dört yaşındaydı Angus.

Gözleri Gwendolen'in karnına kaydı, çocuğunun büyüdüğü yere. Bu çocuğun yürekli, güçlü ve duyarlı biri olacağından adı gibi emindi. Böyle bir annesi varken başka nasıl olabilirdi ki?

Odanın karşı tarafından dikkatle Gwendolen'e baktı. "Gidebilirsin," dedi. "Seni burada tutmayacağım."

"Teşekkür etmem gerekiyor sanırım," dedi Gwendolen.

Angus odadan çıktı. Kapıdaki nöbetçiye demir parmaklıkları indirmemesini, karısının birazdan kendi özel odasına döneceğini söyledi. Sonra merdivenlerden inerek hazine odasına yöneldi. Gordon MacEwen'la konuşması gerekiyordu.

Bir saat sonra, koçbaşı asma köprüden kaldırıldı ve kırılan kapının döküntüleri temizlendi. Angus kulenin tepesinden mektubunu götüren ulağın şatodan ayrılmasını izledi. Genç ulak asma köprüden ağır ağır geçtikten sonra dörtnala ormana yöneldi, sonra sağa dönüp William Kalesi'ne doğru uzaklaştı.

Angus taş surlar boyunca yürürken adamının gözden kaybolmasını seyretti. Bir an önce dönmesi için sabırsızlanıyordu.

BÖLÜM 31

Gwendolen ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, ateşin önüne çektiği masanın başına oturdu. Mutfaktan bir hizmetli kız tepsi içinde yemek getirmişti. Nefis bir tavşan yahnisi, suyuna banmak için bir sürü taze ekmek, tatlı olarak incirli pasta vardı. Ama hiç iştahı yoktu, çünkü aklı Angus ve bugün aralarında geçenlerle meşguldü.

Kocasına kızgındı. Bir yanı ona bağışlamak, çığlıklar atmak istiyordu, çünkü o koca aptal olabilecek en kötü şeyleri düşünmüş, onu ne kadar sevdiğini görememişti.

Öteki yanı ise Angus'un neden bu kadar ihtiyatlı olduğunu anlayabiliyordu. Kendi öz ailesi, kocasını zehirlemeye çalışmıştı. Her şeyden daha önemlisi, Angus'un şiddet dolu bir hayatı olmuştu hep. Sadece kendisine yapılan zulümlere tanıklık etmekle kalmamış, kendisi de birçok insana zulmetmişti. Korkunç, vahşi, zalim biriydi ve gurur duymadığı birçok şey yaptığını kabul ediyordu. Bütün bunlar yüzünden yaralıydı. Bunun için Gwendolen onun kendisine inanmasını sabırla beklemesi gerektiğini hissediyordu.

Kapı vuruldu. Gwendolen kalbi hızla çarparak sandalyesinde doğruldu. Sonunda Angus uzlaşmak için geri mi dönmüştü?

Gwendolen ağzını peçeteyle silerken, fazla umuda kapılmamaya çalışıyordu. Sandalyesini geri iterek kalktı, tahta döşemede ayaklarının ucuna basarak yürüdü kapıya doğru. "Kimsiniz?"

"Ben, annen."

Gwendolen şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı neredeyse, sonra çabucak kapıyı açtı. "Dönmüşsün! Ne oldu? İngiliz ordusunu getirebildin mi? Lütfen fikrini değiştirdiğini söyleme..."

Onora içeri girdi, kapıyı arkasından aceleyle kapattı. "Hayır, fikrimi değiştirmedim ve evet, İngiliz ordusunu getirdim. Albay Worthington burada. Şu anda Murdoch'u tutukluyorlar." Gözleri pişmanlık doluydu. "Bununla nasıl yaşayacağım bilmiyorum Gwendolen. Ne yaptım ben? O benim tek oğlumdu."

Gwendolen annesinin ne kadar büyük bir fedakârlık yaptığının farkındaydı, ona sarıldı. "Biliyorum, hiç kolay değil anne, ama sen doğru olanı yaptın. Murdoch bencil çıkarları için hepimizi sonu hüsrana olacak bir savaşa sürükleyecekti. Birçok insanın hayatını kurtardın, ailemizin barışa kavuşmasını sağladın. Babam da bunu isterdi." Gwendolen bir adım uzaklaştı, annesinin gözlerine baktı.

Onora yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi.

"Gel, otur anne," dedi Gwendolen. "Her şeyi anlat bana. Lachlan'dan ne haber? O da seninle döndü mü?"

Onora ateşin karşısına oturdu. "Evet. Şu an Angus ve Worthington'la beraber. Bir şişe viskinin başına oturmuş

olanları tartışıyorlar. Anladığım kadarıyla kocan bizim Worthington'a Murdoch hakkında anlattıklarımızı doğru-
layan bir mektup göndermiş. Biz kaleye dönerken ulakla
karşılaştık. Albay ordusunu kaleye geri gönderdi. Sadece
Murdoch'u tutuklamaları için birkaç askeri beraberinde
getirdi. Geldiğimizde işin en zor tarafı, kapının kırılması
iş i hallolmuştu."

"Evet, öyle oldu." Angus, Lachlan'ı William Kalesi'ne
kendisinin gönderdiğine inanırdı artık. "Raonaid hakkın-
da bir şey duydun mu?" diye sordu Gwendolen. "Angus
kaçtığından bu yana kimse görmemiş."

"Ben bir şey duymadım, sadece Angus'u ondan ayırdığı
iç in Lachlan'ı lanetleyeceğini söylüyormuş."

Birkaç dakika sessizce oturdular, geçen hafta olanları
düşünüyorlardı.

"Son birkaç gün Lachlan'la aranızda neler oldu?" diye
sordu Gwendolen. "Koridorda başına gelenler için seni af-
fetti mi?"

Onora kucagında kavuşturduğu ellerine baktı. "Bana
çok kızgındı, orası kesin. Şato gözden kaybolur olmaz bo-
ğazımı sıkacak sanıyordum. Şükürler olsun ki aklı kaçmak
ve Angus'un Kinloch'u geri almasına yardım etmekle çok
meşguldü. Ormanın içinde yol alırken yardımlarımdan
dolayı minnettar olduğunu söyledi. Kaçmasına yardım
etmiştim. Ve..." Onora başını iki yana salladı. "Özrümü
kabul etti. Bu da şimdilik yeter."

Gwendolen heyecanının yatışması için annesine bir
bardak şarap doldurup uzattı. "Aranızda bir şeyler olma
ümidi yok mu hiç? Belki ileride bir gün?"

Onora bu sorunun cevabını daha önceden düşünmüştü

ve sonuçtan memnun gibiydi. "Hayır, tatlım," diye cevap verdi. "Hiçbir şey olamaz. Ama ne gariptir ki hiç kalbim kırılmış gibi hissetmiyorum. Bu hafta cesurca bir şey yaptım. Kendi öz oğluma baş kaldırdım." Gözlerini kucağına indirdi. "Umarım Murdoch da gittiği yolun yanlış olduğunu anlar ve iyi bir adam olur. Olabilir. Olabileceğine inanıyorum. Dünyada bir farklılık yaratabilmek için değişikliği ve seksi kullanmak zorunda değilim. Bunu şimdi anlıyorum. Eskiden buna inanmazdım ama şimdi bütün kalbimle inanıyorum. İnsanlar değişebiliyor." Başını kaldırarak Gwendolen'e baktı, gülümsemeye çalıştı. "Belki ben de kılıç kullanmasını öğrenirim."

Gwendolen gülümseyerek annesine baktı ve kadehini kaldırdı.

O gece, Gwendolen'in rüyasına Angus girdi. Çok güzel, altın renkli bir aslan yemyeşil bir çayırda yürüyordu. Sonra uzun otların arasına oturdu ve Gwendolen'in yaklaşmasını bekledi.

Gwendolen dizlerinin üzerine çökerek gülümsedi. Elini uzatarak yumuşak, sarı yelesini okşadı. Aslan önce onun kulağını kokladı, burnunu boynuna sürdü.

"Bana neden kızgın olduğumu bilmiyorum," dedi Gwendolen. "Ben yanlış bir şey yapmadım." O zaman aslan yüzüne karşı kükredi. Kükremesi o kadar gültülüydü ki Gwendolen kalbinin sarsıldığını hissetti. Kulaklarını tı kayıp gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Gwendolen yatağında doğruldu, etrafına bakındı. Her yer karanlıktı ve kalbi hızla atıyordu. "Angus? Sen misin?"

Ancak kapı kapalıydı. Odada hiç ses yoktu. Başını yas-
tıklara bırakarak yeniden uyumaya çalıştı.

Murdoch MacEwen, ertesi gün güvenli bir hapisane arabasının içinde Kinloch Şatosu'ndan ayrıldı. Gwendolen doğu kulesindeki mazgallardan, kardeşinin Albay Worthington ve birkaç silahlı atlı ile birkaç yaya asker eşliğinde götürülmesini izliyordu.

Bir yanı, kardeşini yakalatıp tutuklattığı için anlatılamaz bir utanç duyuyordu. Daha mantıklı olan diğer yanı ise doğru seçim yaptığına inanıyordu. İkisnin de ailesi olan klan korkunç bir trajedi yaşarken Murdoch'un Dük olma hayallerinin peşinde yanlış şeyler yapmasına izin mi verecekti? Doğmamış çocuğunun olduğu kadar ailesinin de huzur ve mutluluğunu düşünmek zorundaydı. Şundan adı kadar emindi ki, o kocasına koşulsuz ve her şeyiyle bağlı bir kadındı.

Günün birinde Angus'un da bu gerçeği anlayacağını umuyordu. Onun istekleri Gwendolen'in de istekleriydi. En önemlisi, o da Angus gibi barış istiyordu. Barış için kardeşini kurban etmişti sonuçta.

"Onu buldum sonunda!" diye bir ses duydu arkasından. Şaşkın bir halde etrafına bakınırken kocasıyla, İskoçya Aslanı'yla göz göze geldi. Saçlarını arkasında düzgünce toplamıştı. Temiz beyaz bir tunik giymişti. Şalını tutan broş pırıl pırıldı.

"Ne? Neyi buldun?" diye sordu ve meydan okumaya kararlıydı bu sefer.

“Kanıt! Kinloch’a ve bana olan bağılılığının kanıtını buldum.” Angus yavaşça yaklaştı. Hafif bir esinti yüzüne düşen saçlarını yaladı.

“Aferin sana,” diye soğuk bir cevap verdi Gwendolen. “Artık bu gece, karının seni zehirlemeyeceğinden ya da uykunda boğazını kesmeyeceğinden emin olarak rahatça uyuyabilirsin.”

Angus’un gözlerinden eğleniyormuş gibi bir pırıltı geçti. Bunu beklemiyordu Gwendolen, geçmişte de bu halini pek görmemişti. Kocasının çoğunlukla tehditkâr bir havada konuşurdu.

“Tabii Ranoaid ya da başka bir kadınla yatmadığım sürece,” diye ekledi Gwendolen. Bu konuyu özellikle vurgulamıştı.

“Bu konuda beni ciddi olarak uyarmıştın, hatırlıyor musun? Ben de seni çok ciddiye alıyorum tatlım.”

Gwendolen kocasına yaklaştı. “Ah, evet, hatırlıyorum. Eteğimi kaldırıp beni bir masanın üstüne yatırdıktan hemen sonra söylemiştim. Çok mutlu bir anı sayılmaz. Hamileliğim hakkında yalan söylemekle suçlamıştın beni. Sana suikast planladığımdan kuşkulandım.”

“Ama hoşuna da gitmişti, öyle değil mi?” diye sordu Angus, diğer söylenilenleri duymazdan gelerek. “Hoşuna gittiğinden eminim.”

Kulenin tepesinde karşı karşıya durmuş birbirlerine bakıyorlardı. Gwendolen, yerinde başka bir kadın olsa onun da kendisi gibi hissettiklerinin etkisiyle bayılacak gibi olur muydu merak etti. Her şeye rağmen kocasının hâlâ dünyanın en yakışıklı, en büyüleyici erkeği ve Gwendolen’in şu an ona sadece dokunabilmek için her şeyi yapabiliyordu.

“Hoşuma gitmiş olabilir,” dedi, “ama benim hakkımda çok kötü şeyler düşündüğün gerçeğini değiştirmez bu. Sadık olduğuma inanmadın. Daha sonra da zehirli şarabı sana bile bile verdiğimi düşündün ki asla böyle bir şey yapmamıştım. Böyle bir şeyi asla yapmazdım, bunu sana da söyledim ama sen bana güvenmedin.”

Angus’un geniş göğsü derin bir iç çekişle yükseldi ama sonra kılıcını çekti. Gwendolen bir adım geriledi. Angus’un tehlikeli görünümü korkutmuştu onu. Savaş meydanında çarpışmaya hazırlanıyor gibiydi. Ancak Angus çok şaşırtıcı bir şey yaptı. Tek dizinin üzerine çöktü ve kılıcının ucuyla tam önüne, taş zemine dokundu. Kabzasını iki eliyle sımsıkı tuttu.

“Ben, Angus Bradach MacDonald,” dedi yumuşacık bir sesle. “Sen, karım ve çocuğumun annesi olan Gwendolen MacEwen’a, ölene kadar bağlı kalacağıma yemin ediyorum. Senden kuşkulanmakla çok yanlış yaptım.” Bir şey bekliyormuş gibi gözlerini kapatmıştı.

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Gwendolen. “Omzuna vurup affedildiğini mi söyleyeyim?”

Angus yukarı doğru baktı ve, “Olabilir,” dedi.

Gwendolen kaşlarını çatı ve kocasının başının yan tarafına bir tokat attı. “Sen delirdin mi? Sana defalarca bağlılık yemini ettim ve seni defalarca yatakta mutlu ettim. Evliliğimizin üstünden bir ay geçmeden seni baba yaptım ama bütün bunlar sana yetti mi? Hayır! Kabul ediyorum, annem bir cadı ve kardeşim bencil alçağın teki. Ama ben sana asla ihanet etmedim. İyi bir eştim. Tıpkı senin gibi ben de aldatıldım. Yine de beni cezalandırılması gereken biri olarak gördün. Bir suçlu gibi beni zindana attın. Suç-

suz olduğumu haykırdığımda bana inanmadın. Ve şu anda dizlerinin üzerindesin! Öylece kal orada, bir yıl boyunca.”

Kocası şaşkınlıkla yukarı baktı. Sonra dudakları bir gülümsemeye genişledi ve öne doğru eğilerek kahkahayla gülmeye başladı.

Gwendolen, kocasını böyle kahkaha atarken ilk kez görüyordu. Kaşlarını çatı. “Bana mı gülüyorsun sen?”

Angus başını salladı, mavi gözlerinden yaşlar boşanıyordu. “Evet canım. Hebridler’de birlikte yaşadığım cadıdan daha çılgınsın. Yemin ederim delisin sen.”

Gwendolen de gülmeye başladı. Ona bu kadar acı çektiği halde bu kadar kolay affettiği için kendine şaşıyordu. “Hiç komik değil,” dedi derinden yaralanmış, sinirlenmiş ve fakat aynı zamanda da eğlenmişti. “Ben yeminime sadık kaldım, bu yüzden bana kızmaya hiç hakkın yok. Ben yanlış bir şey yapmadım.”

Angus yavaşça ayağa kalktı, yüzünden gülüşü silinmeye başlamıştı. “O konuda haklısın güzelim. Yanılan bendim ve olanların seninle bir ilgisi yoktu. Sorun bendeydi.” Durakladı. “Sadece... Daha önce kimseye âşık olmamıştım, o yüzden... Çok tecrübesizim.”

Gwendolen’in kalbi ‘aşk’ sözcüğünü duyunca eridi sanki. İlk kez onun dudaklarından bu kadar net ve açıkça dökmüştü. Bunu bir kerecik olsun duymayı ne çok hayal etmişti. Sevgisini hissetmeyi ne kadar çok istemişti. “Evet, gerçekten çok tecrübesizsin.”

“Şarap konusunda sana inanmadığım için değil,” diye devam etti Angus. “Sana inanmıştım. Doğru söylediğini, kardeşinin seni aldattığını biliyordum. Baştan beri biliyordum ama inanmaya korkuyordum. Hayal kırıklığına uğ-

ramaktan korkuyordum. Çünkü çok zor bir hayatım olmuştu yavrum. Hayatta en çok değer verdiğim iki kadını kaybettim.”

“Annen ve kardeşin...”

“Evet. Bütün hayatım boyunca sadece intikam için yaşadım, başka hiçbir şey için değil. Hatta seni ilk gördüğümde ve karım olmana karar verdiğimde bir yanım seni incitmek, sana kötü davranmak istiyordu çünkü seni düşmanım olarak görüyordum. Herkesi düşman görüyordum, hatta sevdiklerimi bile. Ama seninle birlikte olmaya başladıktan sonra güzelim, savaşıma ve dünyadan öğ alma arzum kayboldu. Artık bir yanım çok...”

Gwendolen endişeyle bir-iki adım attı. “Çok ne Angus?”

Angus uzun uzun ufka baktı. “Çok sakın.”

Titreyen eliyle kocasını yanağına dokundu. “Memnun oldum.”

Angus bileğini tuttu, çevirip avucunun içini hafifçe öptü. Sonra genç kadını kollarının arasına aldı, uzun süre sımsıkı tuttu. Sonra dudaklarını onunkilere bastırdı. Dudakları ılık bal gibiydi. Dili, onu zevkten eriten sarhoş edici bir şaraptı adeta. Gwendolen’i surlara yaslayarak boy-nunu öptü, yüzünü avuçlarının arasına aldı.

“Ah, Angus,” diye iç geçirdi Gwendolen. “Sana hâlâ kızgın kalmak istiyorum, ama yapamıyorum. Böyle konuştuğun zaman dizlerimin bağı çözülüyor. Seni ilk gördüğümde dehşete kapılmıştım. Birçok konuda hâlâ öyleyim.”

“Artık benden korkmana gerek yok canım. Seni asla incitmem. Bunun için canımı bile veririm.”

Gwendolen, Angus’un başını aşağı çekerek uzun uzun

öptü. Sıcacık ve derin bir öptücüktü, sonsuz bir arzu denizinde boğuluyor gibiydi.

Elleri erkeğin kaslı kolları üzerinde gezindi ve omuzlarında durdu. Şalının üstünden göğsünü okşadı.

"Dün gece rüyamda bir aslan gördüm," diye anlatmaya başladı Gwendolen. Otlakta o canavarla karşılaşmasını anımsadı. "Artık bir kâhin olmadığımı biliyorum."

Angus başını geri çekti biraz. "Neden?"

"Çünkü rüyamda ona, bana kızmaya hakkı olmadığını söyledim ve o bana öyle bir kükredi ki içimi titretti. Ama şu anda bana kükremiyorsun Angus. Beni seviyorsun, beni öpüyorsun."

Angus sabah aydınlığında karısının yüzüne baktı. "Evet, ama bir sürü başka yolla titretebilirim, benim minik İskoç kuzum." Eteğini kaldırıp elin bacaklarına uzattı. "Mesela böyle..."

Gwendolen baştan aşağı şehvetle titredi. "Haklı olabilirsiniz..."

Angus yavaş yavaş masaj yapmaya başladı. "Ya buna ne dersin?"

Gwendolen gözlerini kapattı ve başını salladı. Vahşi aslanı burnunu kulaklarına sürdü, boynunu öptü. Gwendolen neredeyse kendinden geçmek üzereydi.

"Bundan sonra ne var biliyor musun?" diye sordu Angus.

"Sanırım biliyorum."

"Demek hâlâ kehanetlerde bulunmaya devam ediyorsun."

Gwendolen gülümsedi. "Bu kehanet, ancak çılgınlıklar atarak kendimden geçtiğim zaman gerçekleşecek."

Angus parmağını kadının sıcak derinliklerine soktu ve yavaşça hareket ettirmeye başladı. "Öyleyse hemen çalışmalara başlasam iyi olur. Öyle görünüyor ki kanıtlayacak çok şeyim var."

Ve gerçekten de Gwendolen MacDonald, büyük İskoç savaşçısı Aslan Angus'un karısı o gün, surların üstünde tepeden tırnağa titreyerek kendinden geçti. Aynı titreme daha sonra Lord'un yatak odasında, yatakta, yerde, masanın üstünde ve gece boyunca devam etti...